

ANGELŲ ĮSIVERŽIMAS

SUSAN EE

Pirma knyga

Penryn ir laikų pabaiga

Auksolpieva

SUSAN EE

Pirma knyga

Penryn ir laikų pabaiga

Iš anglų kalbos vertė

Tėja Luna

Vilnius/2013

LIKIMO IRONIJA, bet po paskutinių atakų saulėlydžiai buvo nuostabūs. Dangus lango liepsnoja ryškiai oranžine, raudona ir purpurine spalvomis lyg sudaužtas mango. Debesys nusidažo saulėlydžio atspalviais, ir aš imu baimintis dėl sugautųjų apačioje – jie taip pat gali užsiliepsnoti.

Veidu jaučiu blėstant šilumą ir stengiuosi apie nieką negalvoti, tik be perstojo traukiu kuprinės užtrauktuką, kad suvaldyčiau rankų drebinimą.

Apsiaunu savo mėgstamus batus. Jie man labiausiai patinka, nes kartą Mister Džonson pagyrė šonuose supintas odines juosteles. Ji yra – buvo – linksmo būdo vadovė ir garsėjo geru skoniu, taigi pamaniau, kad šie batai – paskutinis mados klyksmas, nors juos pagamino žygio batų kompanija ir jie skirti rimtiems žygeiviams. Dabar jie mano numylėtieji, nes juostelės puikiai tarnauja kaip peilio laikiklis.

Taip pat į Peidžės vežimėlio kišenę įsidedu išaštrintus kepsnių peilius. Dvejoju prieš įdėdama vieną į mamos pirkinį vežimėlį bendrajame kambaryje, tačiau vis tiek padarau tai. Kitą užgrūdu tarp krūvos Biblijų ir tuščių sodos buteliukų. Ant viršaus nemačiau užmetu keletą drabužių, tikėdamasi, kad ji niekada nesužinos juos čia esant.

Kol dar visiškai nesutemo, nuvežu Peidžę per holą iki laiptų. Dabar ji gali lengvai patiriedėti sėdėdama savo elektra varomame vežimėlyje. Bet galiu pasakyti, kad kai stumiu aš, ji jaučiasi saugiau. Liftas dabar nenaudingas, nebent norite rizikuoti įstrigti, dingus elektrai.

Padedu Peidžei išlipti iš vežimėlio ir nešu užsikėlusį ant nugaros, kol mūsų mama tempia vežimėlį laiptais, lipdama per tris pakopas. Man nepatinka sesers kaulėtumas. Ji lengva, pernelyg lengva netgi kaip septynmetė mergaitė, ir mane tai baugina labiau, nei visa kita.

Kai pasiekiamo vestibulį, įkeliu Peidžę atgal į jos vežimėlį. Nubraukiu tamsių plauku sruogą jai už ausies. Dėl jos išsišovusių skruostikaulių ir tamsių kaip naktis akių beveik galėtume būti dvynės. Jos veidas labiau panašus į elfės nei į mano, tačiau dar po dešimties metų ji atrodys kaip aš. Bent jau niekas niekada mūsų nesupainios, net kai abi būsime septyniolikmetės, kaip kad nesupainioja minkšto ir kieto, šilto ir šalto. Netgi dabar, išsigandusi kaip ir aš, į viršų išlenktais lūpų kampučiais, primenančiais šypseną, ji labiau susirūpinusi manimi nei savimi. Atkišu jai vieną petį, stengdamasi spinduliuoti pasitikėjimu.

Užbėgu laiptais atgal padėti mamai nutempti į apačią pirkinį vežimėlį. Mes grumiamės su nerangiu daiktu ir visaip džiržgėdamos klibame laiptais žemyn. Pirmą kartą esu laiminga, kad pastate neliko nieko, kas galėtų mus išgirsti. Vežimėlis grūste prigrūstas tuščių butelių, vaikiškų Peidžės antklodžių, žurnalų ir Biblijų, marškinių,

kuriuos išsikraustydamas tėtis paliko drabužinėje, ir žinoma, jos brangių dėžučių bei sutrūnijusių kiaušinių. Kiaušinių ji taip pat prigrūdo į visas megztinio ir striukės kišenes.

Nusprendžiau, kad vežimėlį reikia palikti, tačiau kovoti su mama užtruktų gerokai ilgiau ir būtų daug grasiau, nei jai padėti. Tiesiog tikėjausi, kad kol nutempsiu jį žemyn, Peidžei nieko nenutiks. Pykau ant savęs, kad nenuvilkau jo pirmiau, nes tuomet Peidžė būtų galėjusi laukti palyginti saugesnėje nei mūsų vestibulio vietoje – laiptų viršuje.

Kol pasiekėme pastato fasadines duris, aš jau buvau suprakaitavusi, o nervai – pakrikę.

– Prisimink, – pasakiau, – kad ir kas nutiktų, mauk Karališkuoju keliu, kol pasieksi Peidžo malūną. Tada tiesiai į kalnus. Jei pasimestume, susitiksime viršukalnėje, gerai?

Jei išsiskirtume, nedaug būtų vilties kada nors kur nors susitikti, tačiau man reikėjo susikurti iliuziją, nes tai galėjo būti visas mūsų turtas.

Priglaudžiu ausį prie mūsų daugiaaukščio durų. Nieko nesigirdi. Nei vėjo, ne paukščių, anei mašinų ar balsų. Praveriu sunkias duris ir žvilgteliu pro plyšelį.

Gatvės tuščios, tik skersgatviuose palikti apleisti automobiliai. Gęstanti šviesa tirpdė pilkus betono ir plieno atspalvius.

Diena priklauso pabėgėliams ir puolančioms gaujoms. Tačiau naktį jų nėra, gatvės ištuštėjusios sutemose. Dabar visi labiausiai išsigandę antgamtinių jėgų. Mirtingi plėšrūnai ir aukos, atrodo, sutaria klausyti savo pirmykščių baimių ir slėptis iki saulėlydžio. Net pati blogiausia gatvių šutvė palieka naktį nežinia kokioms būtybėms, riaumojančioms šio naujojo pasaulio tamsoje.

Bent iki šiol taip buvo. Tam tikru momentu patys beviltiškiausi, nepaisydami pavoju, pradės naudotis nakties prieglobsčio pranašumais. Tikiuosi, kad šičia būsime pirmieji ir vieninteliai. Netempčiau Peidžės dėl jokios kitos priežasties ar kad pagelbėčiau kažkam, pakliuvusiam į bėdą.

Įsistebeilijusi į tamsą mama sugriebia mano ranką. Jos akys įsitempusios iš baimės. Per pastaruosius metus, nuo tada, kai paliko tėtis, ji tiek daug verkė, kad jos akys nuolat paburkusios. Ji siaubingai bijo nakties, tačiau aš niekuo negaliu padėti. Pradedu kalbėti, kad viskas bus gerai, tačiau melas džiovina burną. Beprasmiška ją raminti.

Giliai įkvėpiu ir truktelėjusi atveriu duris.

IŠSYK PASIJUNTU nesaugiai. Raumenys įsitempia taip, lyg bet kurią akimirką laukčiau šūvio.

Čiumpu Peidžės vežimėlį ir vežu ją tolyn nuo pastato. Žvilgsniu atidžiai tyrinėju dangų, tada viską, kas vyksta aplinkui, panašiai kaip nuo plėšrūnų sprunkantis triušiuukas.

Apleistų namų, mašinų, jau šešias savaites nelaistytų ir džiūstančių krūmokšnių šešėliai greitai tamsėja. Kitoje gatvės pusėje ant namo sienos kažkoks menininkas išpurškė pikta angelą milžiniškais sparnais ir kalaviju. Didžiulis mūro įtrūkis vingiuoja per angelo veidą ir šis atrodo lyg išprotėjęs. Apačioje būsimas poetas iškeverzojo žodžius: *Kas apsaugos nuo sargų?*

Susiriečiu nuo mamos pirkinį vežimėlio tarškėjimo, jai stumiantis per slenkstį ant šaligatvio. Traška ir mums važiuojant per stiklo duženas, kurios vis labiau įtikina, kad išbuvome pasislėpusios savo name ilgiau nei derėjo. Visi pirmojo aukšto langai išdužę.

Ir kažkas ant durų prikaldė plunksną.

Nė sekundę netikiu, kad tai tikra angelo plunksna, nors aišku, kas turėta omeny. Nė viena nauja gauja nėra tokia stipri ar turtinga. Dar ne.

Plunksna buvo pamirkyta į raudonus dažus ir aplašino medieną. Tikiuosi, jog tai buvo dažai. Per kelias pastarąsias savaites mačiau šį gaujų simbolį ant prekybos centrų ir vaistinių kaip įspėjimą maitėdoms. Manęs čia jau seniai nebebus, kai gaujų nariai atslūkinti ieškoti užsilikusiu viršutiniuose aukštuose. Blogai jiems, nes mes būsimė dingę. Tuo tarpu kol čia neatvyko konkuruojančios gaujos, jie vis dar apieško teritorijas.

Pasilenkusios, kad būtų saugiau, bėgame prie artimiausio automobilio.

Man nereikia žvalgytis už nugaros, kad įsitikinčiau, jog mama seka paskui – ją išduoda dardantys vežimėlio ratai. Greitai apsižvalgau į abi puses. Nejuda joks šešėlis.

Nuo tada, kai sugalvojau mūsų planą, mane pirmą kartą persmelkia viltis. Galbūt ši naktis bus viena iš tų, kai gatvėse nieko nenutinka. Ry tą nebus rasta jokių gaujų, jokių apkramtytų gyvūnų liekanų, naktį neaidės klyksmai.

Mano pasitikėjimas tvirtėja kaskart, kai nuo vienos mašinos peršokame prie kitos, darydamos tai daug greičiau nei tikėjausi.

Pasukame į El Camino Real, pagrindinę Silicio slėnio magistralę. Kaip sakytų man ispanų kalbos mokytojas, tai reiškia „Karališkasis kelias“. Pavadinimas tinka, turint omeny, kad mūsų vietinė karališkoji svita – pažangiausių pasaulyje technologijų kompanijų įkūrėjai ir pirmieji darbuotojai – tikriausiai įstrigo šiame kelyje kaip ir visi kiti.

Sankryžos užgrūstos paliktomis mašinomis. Prieš šešias savaites nė karto slėnyje

nemačiau automobilių spūsčių. Vairuotojai čia visuomet būdavo gana mandagūs. Tačiau vienas dalykas, kuris tikrai mane įtikina, kad apokalipsė jau prasidėjusi – tai man po kojomis traškantys išmanieji telefonai. Niekas kitas, be pasaulio pabaigos, nepriverstų mūsų ekologiškai sąmoningų specialistų mėtyti gatvėse savo naujausius prietaisus. Tai tikra šventvagystė, netgi jei tie daikčiukai tuo tarpu būtų ir nereikalingi.

Nusprendžiau likti mažesnėse gatvelėse, tačiau panašu, kad ir gaujos slepiasi ten, kur yra mažiausiai pastebimos. Nors ir naktis, jei mes patrauktume jų akį jų pačių gatvėje, jie gali surizikuoti ir išlįsti, kad apiplėštų vežimėlį. Nepanašu, kad per tokį atstumą jie įžiūrėtų, jog jame tik tušti buteliai ir skudurai.

Jau ketinau iškišti nosį iš už visureigio, kad numatyčiau mūsų kitą šuolį, kai Peidžė pasilenkė pro praviras automobilio dureles ir ėmė kažko siekti ant sėdynės.

Tai buvo energinis užkandžio batonėlis. Neatplėštas.

Įsimaišęs tarp išsklaidytų popierių, tarytum jie būtų iškritę iš krepšio. Protingiausia būtų pagriebti jį, nubėgti į saugią vietą ir ten suvalgyti. Tačiau per kelias pastarąsias savaites supratau, kad pilvas puikiausiai sugeba nepaisyti proto.

Peidžė perplėšia pakuotę ir sulaužo batonėlį į tris dalis. Švytinčiu veidu ji padalina juos ratu. Sesers ranka dreba iš alkio ir jaudulio. Nepaisant to, ji duoda mums daugiau, sau pasilikdama mažiausią gabalėlį.

Perlaužiu savąjį pusiau ir dalinuosi su Peidže. Mama daro tą patį. Peidžė atrodo nusiminusi, kad mes atsisakome jos dovanos. Priglaudžiu pirštą sau prie lūpų ir griežtai pažiūriu. Ji nenoromis paima siūlomą maistą.

Peidžė yra vegetarė nuo trejų metų, kai apsilankėme zoologijos sode. Nors buvau vaikas, ji suprato ryšį tarp kalakuto, kuris privertė ją juoktis, ir sumuštinių, kuriuos valgė. Vadinome ją mūsų nuosavu mažuoju Dalai Lama, kol prieš kelias savaites aš pradėjau reikalauti, kad ji valgytų viską, ką man pavyksta nudžiauti gatvėje. Energinis batonėlis yra geriausia, ką šiomis dienomis galėjome jai rasti.

Atsikandus traškaus batonėlio, mūsų veidai atsipalaiduoja. Cukrus ir šokoladas! Kalorijos ir vitaminai.

Vienas popieriaus lapas nuplazda žemyn nuo keleivio sėdynės. Pamatau švystelint antraštę.

Džiūgaukit! Viešpats artinasi! Pasitikite naują aušrą ir būkite pirmas tarp einančiųjų į Rojų.

Tai viena iš skrajučių, priklausančių apokalipsės kultui, kuris iškilo po atakų kaip spuogas ant riebios odos. Joje neryškios nuotraukos su liepsnose paskendusiu naikinamų Jeruzalės, Mekos ir Vatikano vaizdais. Skrajutės, atrodo, savadarbės, sukurtos skubiai, lyg kažkas būtų nukopijavęs nejudančius kadrus iš naujienų video ir atspausdinęs juos pigiu spalvotu spausdintuvu.

Sušlemščiame savo maistą, tačiau esu pernelyg susinervinusi, kad turėčiau jėgų

pasimėgauti saldžiu jo skoniu. Esame beveik prie Peidžo malūno kelio, kuris nuves mus į kalnus per palyginti negyvenamą zoną. Manau, jei esame šalia kalnų, mūsų šansai išlikti gerokai padidėja. Dabar gili naktis, tuščius automobilius klaikiai apšviečia pusmėnulis.

Kažkas yra toje tyloje, kuri įtempia mano nervus. Atrodo, jog turėtų būti koks nors garsas – bėginėjančios žiurkės, paukščių, svirplių ar kieno kito. Netgi oras, atrodytų, bijo sujudėti.

Tokioje tyloje mamos vežimėlis girdisi ypač garsiai. Būčiau norėjusi su ja pasiginčyti. Kažkas iš vidaus ima skubinti lyg nujaučiant tvenkiantis žaibus. Mums dar reikia nukakti iki Peidžo malūno.

Dumiu greičiau, šokinėdama nuo mašinos prie mašinos. Už nugaros vis smarkiau ir vis sunkiau alsuoja mama. Peidžė tokia tyli, kad, įtariu, beveik nekvėpuoja.

Kažkas baltas švelniai sklendžia žemyn ir nusileidžia ant jos. Ji pakelia ir atsisuka, norėdama parodyti man. Veide nelikę nė žymės raudonio, o akys – milžiniškos.

Tai gabalėlis puraus pūko. Baltutėlė plunksna. Tokia, kokia galėtų atsklęsti iš žąsų pūkų apkloto, tik šiek tiek didesnė.

Mano veidas taip pat išblykšta.

Kokie mūsų šansai?

Jie daugiausia taikosi į svarbiausius miestus. Silicio slėnis – tik paprastas ruožas su menkai teuzimtais biurais ir priemiesčiais tarp San Fransisko ir San Chosė. San Fransiskui jau buvo smogta, taigi jei jie ketina pulti ką nors šioje zonoje, tai galėtų būti San Chosė, bet ne Slėnis. Čia tik paukštis praskrido, ne daugiau. Tik tiek.

Tačiau aš jau švokščiu iš panikos.

Prisiverčiu pažiūrėti aukštyn. Viskas, ką matau – vien begalinis, tamsus dangus.

Tačiau tuomet kažką išvystu. Kitą, didesnę plunksną, tingiai sklendžiančią žemyn virš mano galvos.

Antakiai ima perštėti nuo prakaito. Iš visų jėgų puolu bėgti.

Už manęs pamišėliškai tarška mamos vežimėlis, kai ji žūtbūtinai metasi iš paskos. Jai nereikia paaiškinimo ar padaršinimo bėgti. Bijau, kad kuri nors iš mūsų pargrius ar kad apsivers Peidžės vežimėlis, tačiau negaliu sustoti. Turime surasti vietą, kur galėtume pasislėpti. Dabar, dabar, dabar.

Hibridinis automobilis, kurį buvau nusižiūrėjusi, kažkam atsitrenkus staiga susiploja nuo svorio. Trenksmo garsas vos neišvertė manęs iš kojų. Laimė, jis užgožia mamos klyksmą.

Pastebiu, kaip suboluoja gelsvai rusvos galūnės ir baltutėliai sparnai.

Angelas.

Turėjau sumirksėti, kad įsitikinčiau jo realumu.

Niekada anksčiau nebuvo mačiusi angelo, juolab gyvo. Žinoma, mes visi matėme kadrus iš serialo apie auksasparnį Gabrielių, Dievo pasiuntinį, užmuštą akmeniu iš

Jeruzalės griuvėsių krūvos. Arba reportažus apie angelus, aštriais ašmenimis raškančius karinius malūnsparnius nuo dangaus ir mėtančius juos į minią Pekine. Arba tą nekokybišką vaizdo įrašą apie žmones, bėgančius iš liepsnojančio Paryžiaus, užtvindyto iš dangaus plūstančių dūmų ir angelų sparnų.

Tačiau žiūrėdamas TV visuomet gali sau pasakyti, kad tai ne tiesa, net jei tai rodoma diena iš dienos per visus naujienų kanalus.

Tačiau niekas neneigė, kad tai tikra. Žmonės su sparnais. Apokalipsės angelai. Antgamtinės būtybės, sunaikinusios šiuolaikinį pasaulį ir nužudžiusios milijonus, gal net milijardus žmonių.

Ir štai vienas iš tų siaubūnų tiesiai priešais mane.

AŠ VOS NEIŠVERČIAU Peidžės, skubėdama apsisukti ir pakeisti kryptį. N nubuksavome prie stovinčio sunkvežimio. Stebėjau iš už jo, negalėdama atitraukti akių.

Dar penki angelai smigo žemyn ant kito, sniego baltumo sparnais. Sprendžiant iš jų agresyvumo, tai buvo penkių kova prieš vieną. Tamsoje gerai neįžiūrėjau, kaip atrodė nusileidę angelai, visų jų detalių, tačiau vienas jų išsiskyrė. Jis buvo milžiniškas, gerokai aukštesnis už kitus. Jo sparnai stubino kažkokia keista forma. Leisdamiesi žemyn ir atidžiai žvalgydamiesi jie plasnojo pernelyg greitai, ir aš pastebėjau, kad tas kitas kažkuo labai išsiskyrė.

Pritūpėme. Mano raumenys sustingo, atsisakydami judėti iš gana saugios vietos – iš už sunkvežimio padangos. Kol kas neatrodė, kad jie būtų mus pastebėję.

Staiga virš sumaitoto hibridinio automobilio suvirpėjo ir užsižiebė šviesa. Vėl atsirado elektra. Ši gatvės lempa, viena iš nedaugelio, buvo nesudaužyta. Vienišas šviesos taškas atrodė šviesus ir klaikus, labiau išryškinantis kontrastus nei apšviečiantis. Sužibo ir keli tušti langai, apšviesdami gatvę tiek, kad geriau išryškėtų angelai.

Jie buvo skirtingų spalvų sparnais. Tas, kuris atsitrenkė į automobilį – buvo sniego baltumo. Kitas – milžiniškas – tamsiais it naktis sparnais. Likusieji – mėlynų, žalių apdegusio apelsino ir tigro kailio raštų sparnais.

Visi jie bemarkškiniai, raumeningi, išsilenkiantys sulig kiekvienu judesiu. Odos, kaip ir sparnų, tonai buvo skirtingi. Baltasparnio angelo, suknežinusio automobilį, oda buvo šviesiai karamelinės spalvos. Nakties juodumo sparnuotojo oda blyški kaip kiaušinio lukštas. Likusiųjų tonai varijavo nuo auksinės iki tamsiai rudos. Tarsi būtų priklausę itin bijančiųjų mūšio žaizdų rūšiai, jie išsiskyrė tobulai glotnia oda, dėl kurios šokių vakaro karalienė galėtų nužudyti savo karalių.

Sniego baltumo angelas skaudžiai nusirideno nuo sumaitoto automobilio. Nepaisant sužalojimų, jis nusileido pusiau pritūpdamas, pasiruošęs pulti. Savo atletiška gracija jis priminė pumą, kurią kartą mačiau per TV.

Iš to, kaip atsargiai prie jo artinosi kiti angelai, galėjau spręsti, kad jis yra grėsmingas priešininkas, nors buvo vienas ir sužeistas. Nors taip pat raumeningi, kiti, palyginti su juo, atrodė grubūs ir nerangūs. Jo kūnas buvo kaip olimpinio plaukiko – stangrus ir pilnas jėgos. Jis atrodė pasirengęs kovoti plikomis rankomis, nors beveik visi priešininkai buvo ginkluoti kardais.

Jo ginklas gulėjo vos per kelis metrus nuo automobilio, netoli kurio nusileido krisdamas. Kaip ir kitų angelų, tai buvo trumpas, dviejų pėdų ilgio, gerklę režiantis dviašmenis kardas.

Pamatęs ginklą jis staiga pasilenkė jo paimti. Tačiau Apdegęs angelas paspyrė kardą

tolyn. Ginklas lētai apsisuko ant asfalto ir nutolo nuo savo šeimninko, nors atstumas buvo stebėtinai nedidelis. Turbūt jis sunkus it švininis. Ir buvo užtektinai toli, kad Sniego baltumo angelas negalėtų jo pasiekti.

Įsitaisiau ir stebėjau angelo egzekuciją. Nekilo jokių klausimų dėl atomazgos. Vis dėlto Baltasis angelas kovėsi puikiai. Jis atmušė Dryžuotąjį ir sugebėjo atsilaikyti prieš kitus du. Tačiau negalėjo prilygti visiems penkiems išsyk.

Kai galiausiai keturiose prispaudė jį ant žemės tiesiog užguldami, prie jo ėmė artintis Nakties milžinas. Jis sėlino it Mirties angelas, koks, manyčiau, ir galėjo būti. Stebint pe atstumą susidarė įspūdis, kad tai ankstesnių jų tarpusavio kautynių kulminacija. Iš to, kaip jie žiūrėjo vienas į kitą, kaip Naktinis truktelėjo išskleisdamas Sniego baltumo angelo sparną, jčiau tarp jų tvyrančią istoriją. Jis linktelėjo Dryžuotajam, laikusiam iškeltą kalaviją virš Baltojo angelo.

Norėjau užsimerkti, kad nematyčiau paskutinio smūgio, tačiau neįstengiau. Žiūrėjau lyg užkerėta.

– Turėjai priimti mūsų kvietimą, kai buvo proga, – pasakė Naktinis, įtempdamas sparną ir laikydamasis toliau nuo Baltojo angelo. – Nors net ir aš nebūčiau išpranašavęs tau tokios baigties.

Jis vėl linktelėjo Dryžuotajam. Ašmenys nėrė žemyn ir nukirto sparną.

Įtūžęs Sniego baltumo angelas suriko. Gatves užliejo jo įniršio ir agonijos aidas.

Kraujas tiško visur, taip pat ir ant kitų angelų. Jie grūmėsi, bandydami išlaikyti priešininką ant žemės, kol šis nuo kraujo tapo slidus. Tada Baltasis angelas apsisuko ir šviesos greičiu smogė dviem priešininkams. Šie susirietė ir nuriedėjo ant asfalto. Akimirka, kai likę du angelai kovojo stengdamiesi prispausti jį žemyn, pamaniau, kad jis sugebės išlaisvinti krūtinę.

Tačiau Nakties angelas užmynė batu ant Baltojo angelo nugaros, tiesiai ant šviežios žaizdos.

Jis sušvokštė iš skausmo, tačiau neklykė. Kiti pasinaudojo proga prisilinkti arčiau, kad išlaikytų jį prispaudę.

Naktinis numetė nukirstą sparną. Šis dunkstelėjo ant asfalto, kaip dunksteli negyvėlis.

Sniego baltumo angelo veidas buvo įtūžęs. Jis vis dar kovojo, tačiau kraujas sparčiai merkė jo odą, sulipindamas plaukus.

Naktinis pagriebė antrą sparną ir išskleidė jį.

– Dėl manęs galėtum būti laisvas, – pasakė Naktinis. Jo balse buvo just susižavėjimas, ir galėjai nesunkiai įtarti, ką jis norėjo pasakyti. – Tačiau mes visi turime savo taisykles. – Nepaisant gėrėjimosi, jis neparodė jokio gailesčio.

Dryžuotojo ašmenys žaidė mėnulio atšvaitais ties Baltojo angelo sparnu.

Aš susiriečiau, tikėdamasi dar vieno kraujo pliūpsnio. Už nugaros išgirdau silpnutį

bet kupiną užuojautos Peidžės atodūsi.

Staiga Apdegęs angelas kilstelėjo galvą iš už Naktinio nugaros. Jis žiūrėjo tiesiai mus.

Aš sustingau ir nejudėdama susigūžiau už sunkvežimio. Širdis sustojo, o paskui pradėjo plakti trigubu greičiu.

Apdegęs angelas atsistojo ir pajudėjo tolyn nuo pjautynių.

Tiesiai į mus.

MANO SMEGENYS susitraukė iš baimės. Vienintelis dalykas, apie kurį galėj galvoti, – kaip atitraukti angelo dėmesį, kol mama nuveš Peidžę į saugią vietą.

– Bėkit!

Motinos veidas sustingo iš siaubo, akys išsiplėtė. Supanikavusi ji apsisuko ir movė tolyn be Peidžės. Matyt, pamanė, kad vežimėlį stumsiu aš. Peidžė žiūrėjo į mane didelėmis, išsigandusiomis elfo akimis.

Sesuo pasuko vežimėlį paskui mamą ir ėmė riedėti kaip galėdama greičiau. Ji pajėgė važiuoti pati, tačiau ne taip greitai, kaip kieno kito stumiama.

Nė viena iš mūsų neištrūksime gyvos, jei nenukreipsime dėmesio. Neturėdama kada svarstyti, kas geriau, priėmiau nevykusį – antrąjį – sprendimą.

Puoliau į atvirą vietą tiesiai priešais Apdegusįjį angelą.

Kažkur fone girdėjosi sunkiai lokalizuojamas įsiūčio ir agonijos kupinas riaumojimas. Antrasis sparnas irgi nukirstas. Tikriausiai jau buvo per vėlu. Tačiau aš pasiekiau tą vietą, kur gulėjo Sniego baltumo angelo kardas, neturėdama laiko kitam planui sugalvoti.

Sugriebiau kardą beveik iš po Apdegusiojo kojų. Čiupau jį abiem rankom, tikėdamasi, kad bus labai sunkus. Bet jis buvo lengvas lyg oras. Nusviedžiau jį Baltajam angelui.

– Ei! – suklykiau iš visų plaučių.

Apdegusysis staiga pasilenkė nustebęs, kaip ir aš nustebčiau pamačiusi virš galvos skriejančią kardą. Tai buvo mano desperatiškiausias ir prasčiausias poelgis nuo tada, kai angelas ėmė netekti kraujo. Tačiau kardas skriejo užtikrinčiau nei tikėjau ir, tarsi būtų taip ir taikytasi, rankenos galu įsėdo tiesiai į Baltojo angelo delną.

Nė akimirksnį nesudvejojęs, besparnis angelas atgrėžė kardą į Naktinį. Nepaisant siaubingų žaizdų, jis buvo greitas ir įsiutęs. Supratau, kodėl kiti, prieš priremdami jį, turėjo susimesti į būrį.

Ašmenys brūkštelėjo per Naktinio pilvą. Plūstelėjo kraujas, įsimaišydamas į tamsia raudoną klaną, jau telkšojusį ant kelio. Dryžuotasis šoko prie savo boso ir sugriebė jį prieš šiam nukrintant.

Sparnų netekęs Baltasis angelas klupdamas stengėsi išlaikyti pusiausvyrą, o jo nugarą tekėjo kraujo upeliai. Jam pavyko dar kartą mostelėti kardą ir sužaloti Dryžuotojo koją, kai šis spruko kartu su Naktiniu glėbyje. Bet jų tai nesulaikė.

Likusieji du, kurie atsitraukė pajutę pavojų, skubinosi paskui Naktinį ir Dryžuotąjį. Jie energingai mosavo savo galingais sparnais bėgdami su sužeistaisiais, o pakilę į tamsą paliko kraujo lašų pėdsakus.

Mano bandymas nukreipti dėmesį buvo neįtikėtinai sėkmingas. Suruseno viltis, kad

galbūt mano šeima kuriam laikui susirado naują vietą ir pasislėpė.

Bet kai Apdegėlis vožė man iš kairės, iš skausmo pasaulis tarsi susprogo.

Nuskridau atatupsta ir tęškiausi į asfaltą. Mano plaučiai taip stipriai susitraukė, kad nė nebandžiau kvėpuoti. Viskas, ką galėjau daryti – tai susiriesti į kamuoliuką ir pabandyti įtraukti gurkšnelį oro.

Apdegėlis pasisuko į Baltąjį angelą, kurio daugiau jau nebebuvo galima vadinti sniego baltumo spalvos. Jis dvejojo įtempęs visus raumenis, tarsi svarstydamas, kokios jo galimybės laimėti prieš sužeistąjį. Sniego baltumo angelas, besparnis ir permerktas krauju, sunkiai svirduliavo. Tačiau tvirtai laikė kardą, nukreipęs jį į Apdegėlį. Jo akys degė įniršiu ir ryžtu, ko gero, tai buvo viskas, kas jį dar laikė ant kojų.

Kad ir kruvinas, angelas turėjo pragarišką reputaciją, nes, nepaisant jo būsenos, visiškai sveikas ir raumeningas Apdegėlis įgrūdo savo kardą atgal į makštį. Pažvelgė į mane su pasibjaurėjimu ir pasitraukė. Jis sklendė virš gatvės, sparnams nešant jį oru per pustuzinį laiptų.

Po sekundės jo priešas sužeistasis angelas atsuko jam nugarą ir suklupo tarp nukirstų sparnų. Atrodė, kad labai kraujavo, ir aš buvau tikra, jog po kelių minučių jis bus negyvas.

Galiausiai įstengiau padoriai įkvėpti. Oras degino plaučius, tačiau gavę deguonies mano raumenys vėl atsileido. Mėgavausi palengvėjimu. Išsiriečiau ir atsigrėžiau į gatvę.

Tai, ką išvydau, mane sukrėtė.

Peidžė sunkiai stūmėsi gatve žemyn. Apdegėlis stabtelėjo virš jos, grobuoniškai apsuko ratą ir ėmė leistis.

Pašokau ir šoviau lyg kulka.

Plaučiai reikalavo oro, tačiau aš juos ignoravau.

Apdegėlis patenkintas pažvelgė į mane. Man bėgant, jo sparnai plaikstė manc plaukus.

Taip arti, taip arti. Dar truputį greičiau. Mano kaltė. Aš jį pakankamai įsiutinau, kad iš keršto jis sužeistų Peidžę. Kaltės jausmas dar labiau didino ryžtą ją išgelbėti.

Apdegėlis rėkė:

– Bėk, beždžionėle, bėk!

Rankomis stengėsi nutverti Peidžę.

– Ne! – klykiau ir siekiau jos.

Ji pakilo į orą, spiegdama mano vardą:

– Penryn!

Sugriebiau jos kelnių kraštą, sugniauždama medvilninį audinį su geltona spinduliuojančia žvaigžde, mamos įsiūta į vidų dėl apsaugos nuo blogio.

A kimirką leidau sau patikėti, kad galiu ją prisitraukti. A kimirką atsipalaidavo krūtinė ir pajutau palengvėjimą.

Audinys išslydo.

– Ne! – pašokau siekdama jos kojų. Pirštų galiukai perbraukė per batus. – Atiduok ją! Tau jos nereikia! Ji tik maža mergaitė! – Mano balsas galiausiai užlūžo.

Angelas pakilo taip aukštai, kad manęs jau negirdėjo. Bet aš klykiau, vydamasi juos gatve, net kai tolumoje ištirpo Peidžės riksmas. Pagalvojus, kad jis numes ją iš tokio aukščio, mano širdis beveik nustojo plakti.

Stovėjau gatvėje šnopusdama, stebėdama taškelį danguje, susitraukiantį į nieką, ir jausdama, kaip tįsta laikas.

PRAĖJUS KURIAM laikui, kai Peidžė išnyko debesyse, pasukau ieškoti mam. Nebuvo taip, kad ji man nerūpėtų. Tiesiog mūsų santykiai sudėtingesni nei įprasta tarp mamų ir dukrų. Rožinė meilė, kurią turėčiau jausti savo mamai, yra perrėžta juoda spalva ir išmarginta įvairiais pilkais atspalviais.

Mamos nebuvo nė ženklo. Jos vežimėlis gulėjo parvirtęs prie sunkvežimio, kur mes išslėpėmės, visas šlamštas išsidraikęs. Dvejojau, šaukti ar ne.

– Mama? – Tas, kieno dėmesį galėtų atkreipti šis garsas, jau būtų čia, nes būtų stebėjęs šešėlį.

– Mama!

Niekas nesujudėjo ištuštėjusioje gatvėje. Jeigu nebylūs stebėtojai už tamsių langų išilgai gatvės ir matė, kur ji nuėjo, niekas nenorėjo man pasakyti. Bandžiau prisiminti, gal mačiau, kaip kitas angelas ją pagriebė, tačiau viskas, ką prisiminiau pastebėjusi – buvo sustingusios Peidžės kojos jai kylant nuo ratukų. Nebūčiau pastebėjusi nieko, kas tuometu galėjo nutikti aplinkui.

Civilizuotame pasaulyje, kur veikia įstatymai, bankai ir prekybos centrai, būti paranojiniu šizofreniku – didelė problema. Tačiau pasaulyje, kuriame bankai ir prekybos centrai gaujų naudojami kaip vietinės kankinimų stotys, nedidelė paranoja yra netgi pranašumas. Nors šizofrenija vis dar yra trukdis. Menkas gerumas nesugebėti skirti realybę nuo fantazijos.

Vis dar buvo šansų, kad mama dingo prieš prasidedant bjauriems įvykiams. Ko gero, ji kur nors slėpėsi ir, tikėtina, sekė mano veiksmus iki pasijus saugi, kad galėtų vėl pasirodyti.

Dar kartą apsižvalgiau. Mačiau tik pastatus su tamsiais langais ir negyvus automobilius. Jei nebūčiau ištisas savaitės slapta dairiusis pro vieną iš tokių tamsių langų, galėčiau patikėti, kad esu vienintelis žmogus planetoje. Tačiau žinojau, kad už betono ir plieno yra bent kelios poros akių, kurių savininkai sprendžia, ar verta rizikuoti išbėgti į gatvę, kad pasiraustum po angelo sparnais ir kitomis jo dalimis, kurias dar galima nupjauti.

Pasak Džastino, kuris iki praėjusios savaitės buvo mūsų kaimynas, už angelo dalis pažadėta skirti premijas. Sukurta ištisa angelų plėšymo į gabalus ekonomika. Sparnai verti aukščiausios kainos, tačiau rankos, pėdos, skalpas ir kitos jautresnės dalys taip pat gali atnešti apvalią sumelę, jeigu tik įrodysi, kad jos yra angelo.

Mano mintis nutraukė silpna dejonė. Raumenys tučtuojau įsitempė, pasiruošdamas naujai kovai. Ar ateina gaujos?

Dar viena tyli aimana. Garsas sklido ne nuo namų pusės, bet tiesiai priešais mane. C

priešais mane – vien tik kniūbsčia gulintis kraujuojuantis angelas.

Ar jis gali būti gyvas?

Pasak visų tų girdėtų istorijų, jei nukirsi angelui sparnus, jis mirs. Galbūt tai buvo tokia pat tiesa, kaip kad jei nukirsi žmogui ranką – jis mirs. Paliktas be priežiūros jis paprasčiausiai mirtinai nukraujuotų.

Galimybių gauti gabalėlį angelo buvo ne tiek daug. Bet kurią minutę gatves galėję užplūsti maitėdos. Protingiausia – nešdintis, kol dar galiu.

Tačiau jei jis dar gyvas, galbūt žino, kur jie nunešė Peidžę. Pasileidau bėgti, širdis plakė pašėlusiai ir viltingai.

Kraujas sroveno jam per nugarą ir telkšojo ant asfalto. Nesivaržydama apverčiau jį, nesukdama sau galvos, liesti ar neliesti. Ir net apimta klaiko mačiau jo nežemišką grožį, glotnų krūtinės linkį. Įsivaizdavau, kad jei ne sumušimai ir randai, jo veidas būtų klasikinių angelo bruožų.

Papurčiau. Jis gulėjo nereaguodamas, it graikų dievo statula.

Stipriai pliaukštelėjau. Jo akys sujudėjo ir pastebėjo mane. Kovoju su panišku noru bėgti.

– Kur jie nuskrido?

Jis sudejavo ir vėl užsimerkė. Antrąkart sudaviau iš visų jėgų.

– Sakyk, kur jie nuskrido? Kur ją nešasi?

Dalis manęs nekentė naujosios Penryn, kuria buvau tapusi. Nekentė tos merginos, kuri vožė mirštančiai būtybei. Tačiau nugarūčiau tą dalį į patį tamsiausią kampą, – galėjęs graužti mane kitą kartą, kai Peidžei nebegrės pavojus.

Angelas vėl sudejavo ir aš suvokiau, kad jis negalės man nieko papasakoti, kol nesustabdysiu kraujavimo ir nenuvilksiu jo į tokią vietą, kur gaujos negalės jo užpulti ir sukapti į mažus trofėjus. Jis drebėjo tikriausiai apimtas gilaus šoko. Apverčiau jį žemyn veidu, šikart pajusdama, koks jis lengvas.

Nubėgau iki mamos vežimėlio. Rausiausi daiktų krūvoje, ieškodama skudurų jam apvynioti. Pirmosios pagalbos vaistinėle buvo paslėpta pačiame dugne. Tik akimirka sudvejojau prieš ją pagriebdama. Nesinorėjo švaistyti brangių pirmosios pagalbos atsargų angelui, kuris vis viena numirs, tačiau be sparnų jis atrodė toks žmogiškas, kad jo žaizdai sunaudojau net kelis švarius tvarščius.

Nugara buvo tokia kruvina ir purvina, kad gerai net nemačiau, kokio sunkumo žaizdos. Nusprendžiau, kad nesvarbu, ar pavyks jį išlaikyti gyvą, svarbu, kad spėtų pasakyti, kur jie nunešė Peidžę. Audinių atraižomis jo liemenį apvyniojau taip stangriai, kaip tik galėjau, stengdamasi kuo stipriau užspausti žaizdas. Nežinojau, ar galima nužudyti žmogų sutvarstant per stipriai, tačiau suvokiau, kad mirtinai nukraujuoti galima greičiau nei mirti dėl kitos priežasties.

Kol dirbau, nugara jaučiau į mane įbestus žvilgsnius. Šutvės, ko gero, manė, kad

pjaustau trofėjų. Galbūt stengėsi įvertinti, ar kiti angelai neketina sugrįžti ir ar jiems pakaks laiko atbėgti ir atimti iš manęs grobį. Turėjau jį aprišti ir ištempti iš čia prieš jiems įsidrašinant. Beskubėdama sutvarsčiau jį kaip skudurinę lėlę.

Nuskuodžiau ir pagriebiau Peidžės vežimėlį. Pagal savo ūgį angelas buvo stebėtinai lengvas, tad pastangų jam įkelti reikėjo mažiau nei tikėjausi. Manau, tai turi prasmę. Lengviau skristi, kai sveri penkiasdešimt svarų, o ne penkis šimtus. Žinia, kad jis yra lengvesnis ir stipresnis už žmones, nesukėlė manyje šiltų jausmų jam.

Suvidinau reginį sunkiai keldama ir sodindama jį į kėdę, kriokiau ir svyravau, lyg jis būtų baisiai sunkus. Norėjau, kad stebintieji manytų, jog angelas ir yra toks sunkus, kaip atrodo, galbūt tada jie nuspręs, kad aš stipresnė ir tvirtesnė, nei galėtų būti penkių pėdų¹ ir dviejų colių² neprivalgiusi būtybė.

Ar tai smagaus šypsniuo užuomazga angelo veide?

Bet kai įverčiau jį į kėdę, šypsnyš peraugo į skausmingą grimasą. Jis buvo per didelis, kad tilptų patogiai, bet bus gerai.

Greitai pačiupau į šilką panašius sparnus ir suvyniojau į kandžių sukapotą antklodę iš mamos vežimėlio. Baltutėlės plunksnos buvo nenusakomai minkštos, ypač palyginus su šiurkščiu audiniu. Netgi šią panikos akimirką norėjosi jas glostyti ir išlyginti. Jeigu išpešiočiau plunksnas ir panaudočiau kaip valiutos vienetą, ko gero, vienas sparnas mus tris išmaitintų visus metus. Tai reiškia, jog turiu susigražinti jas abi, kad visos trys vėl būtume kartu.

Tad greitai suvyniojau abu sparnus, nesukdama per daug galvos, ar plunksnos nesusilaužys. Svarsčiau, gal vieną sparną palikti gatvėje, kad nukreipčiau gaujų dėmesį, leisdama joms kovoti tarpusavyje, užuot vijusis mane. Tačiau sparnų man pačiai labai reikėjo, kad išprovokuočiau angelą suteikti informaciją. Sugriebiau kardą, tokį neįtikėtinai lengvą kaip ir plunksnos, ir be ceremonijų įkišau jį į kėdės kišenėlę.

Pajudėjau negyva gatve į naktį, iš visų jėgų stumdama vežimėlį.

Angelas miršta.

Gulėdamas ant sofos sutvarstytu liemeniu jis atrodė visai kaip žmogus. Ties jį antakiais susimetė prakaito lašeliai. Palietus buvo karštas, nors kūnas gyveno viršvalandžius.

Buvome biurų pastate, viename iš nesuskaičiuojamos daugybės pastatų Silicic Slėnyje, kuriuose įsikūrusios naujos aukštųjų technologijų įmonės. Tas, kurį išsirinkau, buvo verslo parke, pilname identiškų blokų. Vyliausi, kad jei kažkas šiandieną nuspręs iškrėsti biurus, pasirinks kurį kitą pastatą, labai panašų į šį.

Kaip perspėjimas rinktis kitą pastatą, maniškio fojė gulėjo negyvas kūnas. Jis jau čia buvo, kai atėjome, šaltas, tačiau dar nesugedęs. Pastatas kvėpėjo popieriumi ir spausdintuvų dažais, medžiu ir laku bei mirusiu vaikinu. Pirma mintis buvo keliauti į kitą vietą. Tiesą pasakius, jau buvau bedingstanti iš čia, kai toptelėjo, kad daugelis šitaip

elgtūsi.

Priekinės durys buvo stiklinės ir lavoną galėjai pamatyti iš lauko. Negyvėlis gulėjo per du žingsnius nuo durų, aukštel

---

1 *Pėda – ilgio vienetas, lygus 0,3048 m (red. past.).*

2 *Colis – ilgio vienetas, lygus 2,54 cm (red. past.).*

ANGELAS MIRŠTA.

Gulėdamas ant sofos sutvarstytu liemeniu jis atrodė visai kaip žmogus. Ties jė antakiais susimetė prakaito lašeliai. Palietus buvo karštas, nors kūnas gyveno viršvalandžius.

Buvome biurų pastate, viename iš nesuskaičiuojamos daugybės pastatų Silicio Slėnyje, kuriuose įsikūrusios naujos aukštųjų technologijų įmonės. Tas, kurį išsirinkau, buvo verslo parke, pilname identiškų blokų. Vyliausi, kad jei kažkas šiandieną nuspręs iškrėsti biurus, pasirinks kurį kitą pastatą, labai panašų į šį.

Kaip perspėjimas rinktis kitą pastatą, maniškio fojė gulėjo negyvas kūnas. Jis jau čia buvo, kai atėjome, šaltas, tačiau dar nesugedęs. Pastatas kvėpėjo popieriumi ir spausdintuvų dažais, medžiu ir laku bei mirusiu vaikinu. Pirmą mintis buvo keliauti į kitą vietą. Tiesą pasakius, jau buvau bedingstanti iš čia, kai toptelėjo, kad daugelis šitaip elgtųsi.

Priekinės durys buvo stiklinės ir lavoną galėjai pamatyti iš lauko. Negyvėlis gulėjo per du žingsnius nuo durų, aukštiekninkas, atmestomis kojomis ir praverta burna. Taigi kuriam laikui pasirinkau šį pastatą kaip mieliausius namus. Čia buvo pakankamai vėsu, kad nesijaustų dvoko, vis dėlto tikėjau greitai iš čia pasitraukti.

Angelas gulėjo ant odinės sofos, kuri anksčiau greičiausiai priklausė kokiam nors generaliniam direktoriui. Sienos buvo papuoštos įrėmintomis nespalvotomis Josemičic parko fotografijomis, stalas ir lentynos nukrautos moters ir dviejų kūdikių nuotraukomis.

Pasirinkau vieno aukšto pastatą, kažkokį santūrų ir be fantazijos. Tai paprastas pastatas su kompanijos Zigotroniks ženklu. Kėdės ir sofos vestibulyje buvo didelės ir žaismingos, vyravo neaiški purpurinė ir pernelyg šviesiai geltona spalvos. Prie kabinų stovėjo pripūstas septynių pėdų dinosauros. Labai jau retro stiliaus tas Silicio slėnis. Manau, kad man patiktų dirbti tokioje vietoje kaip ši, jeigu tik būčiau baigusi mokyklą.

Buvo ir maža virtuvėlė. Vos neapsiverkiau, kai pamačiau sandėliuką, pilną prikrauta užkandžių ir vandens butelių. Energiniai batonėliai, riešutai, įvairių formų šokoladukai ir netgi dėklas su greitai paruošiamais makaronais, kurie telpa į puodukus. Kodėl anksčiau nepagalvojau apieškoti biurus? Tikriausiai todėl, kad niekada čia nedirbau.

Ignoravau šaldytuvą, žinodama, kad jame nebus nieko valgomo. Elektra mes vis dar turėjome, tačiau ji dingdavo ištisoms dienoms. Šaldiklyje, ko gero, vis dar buvo užšaldyto maisto, nes sklindantis kvapas skyrėsi nuo mamos supuvusių kiaušinių. Čia buvo netgi dušas, tikriausiai tiems didelį atsvorį turintiems vadovams, kurie per pietų pertrauką stengiasi numesti svorio. Kad ir kokia būtų buvusi priežastis, dabar jame labai patogiu

nuplauti kraują.

Visi patogumai buvo kaip namuose, žinoma, ne mano šeimos, tačiau mes galėtume paversti šią vietą namais.

Rodėsi, kad diena, pilna atsakomybės ir įtampos, kai nemaščiau, ar būčiau laimingesnė be saviškių, baigėsi. Tačiau paaiškėjo, kad tai netiesa. Gal taip ir galėjo būti, jei būčiau bent kiek mažiau dėl jų krintusis. Aš niekuo negalėjau padėti, tik galvojau, kokia Peizdė ir mama būtų laimingos, jei šią vietą būtume radusios visos kartu. Būtume galėjusios apsistoti čia savaitei ir apsimesti, kad viskas gerai.

Jaučiausi plaukianti pasroviui, be namiškių, pamesta ir niekam nereikalinga. Ėmiau suprasti, kas verčia šiuolaikinius našlaičius burtis į gatvių gaujas.

Čia praleidome dvi dienas. Angelas buvo nei gyvas, nei miręs. Jis tiesiog gulėjo ir karščiavo. Buvau įsitikinusi, kad jis miršta. Kitu atveju jis juk jau būtų pabudęs, ar ne?

Po praustuvu radau pirmosios pagalbos vaistinėlę, tačiau visa, kas čia buvo, tiko nebent įsipjovus popieriumi. Aš perkračiau vaistinėlę, skaitydama užrašus ant mažų pakuočių. Radau aspirino buteliuką. Argi aspirinas nenumuša temperatūros ir nenumalšina galvos skausmo? Perskaičiau užrašą ir jis patvirtino mano spėjimus.

Neįsivaizdavau, ar aspirinas gali padėti angelui arba kaip karščiavimas veikia žaizdas. Viskas, ką numaniau, – kad greičiausiai tai jo įprastinė temperatūra. Jei atrodo kaip žmogus, dar nereiškia, kad toks ir yra.

Grižau atgal nešina aspirinu ir stikline vandens. Angelas gulėjo kniūbsčias ant juodos sofas. Tą pirmą naktį bandžiau jį užkloti, tačiau jis stūmė užtiesalą šalin. Taigi jis mūvėjo tik kelnes, buvo su batais ir visas sutvarstytas. Kai duše ploviau jo kraują, galvojau, kad reikėtų numauti tas kelnes ir nuauti batus, tačiau nusprendžiau, jog nesu čia dėl jo patogumo.

Juodi plaukai buvo prilipę jam prie kaktos. Stengiausi kilstelėti galvą, kad galėtu praryti kelias piliules ir išgerti stiklinę vandens, tačiau nesugebėjau jo pažadinti. Jis gulėjo tarsi įkaitęs uolos luitas ir į nieką nereagavo.

– Jeigu neišgersi šio vandens, paliksiu tave vieną numirti.

Jo sutvarstyta nugara ramiai sujudėjo aukštyn žemyn, lyg pastarąsias dvi dienas tik tai ir būtų dariusi.

Tuo tarpu aš jau keturis kartus buvau išėjusi į lauką ieškoti mamos. Tačiau toli nėjau, bijojau, kad angelas pabus man nesant ir aš praleisiu galimybę sužinoti, kur ieškoti Peidžės, prieš jam numirštant ant mano kelių. Pamišusi moteris gatvėje gali pakovoti už save, tačiau vežimėlyje įkalinta maža mergaitė niekada to nepajėgs. Todėl kiekvieną kartą paskubėjusi iš mamos paieškų pajusdavau palengvėjimą, o kartu ir susierzinimą, nes angelą vis dar rasdavau be sąmonės.

Dvi dienas zujau aplinkui, valgydama greito paruošimo makaronus, kol mano sesuo...

Gal dėl to, kad neįsivaizdavau, ką angelai norėtų padaryti žmonių vaikui, man trūko

jėgų galvoti apie tai, kas jai nutiko. Tai negalėjo būti paėmimas į vergovę. Ji nevaikšto. Nutraukiau šias mintis. Negalvosiu, kas galėtų būti arba kas galbūt jau įvyko. Turiu mąstyti apie tai, kaip ją rasti.

Mane užliejo pyktis ir susierzinimas. Viskas, ko troškau, tai svaidytis žaibais kaip dvimetė mergiūkštė. Buvau priblokšta stipraus noro sviesti į sieną stiklinę su vandeniu, išvartyti knygų lentynas ir iš visų jėgų klykti. Pagunda buvo tokia didelė, kad drebėjo rankos, o stiklinėje teliuškavo vanduo, grasindamas išsilieti.

Užuot trenkusi stikline į sieną, aš šliūkštelėjau vandenį ant angelo. Troškau suknežinti ir stiklinę, bet susivaldžiau.

– Pabusk, prakeiktasai! Pabusk! Ką jie padarė mano seseriai? Ko jie iš jos nori? Kur po galais, ji yra? – klykiau iš visų plaučių, žinodama, kad galiu prišaukti gatvių gaujas ir dėl to nesirūpindama.

Dar ir spyriau į sofą.

Mano nustebimui, jis atmerkė apsiblaususias akis. Jos buvo giliai mėlynos ir spindinčios.

– Ar gali nusiraminti? Aš stengiuosi užmigti. – Balsas buvo jautrus ir kupinas skausmo, tačiau ir pilnas kažkokio maloningumo.

Puoliau ant kelių, kad pažvelgčiau tiesiai jam į veidą.

– Kur nuskrido tie kiti angelai? Kur jie nunešė mano seserį?

Jis sąmoningai užsimerkė.

Ėmiau tvatinti jam per nugarą viskuo, kas tik papuolė, tiesiai per kraujuotus tvarsčius.

Jis atsimerkė, sugriežė dantimis. Iš skausmo šnypštė, tačiau neklykė. Atrodė piktas. Aš atsispyriau pagundai žengti atgalios.

– Tu manęs neišgąsdinsi, – pasakiau šalčiausiu balsu, bandydama nuslėpti baimę. – Esi per silpnas netgi stovėti, beveik nukraujavęs ir jei ne aš, jau būtum negyvas. Pasakyk, kur jie ją nusinešė?

– Ji negyva, – ištarė nepalikdamas vietos abejonei. Tada vėl užsimerkė, lyg grimzdamas į miegą.

Galėjau prisiekti, kad akimirksniu širdis nustojo plakusi. Pirštai sustiro. Tada skausminga banga sugrižo kvėpavimas.

– Tu meluoji. Tu meluoji.

Jis nieko neatsakė. Pagriebiau nuo stalo seną antklodę.

– Pažiūrėk į mane! – išvyniojau apklotą ant žemės. Ir jo iškriti sudraskyti sparnai. Susukti jie buvo susispaudę ir atrodė nedideli. Tarsi būtų išnykusios plunksnos. Iškritę iš apkloto išsiskleidė ir sujudėjo, it ražydamiesi po ilgo snaudulio.

Įsivaizdavau, kad siaubas jo akyse turėtų būti lygiai toks pat, kaip ir žmogaus, išvydusio iš šio kandžių sukاپoto užtiesalo išriedėjusias savo paties amputuotas kojas. Žinojau, kad esu nedovanotinai žiauri, tačiau negalėjau leisti sau prabangos būti gera,

jeigu norėjau kada nors vėl pamatyti Peidžę gyvą.

– Atpažįsti? – vos pažinau savo pačios balsą. Jis buvo šaltas ir kietas. Savanaudės balsas. Kankintojos balsas.

Sparnai buvo praradę savo spindesį. Sniego baltumo plunksnose dar likę auksinių atšvaitų, tačiau kai kurios jų sulūžusios ir visaip styrojo. Jos buvo aptiškusios dabar jau sukresėjusiu krauju, kietos ir susitraukusios.

– Jei padėsi surasti mano seserį, galėsi juos susigrąžinti. Išsaugojau juos tau.

– A čiū, – sukrenkštė, apžiūrėdamas sparnus. – Jie gerai atrodys ant mano sienos. – Jo balsą nuspalvino kartėlis, tačiau buvo justi ir kažkas daugiau. Galbūt lašas vilties.

– Prieš tau ir tavo bičiuliams sunaikinant mūsų pasaulį, čia gyveno gydytojai, galėdavę prisiūti nukirstą pirštą ar ranką, jei taip nutikdavo. – Neminėjau nieko apie galūnių šaldymą ar būtinybę prisiūti nukirstas kūno dalis per keletą valandų. Tikriausiai jis vis viena mirs, tad tai jau nesvarbu.

Jo veide dar matėsi įtempti žandikaulio raumenys, tačiau akys išdavė, kad jis negali niekuo padėti, bet mąsto apie galimybes.

– Aš jų nenukirtau, – pasakiau. – Tačiau galiu padėti juos tau susigrąžinti. Jei tu padėsi man surasti seserį.

Užuot atsakęs jis užsimerkė ir atrodė, kad užmigo.

Kvėpavo giliai ir sunkiai, kaip įmigęs žmogus. Tačiau sveiko ne kaip žmogus. Tada, kai atitečiau jį čia, jo veidas buvo juosvai pamėlynijęs ir sutinęs. Dabar, beveik po dviejų parų miego, atgavęs normalią išvaizdą. Įdubimas nuo lūžusių šonkaulių buvo dingęs. Skruostų ir akių sumušimai – taip pat, nesuskaičiuojami randai ir žymės ant rankų, pečių ir krūtinės – visiškai išgiję.

Vienintelis dalykas, kuris nebuvo sugijęs, tai nukirstų sparnų paliktos žaizdos. Negalėjau pasakyti, ar sutvarstytoms joms buvo geriau, nes vis dar kraujavo, matyt, todėl ir angelas laikėsi ne ką geriau nei prieš dvi dienas.

Stabtelėjau, mąstydamą apie savo galimybes. Jei negaliu jo papirkti, turiu išgauti atsakymą kankinimais. Pasiryžau daryti viską, ko prireiks, kad išlaikyčiau savo šeimą gyvą, tačiau nežinojau, kaip toli galėsiu nueiti.

Tačiau jis neturėjo to nujausti.

Suvokiau, kad kai jis pabus, turėsiu sugebėti jį kontroliuoti. Apsidairiau, ar yra kas nors, kuo galėčiau jį sulaikyti.

IŠĖJUSI IŠ galinio biuro pastebėjau, kad fojė gulintis numirėlis kažkoks sutaršyta. Atrodė, kad nuo tada, kai jį mačiau paskutinį kartą, jis buvo praradęs visą savo orumą.

Kažkas padėjo jo ranką taip, kad ji remtųsi į klubą, o kita siektų plaukus. Ilgi, apšepę plaukai buvo smailūs, lyg pakratyti elektros srovės, burna nevykusiai išdažyta lūpdažiais. Akys plačiai atmerktos, apvestos juodomis nelygiomis linijomis lyg saulės spinduliai. Tarsi vėliavos stiebas krūtinės viduryje styrojo virtuvinis peilis, kurio prieš valandą dar nebuvo. Kažkas nudūrė negyvėlį dėl priežasties, žinomos tik bepročiui.

Mama mane surado.

Mano mamos būseną nėra pastovi, kaip būtų galima pagalvoti. Jos beprotybės intensyvumas banguoja neprognozuojamai ir nežinia, kokia kibirkštis ją įžiebia. Žinoma, tai, kad ji nevartoja vaistų, jai nepadedą. Kai viskas gerai, žmonės nė neįtartų, jog būna ir kitaip. Tokiomis dienomis mane graužia kaltė, kam ant jos pykau, ir nusivylimas. Kai būna blogai, išėjusi iš kambario galiu rasti ant grindų mirusį žmogų, paverstą žaislu.

Tiesą sakant, ji niekada anksčiau nežaidė su lavonais, bent jau aš nemačiau. Prieš pasauliui sudūžtant į šipulius, ji visuomet buvo ant beprotybės ribos, dažnai net per kelis žingsnius už jos. Tačiau mano tėvo dezertyravimas, vėlesni užpuolimai viską sustiprino. Kad ir kokia stipri buvo racionalioji dalis, stabdžiusi ją nuo tamsos, ji paprasčiausiai ištirpo.

Galvojau, kaip palaidoti numirėlį, tačiau blaivus protas sakė, kad tai geriausia savisaugos priemonė, kokią tuo tarpu galiu turėti. Kiekvienas sveikai mąstantis žmogus, pažiūrėjęs pro stiklines duris, bėgs kuo toliau. Dabar žaidėme laikiną žaidimą – esu beprotiškesnė ir baisesnė už tave. Ir šiame žaidime mano mama buvo slaptasis ginklas.

Tyliai nuėjau iki vonios kambarių, kur bėgo dušas. Mama niūniavo mielą melodiją kurią, manau, pati ir sukūrė. Ji mėgo ją dainuoti mums, būdama pusiau šviesios savo būsenos. Daina be žodžių buvo ir liūdna, ir nostalgiška. Na, ji turbūt turėjo žodžius, nes kiekvieną kartą jos melodija primindavo saulėlydį virš vandenyno, senovinę pilį ir gražią princesę, nušokančią nuo pilies kuoro į bangų mūšą.

Stovėjau už vonios durų ir klausiausi. Šią dainą siejau su jos grįžimu iš ypatingai beprotiškos fazės.

Dažniausiai ji niūniuodavo ją, kai sutvarstydavo mums visokius sumušimus ar žaizdas, kurių kaltininkė pati ir būdavo.

Tada ji elgdavosi labai švelniai ir tikrai gailėdavosi. Manau, kad taip ji atsiprašydavo. Aišku, nepakankamai, tačiau gal tai buvo jos būdas sugrįžti į šviesą, leidžiantis mums suprasti, kada ji išnerdavo iš tamsos ir panirdavo į pilkašias zonas.

Po Peidžės „nelaimingo atsitikimo“ šią melodiją ji niūniavo nuolat. Mes taip ir

neišsiaiškinome to nutikimo aplinkybių. Tuo metu namuose buvo tik mama ir Peidžė, tik jos žino visą tiesą. Mama po to mėnesių mėnesius verkė, kaltindama save. Aš taip pat kaltinau ją. Kaip galėjau nekaltinti?

– Mama? – sušukau prie uždarytų vonios kambario durų.

– Penryn! – atsiliepė ji, perrėkdama pro dušo garsą.

– Ar tau viskas gerai?

– Taip. O tau? Ar matei Peidžę? Niekur jos neradau.

– Mes ją surasime, gerai? Kaip tu radai mane?

– O, tiesiog radau. – Mama paprastai nemeluodavo, tačiau turėjo įprotį miglotai išsisukinėti.

– Kaip mane suradai, mama?

Kurį laiką prieš jai atsakant buvo girdėti tekančio vandens garsas.

– Demonas man pasakė. – Jos balse jautėsi prieštaravimai ir gėda. Pasaulyje, koks jis buvo šiomis dienomis, galėtum tuo patikėti, tačiau iš tiesų tik ji matė ir girdėjo savo asmeninius demonus.

– Kaip gražu, – pasakiau. Paprastai dėl mamos pridarytų beprotysčių kalti būdavo demonai. Ką nors gero ji retai jiems priskirdavo.

– Pažadu, kad atsilyginsiu jam. – Sąžiningas atsakymas. Ir įspėjimas.

Mama buvo stipresnė nei atrodė. Pasijutusi kuo nors pranašesnė ji galėdavo pridaryti rimtos žalos. Visą savo gyvenimą ji telkė dėmesį į gynybą – kaip prisėlinti per ataką, kaip pasislėpti nuo To, Kuris Regi, kaip išstremti monstrą atgal į pragarą, kol jis dar nepavogė jos vaikų sielų.

Siekdama vonios kambario durų, svarsčiau įvairias tikimybes. Kad ir ką ji pažadėjo demonui, tai tikrai nebus malonu. Netgi tikėtina, kad skausminga. Vienintelis klausimas, kuriam jų bus sukeltas skausmas.

– Ketinu pasiimti keletą daiktų ir pasislėpti biuro gale, – pasakiau. – Galiu praleisti čia dieną ar dvi, bet tu nesijaudink, gerai?

– Gerai.

– Nenoriu, kad eitum į biurą. Tačiau pastato nepalik, gerai? Vandens ir maisto rasi virtuvėje. – Norėjau pasakyti, kad būtų atsargi, bet tai skambėtų juokingai. Išstisus dešimtmečius ji elgiasi atsargiai su žmonėmis ir pabaisomis, bandančiais ją nudėti. Prsidėjus atakoms ji pagaliau juos surado.

– Penryn?

– Ką?

– Pasitikrink, ar dėvi tas žvaigždutes. – Ji turėjo omenyje geltonus asteriskus, kuriuos pati prisiuvo prie drabužių. Kaip galėčiau jų nenešioti? Tai viršija mano galimybes. Jie buvo ant kiekvieno daikto, kurį turėjome.

– Gerai, mama.

Nepaisant to komentaro apie žvaigždutes, atrode, kad ji šviesios būsenos. Na, jei išniekino lavoną, gal ir ne pačios šviesiausias.

Aš nebuvo tokia bejėgė, kaip įprasta paauglei.

Kai Peidžei buvo dveji, kartu su tėvu parėję namo radome ją sužalotą ir paralyžiuotą. Mama stovėjo prie jos ištikta gilaus šoko. Niekada tiksliai nesužinojome, kas tuomet nutiko arba kiek laiko ji prabuvo sustingusi šalia Peidžės. Mama ištisas savaites verkė ir rovėsi plaukus, bet nesakė nė žodžio.

Kai galiausiai atsigavo, pirmas dalykas, kurį pasakė, kad man reikia išmokti savigynos. Ji norėjo, kad aš išmokčiau kovoti. Ji paprasčiausiai nuvedė į kovos menų studiją ir sumokėjo grynaisiais už penkerius treniruočių metus.

Pakalbėjusi su sensėjumi¹ sužinojo, kad yra skirtingos kovos menų rūšys – tekvondas, reikalaujantis nedidelio atstumo, džiu-džitsu – kai kovojama iš labai arti turint daug privatumo, ir eskrima – kova su peiliais. Ji vežė mane per visą miestą, kad užrašytų į kiekvieną iš jų ir dar kelis. Šaudymo pamokas, šaudymo iš lanko pamokas, išgyvenimo studijas, siku² stovyklas, moterų savigynos grupes, – viską, ką galėjo sugalvoti, viską, ką įstengė surasti.

Kai po kelių dienų apie tai sužinojo tėvas, ji jau buvo išleidusi tūkstančius dolerių, kurių mes net neturėjome. Tėvas, jau ir taip papilkėjęs nuo rūpesčių dėl sąskaitų už Peidžės gydymą, sužinojęs, ką ji padarė, visai prarado spalvą.

Po šio maniakiško aktyvumo atrode, kad ji visai pamiršo, jog kažkada užrašė mane į tas pamokas. Vienintelį kartą apie tai paklausė po kelerių metų, kai radau jos iškarpu iš laikraščių kolekciją. Buvau mačiusi ją iškerpant straipsnius, tačiau niekada nesidomėjau, apie ką. Ji saugojo juos senoviniame rožinės spalvos nuotraukų albume su užrašu „Pirmasis kūdikio albumas“. Vieną dieną jis gulėjo ant stalo atverstas, tarsi kviesdamas užmesti akį.

Atverstame puslapyje ryškiu šriftu užrašytas straipsnio pavadinimas skelbė: „Motina žudikė teigia, kad tai padaryti ją privertė velnias“.

Atverčiau kitą puslapį. „Motina sumetė kūdikius į įlanką ir žiūrėjo, kaip jie nuskendo“.

Tada dar kitas. „Vaikų skeletai rasti moters kieme“.

Vienoje žinių istorijoje pasakojama, kad šešiametis vaikas rastas už dviejų pėdų nuo fasadinių durų. Lipdama laiptais jo motina dūrė jam tuziną kartų, taip pat ir jo mažajai sesutei.

Istorija cituojama iš giminaičio pasakojimo, kur minima, kad vos kelios valandos iki žudynių motina desperatiškai bandė palikti vaikus pas seserį, tačiau sesuo dirbo ir negalėjo pasiimti vaikų. Giminaitis minėjo, kad motina atrode taip, lyg būtų bijojusi, jog kažkas gali atsitikti, lyg nujautusi sėlinant tamsą. Jis pasakojo, kaip vėliau motina

atsitokėjo ir suvokusi, ką padarė, iš siaubo ir skausmo vos nesudraskė savęs į gabalus.

Viskas, apie ką galėjau galvoti – kaip visa tai atrodė tam vaikui, kuris taip sunkiai stengėsi pasprukti iš namo ir pakviesti pagalbą.

Nežinau, ar ilgai mano mama stovėjo man už nugaros stebėdama, kaip aš vartau straipsnius, prieš paklausdama:

– Ar vis dar lankai savigynos pamokas?

Aš linktelėjau.

Ji nieko neatsakė. Tiesiog nuėjo pro šalį laikydama medines lenteles su knygomis.

Vėliau radau jas sukrautas ant tualetto dangčio. Dvi savaites ji primygtinai reikalavo, kad paliktume jas čia, nes taip apsisaugosime nuo demonų, išlendančių pro vamzdžius. Lengviau miegoti, sakė ji, kai naktį nešnabžda velnias.

Niekada nepraleidau nė vienos treniruotės.

---

[1](#) Japonijoje, Kinijoje pagarbus kreipinys į vyresnio amžiaus žmogų, gydytoją, viršininką, bet kurį kitą garbingą asmenį. *Kovoos menų Mokytojas (red. past.).*

[2](#) Sikai – sikizmo išpažinėjai. Sikizmas susiformavo XV a. pabaigoje Pakistane ir šiaurės vakarų Indijoje. Sikų religija branduolys ir yra bendruomenė, svarbiausias uždavinys – skatinti savo išpažinėjus, kad šie stengtųsi gyventi atsidavę Dievui (red. past.).

BIURO VIRTUVĖLĖJE susirinkau greito paruošimo makaronus, energin batonėlius, lipnią juostą ir pusę pakelio saldainių. Pastačiau krepšį į biuro kampa. Triukšmas angelui netrukde, jis, regis, vėl mėgavosi miegu lyg negyvas.

Dar kartą nuėjau į virtuvėlę kaip tik tuo metu, kai nutilo dušo garsai. Kuo greičiau prileidau kelis butelius vandens. Nors palengvėjo, kad mama mane surado, bet nenorėjau jos matyti. Užteko, kad ji saugi ir yra šiame pastate. Man reikėjo pagalvoti apie Peidžę. Negalėčiau susikaupti nuolatos nerimaudama, ką veikia mama.

Stengdamasi nežiūrėti į fojė gulintį lavoną, priminiau sau, kad mama gali savimi pasirūpinti. Įslinkau į biuro kampa, uždariau duris ir užrakinau. Tas, kam priklausė šis biuras, turėjo mokėti mėgautis privatumu. Tai naudinga ir man.

Kol angelas be sąmonės, jaučiausi saugi, tačiau kai jis pabus, tai, kad yra sužeistas ir silpnas, negarantuos man saugumo. Tiesą sakant net nežinau, kokie stiprūs gali būti angelai. Kaip ir visi kiti, beveik nieko nežinau apie juos.

Lipnia juosta surišau jam už nugaros suglaustus riešus ir kulkšnis taip, kad jis gulėjo išlinkęs pačia nepatogiausia poza. Tai geriausia, ką galėjau. Nusprendžiau dar panaudoti virvę, kad sustiprinčiau lipnią juostą, nors juosta buvo tvirta ir aš maniau, jei jis bandys ištrūkti, virvė vargu ar padės. Buvau įsitikinusi, kad jam vos užtenka jėgų pakelti galvą, tačiau niekada negali žinoti. Nervinausi, tad sunaudojau beveik visą lipnią juostą.

Kol dar nebuvo baigusi, pajutau, kaip jis žiūri į mane. Visas šitas raišiojimas jį, ko gero, prižadino. Jo akys buvo beveik juodos iš mėlynumo. Žengiau žingsnį atatupsta ir nurijau absurdišką kaltės jausmą. Jaučiausi it pagauta daranti kažką, ko neturėčiau daryti. Tačiau klausimų, ar angelai yra mūsų draugai, nekilo. Jokių klausimų, ar jie mano draugai, bent tol, kol Peidžė pas juos.

Jis pažvelgė į mane kaltinančiu žvilgsniu. Nurijau atsiprašymą, nes nebuvo jo skolininkė. Kol jis žiūrėjo, išvyniojau vieną sparną. Paėmiau žirkles iš stalo stalčiaus ir priglaudžiau prie plunksnų.

– Kur jie nusinešė mano seserį?

Vos švystelėjusi emocija jo akyse išnyko taip greitai, kad negalėjau jos identifikuoti.

– Iš kur, po galais, turėčiau žinoti?

– Nes tu esi vienas iš tų dvokiančių šunsnukių.

– Ooo! Įsiėsi man iki gyvo kaulo. – Atrodė, kad jam nuobodu, ir aš beveik jaučiausi nepatogiai, negalėdama stipriau įžeisti. – Argi nepastebėjai, kad buvau ne visai draugiškas su kitais vaikiniais?

– Jie nebuvo „vaikiniai“. Jų niekur nėra tarp žmonių. Jie ne kas kita, kaip prakiurę mutavusių lervų maišai, tokie kaip ir tu. – Jis ir kiti angelai, kuriuos mačiau, atrodė

išmintingi, buvo labai panašūs į Adonį¹, dievų veidais ir išvaizda. Tačiau vidumi jie tikri lervos.

– Prakiurę mutavusių lervų maišai? – jis pakėlė tobulai išlenktą antakį, tarytum aš būčiau susimovusi per įžeidimų egzaminą.

Atsakydama žiauriai trakstelėjau žirklemis ir nukirpau kelias plunksnas nuo jo sparno. Sniego baltumo pūkas švelniai nusklendė ant mano batų. Vietoje pasitenkinimo, jo veide pagavau nerimo bangą. Nuožmus žvilgsnis man priminė, kad jis vienas buvo apsuptas penkių priešų ir vos per plauką nelaimėjo kovos. Net už nugaros surištomis rankomis ir kojomis, net be sparnų, jis galėjo bauginti žvilgsniu.

– Pabandyk dar kartą taip padaryti ir aš perlaušiu tave pusiau tau nespėjus net susivokti.

– Garsūs žodžiai iš vaikino, kuris surištą kaip kalakutas. Ką ketini padaryti? Klibėt kaip apverstas vėžlys, kol perlauši mane pusiau?

– Tave perlaužti lengva. Vienintelis klausimas – kada.

– Kurgi ne. Jei būtum galėjęs tai padaryti, seniai būtum padaręs.

– Galbūt tu mane linksmini, – pasakė jis su tokiu pasitikėjimu, tarsi kontroliuotu situacija. – Lyg beždžionė su žirklemis. – Jis atsipalaidavo ir padėjo smakrą ant sofos.

Pykčio banga plūstelėjo į skruostus.

– Manai, kad tai žaidimas? Manai, kad būtum gyvas, jei nebūčiau stengsis dėl savo sesers? – paskutinius žodžius beveik rėkte išrėkiau. Piktai nukirpau daugiau plunksnų. Dabar rafinuotai tobulo sparno kraštai buvo sukarpyti į skutus ir dantyti.

Jis paslapčiomis žvilgtelėjo nuo sofos, kaklo sausgyslės įsitempė, net suabejojau, ar jis silpnas. Rankų raumenys išsilenkė ir aš pradėjau nerimauti, ar jis tikrai tvirtai surištą.

– Penryn? – iš už durų nuskambėjo mamos balsas. – Ar tau viskas gerai?

Pasižiūrėjau, kad įsitikinčiau, ar durys tikrai užrakintos.

Kai atsigrėžiau vėl, angelo ant sofos jau nebuvo, draikėsi tik lipnios juostos skutai.

Pajutau kvėpavimą į kaklą ir iš rankų traukiamas žirkles.

– Man viskas gerai, mama, – pasakiau stebėtinai ramiai. Įsileidusi tik sukelčiau jai grėsmę. Liepdama jai bėgti, tikriausiai paniškai išgąsdinčiau. Vienintelis patikimas dalykas – nenuspėjamas atsakymas.

Gerai treniruota ranka iš už nugaros nuslydo man prie gerklės ir pradėjo spausti.

Traukdama ją nuo savo kaklo, stipriai prispaudžiau smakrą žemyn, stengdamasi jo rankų gniaužtus perkelti nuo gerklės ant smakro. Turėjau apytikriai dvidešimt sekundžių ištrūkti, kol man išsijungs smegenys arba jis sutraiškys trachėją.

Labai labai iš lėto pritūpiau. Tada puoliau atgal, tėkšdama mus abu į sieną. Smūgis buvo stipresnis nei būtų buvęs, jei jis svertų kaip normalus žmogus.

Išgirdusi „uf“ ir nuotraukų rėmelių dardėjimą žinojau, kad nuo aštrių rėmelių kampų

tie gilūs įpjovimai jo nugaroje turėjo kelti klaikų skausmą.

– Kas čia per triukšmas? – paklausė mama.

Ranka piktai suspaudė mano gerklę ir aš supratau, kad posakis „gailestingumo angelas“ yra oksimoronas. Nešvaistydama savo energijos kovai su dusuliu, susikaupiau dar vienam smūgiui į sieną. Mažiausia, ką galėjau padaryti, tai suteikti jam kuo daugiau skausmo prieš nudaigojant mane.

Šįkart jo dejonė buvo šaižesnė. Džiūgaučiau dar labiau, jei man akyse nemirguliuotų šviesos ir tamsos blyksniai.

Dar vienas smūgis ir mano akys aptemo.

Kai tik suvokiau, kad vaizdas nyksta, jis atlaisvino gniaužtus. Žiopčiodama nukritau ant kelių. Galva sunkiai laikėsi ant pečių, viskas, ką galėjau padaryti – tai laikytis neparvirtus ant grindų.

– Penryn Jang, tučtuojau atidaryk duris! – durų rankena klebėjo. Mama, ko gero šaukė visą šį laiką, tačiau aš nieko negirdėjau.

Angelas sudejavo, lyg jam tikrai skaudėtų. Jis nušliaužė pro mane ir aš mačiau kodėl Nugara kraujavo pro dėmėtus tvarsčius, panašius į žaizdų punktyrą. Žvilgtelėjau už savęs į sieną. Joje styrojo dvi vinys, ant kurių anksčiau kabėjo įrėminti Josemičio parko vaizdai, o nuo jų galvučių lašėjo kraujas.

Ne tik angelas buvo blogos formos. Atrodė, kad nekosėdama negalėsiu įkvėpti.

– Penryn? Ar tau viskas gerai? – mama atrodė susijaudinusi. Net nepradėsiu spėlioti, ką ji įsivaizdavo čia vykstant.

– Taip, – sukrenkščiau. – Viskas gerai.

Angelas nušliaužė iki sofos ir sudejavęs atsigulė ant pilvo. Pasiunčiau jam pikta šypsni.

– Tu, – tarė jis žvelgdamas drumzlinu žvilgsniu, – nesi verta būti išgelbėta.

– Lyg tu galėtum tai padaryti, – sukrenkščiau. – Kodėl turėčiau norėti į Rojų, jei jis prigrūstas tokių žudikų ir pagrobėjų, kaip tu ir tavo draugužiai?

– Kas sakė, kad aš iš Rojaus? – tiesa, jo bjaurus niurzgimas darė jį panašesnį į blogą būtybę nei į gerą. Skausmingos grimasos griovė jo draugišką įvaizdį.

– Penryn? Su kuo tu kalbi? – mama, atrodė, visai paklaiko.

– Tik su savo asmeniniu demonu, mama. Nesijaudink. Jis tik truputėlį silpnokas.

Silpnas ar ne, tačiau abu žinojome, kad jis būtų mane nužudęs, jei tik būtų to panorėjęs. Vis dėlto nesuteiksiu jam malonumo – jis nesužinos, kad buvau išsigandusi.

– O! – ji akimirksniu nusiramino, lyg tai viską būtų paaiškinę. – Gerai. Nenuvertink ju taip. Neprisizadėk jiems to, ko negalėsi įvykdyti. – Iš jos tolstancio balso spėjau, kad ji nusiramino ir nuėjo šalin.

Suglumęs žvilgsnis, kurį angelas metė į duris, privertė mane sukikenti. Jis atsisuko į mane, lyg sakydamas: tu dar keistesnė nei tavo mama.

– Štai, – numečiau tvarsčių ritinį. – Tikriausiai nori susitvarstyti.

Jis lengvai pagavo, nors buvo užmerkęs.

– Kaip, manai, aš turėčiau pasiekti savo nugarą?

– Ne mano bėda.

Jis atsiduso, išlaisvino savo ranką, ir tvarstis nuriedėjo ant grindų, išsidriekdamas ant kilimo.

– Neketini daugiau miegoti, ar ne?

Vienintelis jo atsakymas buvo prislopintas „mmm“, kol kvėpavimas tapo gilus ir lygus, kaip stipriai įmigusio žmogaus.

Prakeikimas.

Stovėjau čia, stebėdama jį. Sprendžiant pagal anksčiau išgydytas žaizdas, tai tikrai buvo kažkoks gydantis miegas. Jei ne šie sužeidimai ir išsekimas, neabejoju, kad būtų taip man įkrėtęs, jog būčiau skridusi it raketa, net jei jis ir neplanuotų manęs žudyti. Tačiau tai, kad jis žiūri į mane kaip į menką grėsmę ir net gali užmigti mano akivaizdoje, mane vis dar erzina.

Lipni juosta buvo bloga mintis, ji turėjo prasmę tik kol maniau, kad jis silpnas, kaip šlapias viščiukas. Kokios mano galimybės dabar, kai žinau daugiau?

Išrausiau biuro virtuvėlės stalčius ir sandėliuką, tačiau nieko neradau. Kol nepamačiau po stalu kažkieno sportinio krepšio, kuriame radau į maišą suvyniotą senovinę motociklo spyną su raktu ir sunkiomis grandinėmis. Būtų galima kai ką pasakyti apie senovinį surakinimo būdą.

Biure nebuvo nieko, prie ko galėčiau jį prirakinti, tad panaudojau metalinį vežimėlį, stovėjusį šalia kopijavimo aparato. Numečiau nuo jo šūsnį popierių ir nusivežiau į biuro galą. Mamos niekur nesimatė, galėjau tiktai numanyti, kad ji iš mandagumo leidžia man pačiai susidoroti su „asmeniniais demonais“.

Atsistūmiau vežimėlį prie miegančio žmogaus–angelo, kitaip sakant – prie angelo. Atsargiai, kad nepažadinčiau, ant jo riešų užnėriau kilpas su grandine, tada stipriai, kad neliktų laisvumo, aplink metalinę vežimėlio koją apvyniojau grandinę. Ir smagiai trekštelėjau spynos užraktu.

Grandinė galėjo slankioti vežimėlio koja aukštyn ir žemyn, tačiau negalėjo išsinerti. Tai buvo net geresnis sumanymas nei pirmasis, nes dabar galėjau sukti jį aplinkui nesibaimindama, kad ištrūks. Kur jis beėtų, kartu važiuos ir vežimėlis.

Suvyniojau jo sparnus į antklodę ir padėjau nuošaliai dideliame kabinete šalia virtuvės, pilname metalinių katalogavimo spintų. Traukdama iš stalčių bylas ir kraudama jas kabineto gale jaučiausi beveik kaip kapų plėšikė. Pirštai bėgiojo aplankų paviršiumi. Kiekviena šių bylų kažką reiškė. Namus, patentą, verslą. Kažkieno svajonė liko kaupt dulkes apleistame biure.

Visai neplanuotai grandinių raktą įmečiau į stalčių, kuriame pirmą naktį laikiau

angelo karda.

Greitu žingsniu pro vestibulį sugrįžau atgal ir įsmukau į biuro kampą. Angelas vis dar miegojo, gal buvo be sąmonės. Nesu tikra, kuris variantas teisingas. Užrakinau duris ir susirangiau viršininko kėdėje.

Mano vokai apsunko ir jo gražų veidą ėmiau matyti lyg pro miglą. Jau dvi paras buvau nemiegojusi, bijodama prarasti vienintelę galimybę, jei angelas pabustų, nebent jis mirtų nuo manęs. Miegantis jis atrodė kaip kraujuojantis žavusis Princas, prirakintas belangėje. Kai buvau maža, tikėjau, jog būsiu Pelenė, bet dabar, spėju, tapau pikta ragana.

Tačiau vėlgi, Pelenė negyveno poapokaliptiniame pasaulyje, į kurį įsibrovė kerštaujuojantys angelai.

DAR PRIEŠ nubusdama jaučiau, kad kažkas negerai. Skendėdama ūke tarp pabudimo ir miego išgirdau dūžtant stiklą. Pašokau it nudiegta, akimirksniu išsibudinusi, dar garsui nespėjus ištirpti.

Ranka užspaudė man burną.

Angelas nutildė mane kuždesiu, lengvesniu už orą. Pirmas dalykas, kurį pamačiau silpnoje mėnulio šviesoje, buvo metalinis vežimėlis. Kai dužo stiklas, angelas, tikriausiai, pašoko nuo sofos ir atriedėjo čia.

Man toptelėjo, kad jei angelas ir aš esame toje pačioje pusėje, vadinasi, kažkas kitas kėlė grėsmę mums abiem.

---

¹*Adonis – Afroditės mylimasis (vert. past.).*

PRIEBLANDOJE PRO durų apačią matėsi judantys šviesos šuorai.

Kai užmigau, degė dienos šviesos lempos, tačiau dabar buvo tamsu, tik mėnulio šviesa skverbėsi pro langus. Pro plyšį durų apačioje matėsi šviesos šuorai, tarsi kažkas vaikštinėtų pasišviesdamas žibintuvėliu. Arba yra įsibrovėlių, arba mama įsijungė, šviesai užgesus. Neabejotinas ženklas, kad kažkas gyvena.

Ji negalėjo nejausti, kad tai rizikinga. Nebuvo tokia kvaila. Tiesiog paranojiškai bijojo antgamtiškų grobuonių – daug labiau nei žmonių. Taigi jai daug svarbiau apšviesti tamsą, kad atremtų blogį, nei išvengti paprastų mirtingųjų. Man pasisekė.

Net prirakintas prie metalinio vežimėlio, angelas traukė jį prie durų judėdamas it katė.

Pro baltus tvarsčius ant nugaros, primenančius Rošako raštus, sunkėsi tamsus kraujas. Jam pakako jėgų sutraukti lipnią juostą, tačiau jis vis dar buvo sužeistas ir kraujavo. Tad kokio jis stiprumo? Pakankamai stiprus kovoti prieš pusę tuzino gatvių banditų ir per silpnas, kad galėtų klaidžioti naktį?

Staiga ėmiau gailėtis, kad surakinau jį. Galėjau lažintis, jog įsibrovėlis, nesvarbu, kas jis toks, buvo ne vienas, – juk naktis.

– Sveikiiii, – tamsą perskrodė žaismingas vyriškas balsas. – Ar yra kas namie?

Vestibiulis buvo išklotas kilimais, ir aš negalėjau suprasti, kiek jų, kol staiga iš įvairių pusių pasigirdo griūvančių daiktų bildesys. Jų buvo ne mažiau kaip trys.

Kur mama? Ar jai užteko laiko pabėgti ir pasislėpti?

Įvertinau langą. Nebus lengva išdaužti, tačiau jei gauja galėjo tai padaryti, sugebėsiu ir aš. Žinoma, jis buvo per aukštai, kad peršokčiau. Ačiū gėriui, kad ir kiek jo buvo likę šiame pasaulyje, jog esame pirmame aukšte.

Pastūmiau stiklą, tikrindama jo tvirtumą. Užtruks, kol išdaušiu. Be to, garsas nuaidės per pastatus.

Šutvė lauke rėkalojo. Jie klykavo ir šūkavo, naikino ir daužė. Jie stengėsi pasirodyti ir įbauginti, kad kai mus suras, jau būtume geručiai ir klusnūs. Sprendžiant iš garsų, dabar jų buvo mažiausiai šeši.

Vėl žvilgtelėjau į angelą. Jis klausėsi, tikriausiai sverdamas savo šansus. Sužeistas ir prirakintas prie metalinio vežimėlio neturėjo jokių galimybių pabėgti.

Kita vertus, jei šutvės dėmesį ir patrauks dūžtančio lango garsai, išvydę angelą jie užsiims juo. Angelas – aukso kasykla, o jie – laimingieji auksakasiai. Kilus sąmyšiui, mama ir aš galėtume pasprukti. Tačiau kas iš to? Juk jei angelas bus negyvas, jis negalės mums pasakyti, kur ieškoti Peidžės.

Gal gauja tiesiog suniokos keletą daiktų, nusiaubs maisto atsargas virtuvėje ir

išsinešdins.

Nakties tylą perskrodė moters klyksmas.

Mano motina.

Girdėjosi erzeliuojančių ir šūkaujančių vyrų balsai. Jie linksminosi lyg šunų ruja, prirėmusi katę į kampa.

Sugriebiau kėdę ir sviedžiau į langą. Ji sukėlė didžiulį trenksmą ir pati sulinko, tačiau langas neišdužo. Galėjau ir toliau bandyti nukreipti jų dėmesį, tikėdamasi, kad triukšmas privers juos pamiršti mano motiną. Tad ir toliau talžiau kėde langą, iš visų jėgų bandydama ją išdaužti.

O ji vėl spiegė. Šaukė, kad eičiau sau.

Angelas pagriebė savo vežimėlį ir bloškė į langą. Stiklas susproginėjo visomis kryptimis. Susigūžiau, tačiau tolimiausiame sąmonės kampelyje buvau įsitikinusi, jog angelas pasisuko taip, kad užstotų mane nuo šukių.

Kažkas stipriai smogė į užrakintas duris. Jos sutarškėjo, tačiau užraktas atlaikė.

Čiupau vežimėlį ir nustūmiau prie palangės, bandydama padėti angelui ištrūkti.

Durys suskilo, atšokdamos nuo sienos kartu su lūžusiais vyriais.

Angelas žvilgtelėjo žaibišku ir tvirtu žvilgsniu ir paliepė:

– Bėk!

Aš šokau pro langą.

Kulvirsčiomis nusileidau ant žemės ir puoliau bėgti aplink pastatą, ieškodama kito išėjimo ar išdaužto lango. Mano galvoje be paliovos sukosi mintys apie tai, kas galėjo nutikti mamai, angelui, Peidžei. Buvau užvaldyta nenugalimo noro pasislėpti po krūmu ir susiriesti į kamuolį. Užsimerkti, užsikimšti ausis, atjungti smegenis ir tiesiog gulėti čia, kol nieko daugiau nebeliks.

Stūmiau baisius, klaikius vaizdinius į tamsią, tylią savo sąmonės vietą, kuri kasdien vis labiau gilėjo ir pildėsi. Viena dieną visi dalykai, kuriuos čia sukimšau, sprogs ir infekuos likusią mane. Galbūt tai bus diena, kai duktė taps panaši į savo motiną. Kol kas vis dar kontroliavau padėtį.

Nereikėjo eiti toli, kad rasčiau išdaužtą langą. Bandydama prisiminti, kiek kartu trenkiau į jį negalėdama išdaužti, bijojau net pagalvoti, kiek jėgos turėjo vaikinai, kuris jį išmušė. Tai nepadėjo jaustis geriau, sėlinant atgal į pastatą.

Bėgau iš kabineto į kabinetą, iš kabinos į kabiną, tyliai šaukdama mamą.

Virtuvės prieduryje radau gulintį vyrą. Jo marškinėliai buvo nuplėšti, krūtinė – plika, o iš jos, sudarydami apskritimą, styrojo šeši sviestiniai peiliai. Kažkas rožiniu lūpdažiu nupiešė pentagramą, peiliai buvo įbesti jų kampuose. Iš jų tekėjo kraujas. Žmogaus akyse atsispindėjo šokas, jis spoksojo į suniokotą krūtinę, tarsi negalėdamas patikėti, kad visa tai nutiko jam.

Mano motina buvo saugi.

Negalėjau nieko pakeisti, matydama, ką ji padarė šiam vyrui, tik stebėjausi svarstydamą, ar tai gerai. Ji tyčia nepataikė į širdį, ir dabar jis iš lėto kraujuos, kol numirs.

Jei būtume buvę senajame pasaulyje, pasaulyje Iki To, būčiau kvietusi greitą pagalbą nepaisydama fakto, kad jis užpuolė mano mamą. Gydytojais būtų jį pagydę, ir kalėjime jis turėtų daug laiko pasitaisyti. Tačiau mūsų visų nelaimei, buvome pasaulyje Po To.

Apėjau jį ir palikau lėtai mirčiai.

Akies krašteliu pastebėjau moters šešėlį, slystantį pro šonines duris. Ji stabtelėjo prieš durims užsidarant ir atsigręžusi pažvelgė į mane. Mano mama. Ji pašėlusiai mojo ranka, kad eičiau su ja. Turėčiau prie jos prisijungti. Žengčiau porą žingsnių į jos pusę, tačiau negalėjau ignoruoti kriokimo ir trenksmų tolimiausiame pastato kampe.

Angelas buvo apsuptas nevalyvu, siaubingai atrodančių banditų.

Jų turėjo būti mažiausiai dešimt. Trys gulėjo keistai nublokšti už mūšio lauko, be sąmonės arba negyvi. Kitiems dviem kliuvę nuo angelo vežimėliu, kurį jis sukiojo aplink galvą lyg gigantišką vėzdą. Tačiau netgi iš čia, net blausioje mėnulio šviesoje, srūvančioje pro stiklines duris, galėjau matyti tamsiai raudonas dėmes, prasisunkusias pro jo tvarsčius. Tas vežimėlis turėtų sverti šimtus svarų¹. Jis buvo akivaizdžiai išvargęs, ir anie stengėsi jį nužudyti.

Aš daug kartų grūmiausi treniruočių salėje ir praeitą vasarą buvau viena iš instruktoriaus padėjėjų sudėtingesniame savigynos kurse „Vienas prieš daugelį“. Vis dėlto niekada nekovojau daugiau nei prieš tris vienu metu. Ir, tiesą sakant, nė vienas iš mano priešininkų niekada nenorėjo manęs užmušti. Nebuvau tokia kvaila ir nemaniau, jog galiu grumtis su septyniais baisiais vaikiniais, kad padėčiau suluošintam angelui. Vien apie tai pagalvojus rodėsi, kad širdis iššoks iš krūtinės.

Mama man vėl pamojavo, viliodama į laisvę.

Kažkas sudužo tolimame vestibulio gale ir pasigirdo skausmingas kriokimas. Sulig kiekvienu smūgiu angelui jaučiau, kaip Peidžė slysta man iš rankų.

Pamojau mamai, vien lūpomis ištardama eik šalin.

Dar labiau paklaikusi ji vėl pašaukė mane.

Papurčiau galvą.

Ji dingo tamsoje už užsiveriančių durų.

Mečiausi į katalogavimo kabinetą šalia virtuvės. Greitai apmaščiau, kas būtų, jei panaudočiau angelo kardą, ir nusprendžiau jo neimti. Gal ir nukirsiu vieną žmogų, tačiau neturėjau įgūdžių ir buvau įsitikinusi, kad tą kardą iš manęs greitai atimtų.

Tad pačiupau sparnus ir raktą nuo angelo grandinės. Įsikišau raktą į džinsų kišenę ir greitai išvyniojau sparnus. Vyliausi, kad man pasitarnaus šutvės išgąstis ir savisaugos instinktas. Kol mano smegenys priešinosi sakydamos, jog tai prasta ir pavojinga mintis, aš skubėjau į apytamsį koridorių, apšviestą mėnulio tiek, kad matei siluetą, tačiau

negalėjai išvelgti detalių.

Šutvė buvo prirėmusi angelą į kampa.

Jis gerai kovėsi, tačiau užpuolikai suprato, kad jis sužeistas – jau nekalbant apie tai, kad buvo prirakintas prie nepatogaus, sunkaus vežimėlio – ir dabar, užuodę kraują, jie tikrai nepasiduos.

Sukryžiauvau rankas už nugaros, laikydama sparnus. Jie sujudėjo. Tai buvo tas pats, kaip laikyti vėliavos stiebą persuktomis rankomis. Palaukiau, kol galėsiu išlaikyti vienodai, ir tada žengiau į priekį.

Desperatiškai tikėdamasi, kad sparnai šešėlyje atrodys deramai, nuspyriau šoninį stalą su – keista – nenukentėjusia vaza ant jo. Netikėtas triukšmas atkreipė šutvės dėmesį.

Minutėlei visi nutilo spoksodami į mano tamsų siluetą. Tikėjausi, kad visiems šventiesiems ir nešventiesiems atrodžiau kaip Mirties angelas. Jei apšvietimas būtų buvęs geras, jie būtų išvydę prakaulią paauglę mergaitę, bandančią išlaikyti sau už nugaros per didelius sparnus. Tačiau buvo tamsu ir jie, tikėtina, kad matė tik tai, kas stingdė jų kraują.

– Ką mes čia turime? – paklausiau garsiai, vildamasi, kad mano balse girdėsis be galo linksmos intonacijos. – Mykolai, Gabrieliau, ateikit pažiūrėti, – šūktelėjau žiūrėdama už savęs, lyg mūsų būtų daugiau. Mykolo ir Gabrieliaus vardai buvo vieninteliai, kuriuos sugebėjau prisiminti. – Beždžionėlės, atrodo, pamanė, kad dabar gali užpulti kurį nors iš mūsų.

Vyrai sustingo. Visi įsistebeilijo į mane.

Sulaikiau kvėpavimą. Akimirką galimybės skriejo ratu lyg ruletė.

Tada nutiko tikrai blogas dalykas.

Mano dešinysis sparnas susvyravo, slystelėjo laipsniu ar dviem žemyn. Skubėdama tai ištaisyti pasikreipiau, kad geriau suimčiau, ir tai buvo pastebėta, nes sparnas suplasnojo aukštyn ir žemyn.

Prieš jiems susivokiant, kas ką tik nutiko, pamačiau, kaip angelas pakelia akis į dangų, lyg būtų visiškai luošas paauglys. Kai kam tiesiog nebūdingas dėkingumo jausmas.

Angelas pirmas nutraukė tylą. Jis pakėlė vežimėlį ir sviedė į priešais jį stovėjusius tris vaikus, nukirsdamas juos lyg boulingo kamuoliu.

Kiti trysėjo prie manęs.

Numečiau sparnus ir sprukau į dešinę. Kovos gudrybė, susirėmus su grupe užpuoliku, buvo ta, kad turėjai vengti visų priešininkų antpuolio vienu metu. Visai kitaip nei filmuose, jie nebuvo išsirikiavę vienoje linijoje, kad įspirtų į užpakalį, jie troško užpulti visi kartu nelyginant vilkų ruja.

Judėjau lanku, kol arčiausiai buvęs vaikas pasuko prie manęs. Užtruko tik akimirką,

kad jie apsuptų savo bičiulį, tačiau aš spėjau stipriai smogti jam į paslėpsnius. Jis susirietė, ir nors labai troškau smogti keliu į veidą, jo bičiuliai buvo greitesni.

Ėmiau judėti į kitą pusę nuo susirietusio vaikiną, priversdama juos atsitraukti. Spyriau į sužeistojo pėdą ir jis su trenksmu griuvo, prisidengęs tik berankoviais marškinėliais, pažymėtais antru numeriu. Kitas vaikiną užšoko ant manęs ir mes grumdami nusiritome ant žemės.

Pasijutau esanti apačioje. Jis prislėgė mane šimtu svarų, tačiau tai buvo pozicija, kurią daug kartų tobulinau per treniruotes.

Vyrai linkę su moterimis kovoti kitaip nei su vyrais. Dauguma kovų tarp vyrų ir moterų prasideda vyro puolimu iš už nugaros ir beveik tučtuojau pasibaigia moterį prispaudus ant žemės. Taigi moteris kovotoja turi žinoti, kaip grumtis gulint ant nugaros.

Mums besikaunant, panaudojau sverto taktiką ir ištraukiau iš po jo savo koją. Ištempiau. Tada kilstelėjau klubą ir parverčiau jį į šoną.

Jis apsivertė ant nugaros ir aš smogia kulnu į paslėpsnius, kol jis dar buvo neatgavęs pusiausvyros.

Nelaukdama, kol atsigaus, pašokau ant kojų ir spyriau į galvą. Spyriau taip stipriai, kad galva sujudėjo pirmyn atgal kaip botagas.

– Gražu, – angelas stebėjo stovėdamas mėnulio šviesoje už savo kruvino vežimėlio.

Aplink jį tįsojo dejuojantys įsibrovėliai. Kai kurie buvo tokie tylūs, jog negalėjau pasakyti, ar jie gyvi. Jis linktelėjo dėkodamas, lyg tai būtų reginys, kuris jam patiko. Leidau sau tyliai išsikoneveikti, kol supratau, kad buvau patenkinta jo reakcija.

Vaikiną svirduliuodamas pakilo ir nubėgo prie durų. Jis laikė savo galvą lyg bijodamas, kad ji gali nukristi. Tarsi sulaukę ženklą, atsistojo dar trys ir klupinėdami, neatsigręždami nėrė pro duris. Likusieji šnupuodami gulėjo ant žemės.

Išgirdau silpną juoką ir supratau, kad tai angelas.

– Atrodei kvailai su tais sparnais, – ištarė jis. Jo lūpa kraujavo kaip ir įbrėžimas virš akies. Tačiau kai šypsena nušvietė jo veidą, atrodė atsipalaidavęs.

Drebančiomis rankomis išrausiau motociklo spynos raktą iš savo gilios kišenės ir mestelėjau jam. Jis sugavo, nors ir surakintas.

– Nešdinamės iš čia, – pasakiau. Balsas drebėjo mažiau nei aš pati. Kovos sukeltas adrenalinas vertė mane drebėti tiesiogine šio žodžio prasme. Angelas pats atsirakino spyną, išsitiesė, trakstelėjo riešais. Tada nutraukė džinsinį švarką nuo vieno ant žemės dejuojančio vyruko ir mestelėjo man. Su dėkingumu užsivilkau, nors drabužis beveik dešimčia dydžių buvo man per erdvus.

Jis nuėjo atgal į biuro galą, kol aš skubėdama vyniojau į antklodę jo sparnus. Tada moviau į katalogavimo kabinetą paimiti kardo ir sutikau jį vestibulyje, ateinantį su mano kuprine. Jam stebint pririšau antklodę prie kuprinės, stengdamasi neveržti per stipriai, ir

užsidėjau. Norėjau turėti kuprinę ir jam, tačiau jis vis tiek negalėtų jos užsidėti ant savo sužeistos nugaros.

Išvydus kardą, jo veidą užliejo nuostabi šypsena, lyg tai būtų seniai prarastas draugas, o ne tik šiaip puikus metalo gabalas. Nuo jo žvilgsnio, kupino nuoširdaus džiaugsmo, akimirkai nustojau kvėpavusi. Tai buvo žvilgsnis, kurio, maniau, jau niekada nepamatysiu. Jaučiausi šviesesnė vien būdama arti.

– Turėjai mano kardą visą šį laiką?

– Dabar tai mano kardas, – balsas buvo šiurkštesnis nei reikalavo situacija. Jc džiaugsmas buvo toks žmogiškas, kad akimirką užmiršau, kas jis iš tikrųjų. Susmeigiau nagus į delną, kad priminčiau sau, jog niekada negalima užsimiršti.

– Tavo kardas? Norėtum, – atkirto. Tuo tarpu aš norėjau, kad jis nustotų būti toks sumautai žmogiškas. – Ar tu bent numanai, koks ištikimas jis buvo man metų metus?

– Jis? Juk tu ne iš tų, kurie vadina vardais savo automobilius ir kavos puodelius, ar ne? Tai negyvas daiktas. Baik jau...

Jis siekė kardo. Žengiau atgal, nenorėdama atiduoti.

– Ką ketini daryti? Kovoti su manimi dėl jo? – paklausė. Atrodė, kad tuoj prapliups juoktis.

– Ką ketini daryti su juo?

Jis atsiduso lyg būtų pavargęs.

– Naudosi kaip ramentą, ką?

Akimirką sprendimas pakibo ore. Tiesa, jam nereikėjo kardo, kad mane įveiktų, – jis buvo laisvas ir stovėjo ant savo kojų. Galėjo tiesiog pasiimti kardą, ir mes abu tai žinojome.

– Išgelbėjau tavo gyvybę, – pasakiau.

Jis išlenkė savo antakius.

– Abejotina.

– Dukart.

Galiausiai nuleido ranką, kuria siekė kardo.

– Tu neketini gražinti mano kardo, ar ne?

Pačiupau Peidžės vežimėlį, įkišau kardą į atlošo kišenėlę. Kol jis buvo pernelyg pavargęs ginčytis, aš galėjau išlaikyti kontrolę. Arba jis tikrai buvo išsekęs, arba nusprendė leisti nešti kardą už jį lyg kokiam mažam riterio ginklanešiui. Tarp kitko, jis žvilgčiojo į kardą, šypsodamasis puse lūpų, tad spėjau, jog būta antrosios priežasties.

Apsukau Peidžės vežimėlį ir išstūmiau laukan.

– Nemanau, kad man dar prireiks šitos kėdės, – pasakė angelas. Jis atrodė išsekęs ir aš galėjau kirsti lažybų, kad jis neatsisakytų, jei pasisiūlyčiau pavėžėti jį.

– Tai ne tau, tai mano sesers.

Jis tylėjo, kolėjome nakties tamsoje, ir aš žinojau, kad jis netikėjo, jog Peidžė kada

nors išvys savo vežimėlį.
Eina jis po velnių.

1*Svaras – tarptautinėje matų sistemoje lygus 453,59237 g (red. past.).*

SILICIO SLĒNIS buvo kalnuose, apie pusvalandis kelio automobiliu nuo miško. Ar apie keturiasdešimt penkios minutės kelio nuo San Fransisko, jei važiuotum greitkeliu. Maniau, kad keliai bus užkimšti paliktomis mašinomis ir vilties netekusiais žmonėmis. Taigi mes taikėme į kalnus, kur mažiau žmonių ir daugiau vietos pasislėpti.

Prieš šešias savaites turtingi žmonės dar gyveno prie žemutinių kalnų arba rančose trijų miegamųjų namuose, kurių vertė – keli milijonai dolerių, arba pasakiškuose rūmuose, kainuojančiuose dešimt milijonų. Laikėmės atokiau nuo tokių vietų, mano logika sakė, kad jos tikriausiai pritraukia blogus lankytojus. Mes pasirinkom mažus svečių namus čia pat už vieno rūmų. Ne itin prašmatnius, nekrentančius į akį.

Angelas tiesiog sekė iš paskos nieko nesakydamas, ir man tai tiko. Jis kalbėjo mažai nuo tada, kai palikome biurų pastatą. Naktis buvo ilga, kai pasiekėme trobelę, jis vos laikėsi ant kojų. Kol prasidės audra, paversime ją namais.

Jaučiausi keistai. Kai kuriais atvejais jis buvo šokiruojančiai stiprus. Buvo mušamas žalojamas ir ištisas dienas kraujavo, tačiau vis dar galėjo kovoti prieš kelis vyrus iš karto. Neatrodė sušalęs, nors buvo be marškinių ir be švarko. Tačiau eiti jam buvo per sunku.

Kai pradėjo lyti, susėdome trobelėje. Jis nusiavė batus. Pėdos buvo pūslėtos ir nutrintos. Rausvos ir pažeidžiamos, tarytum būtų naudojamos tik retkarčiais. O gal ir nenaudojamos. Jei turėčiau sparnus, tikriausiai taip pat daugiausia laiko praleisčiau skraidydama.

Pasirausiau savo kuprinėje ir suradau mažą pirmosios pagalbos vaistinėlą. Joje buvo keletas pleistrų pritrintoms pūslėms. Jie lyg lipnūs tvarsčiai, tačiau didesni ir tvirtesni. Padaviau pleistrus angelui. Jis vieną atplėšė ir ėmė spoksoti, lyg niekada anksčiau nebūtų matęs.

Iš pradžių apžiūrėjo vieną pusę, kuri buvo vienu atspalviu šviesesnė už jo odą, tada vidinę pusę, paskui vėl apvertė. Pridėjo prie akies kaip pirato raištį ir nusivaipė.

Mano lūpos išlinko į šypsnių užuominą, bet buvo sunku patikėti, kad vis dar galiu šypsotis. Pagriebiau pleistrą iš jo rankos.

– Štai, parodysiu, kaip jį naudoti. Leisk apžiūrėti tavo pėdą.

– Tai gana intymus reikalavimas angelų pasaulyje. Kad galėčiau parodyti savo pėdą, man paprastai reikia vakarienės, trupučio vyno ir uždegančio pokalbio.

Turėjau šmaikščiai atsikirsti.

– Nesvarbu, – pasakiau.

Taigi negausiu Šmaikščiausios metų moters apdovanojimo.

– Nori, kad parodyčiau, kaip naudoti šitą dalyką, ar nenori? – niūriai paklausiau. Tai buvo geriausia, ką galėjau padaryti.

Jis atkišo savo pėdą. Skausmingos raudonos dėmės ant kulnų ir didžiųjų pirštų reikalavo dėmesio. Ant vieno kulno pūslė buvo įtrūkusi.

Pažiūrėjau į menkas pleistrų atsargas. Turėsiu jas visas panaudoti jo pėdoms tikėdamasi, kad maniškės atlaikys. Kol švelniai klijavau aplink įtrūkusią pūslę lipnų pleistrą, silpnas balselis vėl sududeno: jis nebus su tavimi ilgiau nei porą dienų. Kam švaistyti vertingas atsargas?

Jis išsitraukė iš peties stiklo šukę. Jis darė tai visą laiką, kaiėjom, ir vis rasdavo. Je nebūtų manęs užstojęs, kai išdaužė langą, ir aš traukiočiausi stiklo šukes. Esu beveik tikra, kad jis mane apgynė netyčia, juk negalėjau jam padėti, bet esu dėkinga už tai.

Atsargiai išvaliau pūlius ir kraują steriliu tamponu. Net jei ir pasigautų kokią infekciją, ji būtų nuo žaizdų jo nugaroje, o ne nuo kelių pūslių ant pėdų. Pagalvojus apie prarastus sparnus, mano rankas tapo daug švelnesnės.

– Koks tavo vardas? – paklausiau.

Man nebūtina jo žinoti. Iš tikrųjų nė nenorėjau žinoti. Pavadinti jį vardu reikštų, kad esame susiję taip, kaip iš tiesų negalime būti susiję. Tai tas pats, kaip pripažinti, jog galime tapti draugais. Tačiau tai neįmanoma. Neįmanoma susidraugauti su savo budeliu.

– Rafas.

Paklausiau vardo tik tam, kad nukreipčiau jo dėmesį nuo minčių apie pėdų panaudojimą vietoj sparnų. Tačiau gerai, kad žinau jo vardą.

– Ra-fas, – lėtai pakartojau. – Man patiko skambesys.

Jo akys sušvelnėjo, lyg šypsotųsi, nors veidas buvo tarsi akmeninis. Mano skruostai kažkodėl užkaito.

Krenkštelėjau, kad atslūgtų įtampa.

– Rafas skamba panašiai kaip „nutrinta pėda“¹. Sutapimas? – Tai jį privertė nusišypsoti. Šypsodamasis jis tikrai atrodė kaip vienas iš tų, kuriuos norėtum pažinoti. Gražus ne šio pasaulio vaikinai, apie kurį mergina tegali pasvajoti.

Tik jis nebuvo vaikinai. Ir visai ne iš šio pasaulio. Jau nekalbant apie tai, kad š mergina nesvajoto apie nieką daugiau, tik apie maistą, pastogę ir savo šeimos saugumą.

Tvirtai patryniau pirštu lipniąją pleistro dalį, kad įsitikinčiau, jog laikysis. Jis staigiai įkvėpė, nežinia, iš skausmo ar iš malonumo. Buvau atsargi ir susikaupusi prie savo užduoties.

– Taigi ar neketini paklausti mano vardo? – Pykau ant savęs: tai nuskambėjo tarsi flirtuočiau. Tačiau aš neflirtavau. Negalėčiau flirtuoti. Bent jau sugebėjau nekrizinti.

– Aš jau žinau tavo vardą. – Tada jis tobulai atkartoto mano mamos balsą: – Penryn Jang, tučtuojau atidaryk šitas duris!

– Labai gerai. Pasakei visai kaip jinai.

– Tu turbūt girdėjai seną patarlę, kad labai svarbu žinoti tikrąjį kito žmogaus vardą.

– Tiesa?

– Tikriausiai. Ypač giminių.

– Tada kodėl pasakei savąjį?

Jis atsišliejo atgal ir gūžtelėjo pečiais, kaip daro blogi vyrukai.

– Tai kaip jie tave vadina, jei nežino vardo?

Kurį laiką truko trumputė pauzė.

– Dievo įtūžiu.

Lėtai, kontroliuodama judesius, atitraukiau ranką nuo jo pėdų, kad nedrebėtų. Supratau, kad jei kas dabar mus matytų, galėtų pagalvoti, kad aš atiduodu jam pagarbą. Jis sėdi kėdėje, o aš, nuleidusi akis, lenkiuosi prie jo kojų. Greitai atsistočiau, kad galėčiau žvelgti į jį iš viršaus. Giliai įkvėpiau, ištiesiau pečius ir pažiūrėjau tiesiai jam į akis.

– Aš tavęs nebijau nei tavo giminės, nei tavo dievo.

Dalis manęs susigūžė laukdama žaibo, kuris, mano įsitikinimu, turėjo trenkti. Tačiau netrenkė. Net lauke negriaudėjo, nors audra buvo įspūdinga. Vis dėlto tai nesumažino baimės. Aš buvau kaip skruzdė dievų mūšio lauke. Neliko vietos nei išdidumui, nei ego, tik šiek tiek jėgų, kad išgyvenčiau. Tačiau negalėjau sau niekuo padėti. Kas jie manosi esą? Mes gal ir skruzdės, bet šis laukas buvo mūsų namai, ir mes turėjome visas teises čia gyventi.

Jo išraiška pasikeitė vos akimirksnį, prieš užsiveriant dievišku būdu. Nežinojau, ką tai reiškia, tačiau supratau, kad mano nesveikas pareiškimas jį paveikė, net jei jam tai buvo tik pramoga.

– Neabejoju tuo, Penryn. – Jis ištarė mano vardą lyg ragaudamas kažką naujo, tarsi skanaudamas, įsiklausydamas, ar jam tai patinka. Jis pasakė tai kažkaip intymiai, ir ėmiau muistytis.

Numečiau pakelį su likusiais pleistrais jam ant kelių.

– Dabar jau žinai, kaip juos naudoti. Sveikas atvykęs į mano pasaulį.

Apsisukau atgręždama jam nugarą, pabrėždama, kad nebijau. Bent jau taip sau sakiau. Be to, kol nosisukusi rausiausi savo kuprinėje, ieškodama ko nors valgomo, galėjau leisti rankoms truputį drebėti.

– O vis dėlto kodėl jūs, vaikinai, čia esate? – paklausiau, ieškodama maisto. – Juk aišku, kad jūs čia ne todėl, jog norėtumėte draugiškai plepėti. Tačiau kodėl norite mus sunaikinti? Ką mes padarėme, kad nusipelnėme tokio likimo?

– Kad įveiktų mane, – jis patraukė pečiais.

Stebeilijau į jį pravėrusi burną.

– Ei, ne aš tai sprendžiu, – atsakė jis. – Jei būčiau geras pardavėjas, suregžčiau neva giliamintę istoriją. Tačiau tiesa ta, kad mes visi klupinėjame tamsoje. Kartais atsimušame į kažką baisaus.

– Ir viskas? Tai negali būti tik atsitiktinumas. – Nežinojau, ką norėjau išgirsti, bet tik ne tai.

– Tai visada atsitiktinumas.

Jis buvo panašesnis į užgrūdintą karį nei į angelą, apie kurį kada nors buvau girdėjusi. Supratau – iš jo ne kažin ką teišpešiu.

Vakarienei buvo greitai paruošiamų makaronų ir keli energiniai batonėliai. Desertui turėjome vieno kashio šokoladukų, pagrobtų iš biurų. Norėjau, kad uždegtume ugnį židinyje, tačiau iš kamino besiveržiantys dūmai būtų ženklas, kad trobelėje gyvenama. Tas pats buvo su šviesomis. Kuprinėje turėjau kelis žibintuvėlius, tačiau prisiminę, kad gaują greičiausiai pritraukė mano mamos žibintuvėlis, ėmėme tamsoje kramsnoti sausus makaronus ir pernelyg saldžius energinius batonėlius.

Savo dalį jis prarijo taip greitai, kad aš tik spoksojau iš nuostabos. Nežinau, kada jis paskutinį sykį valgė, tačiau per pastarąsias dvi dienas, kai jį pažįstu, tikrai nesimaitino. Taip pat spėju, kad šis staigus jo išgijimas reikalauja labai daug energijos. Mes neturėjome daug maisto, tačiau pasiūliau jam pusę savo dalies. Jei šiomis dienomis jis būtų nemiegojęs, būčiau privalėjusi jį daug stipriau pamaitinti.

Mano ranka su maistu buvo per ilgai ištiesta, kad jausčiausi patogiai.

– Nenori? – paklausiau.

– Priklauso nuo to, kodėl man tai duodi.

– Kartais klupinėdami tamsoje užkliūname už kažko gero, – patraukiau pečiais.

Sekundėlę jis stebėjo mane, prieš paimdamas siūlomą maistą.

– Nors nemanyk, kad gausi ir mano šokolado. – Žinojau, kad turiu tausoti šokoladą, tačiau negalėjau nevalgyti daugiau, nei buvau suplanavusi. Panaši į vašką tekstūra ir burnoje pasklidęs saldumas suteikė retai patiriamą komforto jausmą. Vis dėlto neleidau sau suvalgyti daugiau nei pusės atsargų. Likusią dalį sudėjau į kuprinės apačią, kad nekiltų pagunda.

Saldumo poreikis tikriausiai atsispindėjo veide, nes angelas paklausė:

– Kodėl tau jo nesuvalgyti? Rytoj ką kita suvalgysime.

– Tai Peidžei, – užsegiau savo kuprinę, ignoruodama mąslų žvilgsnį.

Norėjau žinoti, kur dabar mano mama. Visada įtariau, kad ji kur kas protingesnė nei tėvas, nors jis ir turėjo inžinerijos magistro laipsnį. Tačiau jei dėmesio pareikalaus jos beprotiški instinktai, bejėgis bus ir instinktyvus sumanumas. Patys blogiausi mano gyvenimo laikotarpiai buvo per ją. Nieko negalėjau padaryti, tik tikėtis, kad ji surado sausą vietą toli nuo lietaus ir sugebėjo rasti truputį maisto vakarienei.

Pasirasiau kuprinėje ir suradau paskutinį poliesterio puodelį su sausais makaronais. Nuėjau prie durų ir pastačiau jį lauke.

– Ką darai?

– Nieko. – Galvojau, kaip paaiškinti jam apie savo mamą, tačiau nusprendžiau nieko nesakyti.

– Kodėl tu palikai maistą lauke, Lietuje?

Kaip jis galėjo žinoti, kad tai maistas? Buvo per tamsu, kad įžiūrėtų puodelį su makaronais.

– Ar gerai matai tamsoje?

Stojo trumputė pauzė, lyg jis svarstyto, paneigti tai ar ne.

– Beveik taip pat gerai, kaip dieną.

Laikiausi atokiau nuo jo sugebėjimų. Šis mažas informacijos vienetas galbūt ką tik išgelbėjo mano gyvybę. Kas žino, ką būčiau dariusi, jei andai būčiau radusi kitus angelus? Gal bandyčiau pasislėpti tamsoje, įsirėždama tiesiai į jų lizdą. Būtų buvęs bjaurus patyrimas aiškinantis, kaip puikiai angelai mato naktį.

– Tai kodėl tu palikai lauke vertingą maistą?

– Mamai, jei kartais pasirodyto.

– Ar ji negalėtų čia užteiti?

– Gal taip, o gal ir ne.

Jis linktelėjo lyg supratęs tai, ko, žinoma, negalėjo suprasti. Gal jam visi žmonės atrodė kaip pamišėliai.

– Kodėl tau neįnešus maisto atgal į vidų? Aš tau pasakysiu, kai ji bus netoliese.

– Kaip tu tai sužinosi?

– Aš ją išgirsiu, – jis atsakė. – Tikėkimės, kad labai smarkiai neįsilis.

– Tavo klausia tokia aštri?

– Ką?

– Cha-cha, – sausai nusijuokiau. – Žinant, kad tai gali padidinti mano galimybes išlaisvinti seserį.

– Tu net nežinai, kur ji ir ar gyva, – ištarė jis abejingai, lyg kalbėtų apie orą.

– Tačiau aš žinau, kur esi tu, ir žinau, kad grįši atgal pas kitus angelus, net jei norėtum tik atkeršyti.

– Ak, štai kaip? Nuo tada, kai nepavyko išgauti iš manęs informacijos, kai buvau silpnas ir bejėgis, tavo planai pasikeitė ir tu ketini sekti mane iki pačios irštvos, kad išgelbėtum seserį? Ar žinai, kad tai taip gerai apgalvota, kaip ir anas tavo planas išgąsdinti įsiveržusius vyrus, apsimetus, kad esi angelas.

– Situacijai pasikeitus, mergaitė turėjo improvizuoti.

– Situacija pasikeitė nepaisant tavo kontrolės. Jei eisi šiuo keliu – žūsi, tad paklausk mano patarimo ir pasirink kitą kelią.

– Tu nesupranti. Tai ne logiško ar geriausio sprendimo paieška. Aš neturiu pasirinkimo. Peidžė – bejėgė maža mergaitė. Ji mano sesuo. Viena, ką verta aptarti – kaip aš ją išgelbėsiu, o ne bandysiu gelbėti ar nebandysiu.

Jis atsilošė atgal.

– Stebiuosi, kas greičiau tave pribaiigs – tavo lojalumas ar užsispyrimas?

– Nė vienas iš jų, jei man padėsi.

– Ir kodėl turėčiau tai daryti?

– Aš išgelbėjau tau gyvybę. Dukart. Tu man skolingas. Kai kuriose kultūrose būtų mano vergas iki gyvenimo pabaigos.

Tamsoje buvo sunku įžiūrėti jo veido išraišką, tačiau balsas skambėjo ir skeptiškai, ir ironiškai.

– Sutinku, tu ištempei mane iš gatvės, kai buvau sužeistas. Paprastai tai būtų kvalifikuojama kaip gyvybės išgelbėjimas, bet kadangi tau rūpėjo mane pagrobti ir ištardyti, nemanau, kad tai užsiskaito. Ir jei tu apeliuoji į savo pavėluotą bandymą mane „išgelbėti“, kai koviausi su tais vyrais, norėčiau tau priminti, kad jei nebūtum sužalojusi mano nugaros didžiulėmis vinimis, styrojusiomis sienoje, o tada prirakinusi prie to vežimėlio, aš nebūčiau patekęs į tokią padėtį.

Jis sukikeno.

– Negaliu patikėti, kad tie idiotai vos nepatikėjo, jog tu angelas.

– Deja, nepatikėjo.

– Tik todėl, kad tu susimovei. Vos nepratrūkau juokais, kai tave išvydau.

– Tikrai būtų juokinga, jei mums nebūtų grėsęs pavojus.

Jis surimtėjo.

– Taigi supranti, kad galėjai būti nužudyta?

– Tu taip pat.

Lauke vėjas šiugždeno lapus. Atidariau duris ir pasiėmiau puodelį su makaronais. Gal jis ir gali išgirsti mano mamą, jei ši priartėtų. Geriau jau nerizikuoti, kad kas nors kitas pamatytų maistą ir užeitų į trobelę.

Iš kuprinės ištraukiau sportinį megztinį ir apsivilkau ant to, kurį dėvėjau. Temperatūra greitai krito. Tada galiausiai ištariau klausimą, nors atsakymo bijojau:

– Ko jie nori iš vaikų?

– Buvo paimta daugiau?

– Mačiau, kaip gatvių gaujos grobia vaikus. Maniau, kad Peidžės jiems reikia dėl jos kojų. Tačiau dabar galvoju, ar jie neparduoda jų angelams.

– Nežinau, ką jie daro su vaikais. Tavo sesuo pirmoji, apie kurią išgirdau. – Jo tylus balsas mane nuramino.

Į langus barbeno lietus, dunkstelėdavo vėjo siūbuojamos medžių šakos.

– Kodėl tie angelai puolė tave?

– Nemandagu klausti smurto aukos, ką ji padarė, kad ją užpuolė.

– Žinai, ką turiu omeny.

Jis patraukė pečiais blankioje šviesoje.

– Angelai yra stiprūs sutvėrimai.

– Pastebėjau. Anksčiau maniau, kad jie mieli ir geri.

– Kodėl taip manei? Netgi jūsų Biblijoje mes esame lemties pranašai, pasiruošę i

galintys sunaikinti ištisus miestus. Net jei kartais mes iš anksto įspėjame vieną kitą jūsiškį, nereiškia, kad mes altruistai.

Turėjau daugiau klausimų, tačiau pirmiausiai man reikėjo kai ką sutvarkyti.

– Tau reikia manęs.

Jis užsikosėjo iš juoko.

– Kaip kaip?

– Tau reikia sugrįžti pas savo bičiulius ir sužinoti, ar įmanoma prisiūti tavo sparnus.

Mačiau tavo veido išraišką, kai biure apie tai užsiminiau. Tu tikiesi, kad įmanoma. Kad ten patektum, turi eiti. Tu niekada anksčiau nekeliavai žeme, ar ne? Tau reikia vedlio, ko nors, kas gali surasti maisto, vandens ir saugią pastogę.

– Tu vadini tai maistu? – Mėnulio šviesoje mačiau, kaip jis išmetė į šiukšlių dėžę tuščią poliesterio puoduką. Tamsoje nesimatė, ar nuskrیدęs per visą kambarį jis įkrito į dėžę, tačiau spėjant iš garso – tritaškis.

– Matei? Tu būtum praėjęs pro šalį. Mes turime visokių dalykų, kurių neįtartum esant maistu. Be to, tau reikia, kad kas nors atitrauktų nuo tavęs dėmesį. Niekas neįtartų, jog esi angelas, jei keliautum su žmogumi. Paimk mane kartu. Padėsiu tau sugrįžti į namus, jei tu padėsi man surasti savo seserį.

– Taigi tu nori, kad atvesčiau Trojos arklį į irštą?

– Vargu. Neketinu gelbėti pasaulio, tik savo seserį. Šios atsakomybės man per akis. O dėl ko taip jaudiniesi? Mažė gali kelti grėsmę angelams?

– Kas, jei jos ten nėra?

Turėjau nuryti staiga gerklėje atsiradusį sprangų gniužulą, kol galėjau atsakyti.

– Tada ilgiau nebebūsiu tau našta.

Tamsi jo šešėlio figūra susisuko ant sofos.

– Pamiegokime šiek tiek, kol lauke tamsu.

– Tai nesakai ne, tiesa?

– Nesakau ir taip. O dabar leisk pamiegoti.

– Ir dar. Dviese naktį lengviau viską stebėti.

– Tačiau miegoti lengviau, kai esi tik vienas. – Jis pačiupo pagalvę ir užsidėjo ant galvos. Dar kartą sujudėjo, pasitaisė ir ėmė kvėpuoti giliai ir tolygiai, tarsi jau miegotų.

Atsidusau ir grįžau į miegamąjį. Kol iki jo atėjau, oras darėsi vis šaltesnis.

Vos tik atvėrusi duris supratau, kodėl trobelėje taip šalta. Langas buvo išdaužtas ir ant lovos krito lietaus lašai. Buvau tokia pavargusi, kad galėjau miegoti ant žemės. Sugraibiau ant spintelės sulankstyta antklodę. Ji buvo šalta, bet sausa. Uždariau miegamojo duris, kad nepūstų vėjas, ir tyliai grįžau į bendrąjį kambarį. Atsiguliau ant sofos kitoje pusėje nuo angelo ir susivyniojau į antklodę.

Jis atrodė patogiai įmigęs. Vis dar buvo bemarškinis nuo tada, kai pirmą kartą jį pamačiau. Tvarsčiai turbūt teikė šiek tiek šilumos, tačiau ne per daugiausia. Stebėjaisi,

kaip jam nešalta. Turbūt būna šalta skristi aukštai danguje. Gal angelai yra prisitaikę prie šalčio, jei yra tokie lengvi ir gali skraidyti.

Tačiau tai tik spėlionės ir galbūt pasiteisinimas, kad jausčiausi geriau, paimdama visoje trobelėje vienintelę antklodę. Visa galia šiąnakt dingusi, o tai reiškia, kad karštis atvėso. Įlankos zonoje šąla retai, tačiau kartais būna ganėtinai vėsu. Atrodo, kad dabar kaip tik toks laikas.

Užmigau klausydamasi ritmingo kvėpavimo ir lietaus barbenimo į langus.

SAPNAVAU, kad plaukiu Antarktidoje, apsupta suskilusių aisbergų. Ledo bokštai didingi ir nenusakomai gražūs.

Išgirdau mane šaukiančią Peidžę. Ji kepurnėjosi vandenyje kosėdama, vos beišsilaikydama paviršiuje. Žinojau, kad, turėdama tik rankas, ji ilgai neišsilaikys ant vandens. Yriausi iki jos, žūtbūtinai stengdamasi pasiekti, bet stingdantis vidinis šaltis lėtino mano judesius ir drebdama aš praradau beveik visą savo energiją. Peidžė tebešaukė. Ji buvo per toli, kad matyčiau jos veidą, tačiau jaučiau ašaras jos balse.

– Ateinu! – stengiausi jai sušukti. – Viskas gerai, netrukus būsiu! – Tačiau mano balsas skambėjo kaip kimus šnabždesys, vos pasiekdamas mano pačios ausis. Nusivylimas užgulė krūtinę. Aš net negalėjau jos paguosti ir padrąsinti.

Tada išgirdau motorinę valtį. Ji skrodė ledo lytis ir plaukė tiesiai į mane. Dėnyje prie vairo stovėjo mama. Laisva ranka ji numetė už borto brangų išgyvenimo rinkinį, kuris pliumptelėjo į ledinį vandenį. Iš valtės skriejo sriubos ir pupelių skardinės, gelbėjimosi liemenės ir antklodės, net batai ir pleistrų pakuotės, pradingdami tarp plūduriuojančių ledų.

– Tu tikrai turėtum suvalgyti savo kiaušinius, mieloji, – sakė mama.

Valtis plaukė tiesiai į mane nelėtindama greičio. Gal net greitėdama. Jei nepasitrauksiu, ji perplauks per mane skersai.

Tolumoje šaukė Peidžė.

– Ateinu, – klykiau, tačiau pasigirdavo tik kimus šnabždesys. Stengiausi plaukti iki jos, bet mano raumenys buvo tokie sustingę nuo šalčio, kad tik mostagavau rankomis. Mostagavau ir drebėjau mamos valtės kelyje.

– Nurimk. Šššš... – raminantis balsas sukuždėjo man į ausį.

Iš po nugaros išslydo pagalvėlės. Paskui apgaubė šiluma. Ten, kur anksčiau gulėję pagalvėlės, pajutau stiprius raumenis. Vos supratau, kad tai raumeningos rankos mane apkabino. Jų oda buvo švelni kaip plunksnos, o raumenys – plieno aksomas. Jos tirpdė ledą mano venose ir vijo tolyn košmarą.

– Šššš... – duslus kuždesys mano ausyje.

Atsipalaidavau šilumos kokone ir leidausi užliūliuojama lietaus barbenimo į stogą.

Šiluma dingo, tačiau daugiau nebedrebėjau. Susiriečiau, stengdamasi pasimėgauti pagalvėlėse užsilikusia šiluma kūno, kurio jau nebebuvo.

Kai atsimerkiau, pasitiko tokia vaiski šviesa, kad vėl panorau užsimerkti. Rafas gulėjo ant savo sofos, stebėdamas mane tamsiomis mėlynomis akimis. Nurijau nepatogumo jausmą, kad esu nesusišukavusi. Puiku. Pasaulio pabaiga, mano mama kažkur su gatvių gaujomis, pamišusi labiau nei iki šiol, sesuo pagrobta kerštaujančių angelų, o aš rūpinuosi, kad mano plaukai nešvarūs ir kvapas ne koks.

Mikliai atsikėliau, numesdama į šalį antklodę smarkiau nei reikėjo. Čiupau tualetinius reikmenis ir pasukau į vieną iš dviejų vonių.

– Labas rytas ir tau, – tingiai ištarė jis. Viena ranka jau siekiau vonios durų rankenos, kai išgirdau: – Jei kartais norėtum žinoti, atsakymas yra taip.

Stabtelėjau, bijodama atsisukti.

– Taip? – Taip – jis laikė mane apkabinęs visą naktį? Taip, jis žino, kad man patiko?

– Taip, tu gali eiti su manimi, – ištarė lyg iš anksto dėl to gailėdamasis. – Nuvesiu tave į irštą.

---

[1](#)*Raffe ir Raw Feet – panašiai tariami žodžiai, reiškiantys vardą Rafas ir žodžių junginį nutrinta pėda (vert. past.).*

TROBELĖJE VIS DAR buvo vandens, tačiau tik šalto. Nepaisant to, ryžausi lįsti dušu. Tiesa, mintis apie ledinio vandens srautą kėlė abejonių, ar verta, bet nežinojau, kiek ilgai užtruks, kol rasiu šilto.

Nusprendžiau prieš tai išsitrinti kempine ir kilpiniu rankšluosčiu. Taip bent jau apsisaugosiu nuo staigaus šalčio.

Kaip ir spėjau, vanduo buvo ledinis, bet jis sugražino praėjusios nakties sapno fragmentus ir priminė, kas sušildė taip, jog užmigau kaip užliūliuota. Tikriausiai tai buvo tiesiog šeiminikiškas angelo gestas pamačius, kaip aš drebu, panašiai kaip pingvinai susimeta į būrį, kai būna šalta. Kas daugiau galėtų būti?

Tačiau nenorėjau apie tai galvoti – nežinojau, ką apie tai galvoti, – todėl nustūmiau viską į tamsią, minčių perpildytą kertelę, kuri kiekvieną akimirką grasino susprogti.

Kai išėjau iš vonios, Rafas buvo ką tik nusiprausęs, juodomis kelnėmis ir su batais Tvarsčių nebebuvo. Jis klūpojo ant kietmedžio grindų priešais išvyniotą antklodę ant akių krentančiais šlapiais plaukais. Ten gulėjo jo sparnai.

Jis tvarkė ir lygino plunksnas, kedendamas tas, kurios buvo suspaustos, ir ištraukdamas sulūžusias. Atrodė, lyg gražintųsi. Jo prisilietimai buvo švelnūs ir pagarbūs, nors veidas kietas ir neįskaitomas lyg akmuo. Dantyti sparnų pakraščiai, kuriuos aš iškarpiu, atrodė bjauriai suniokoti.

Pajutau absurdišką impulsą atsiprašyti. Bet už ką atsiprašyti? Kad jie užpuolė mūsų pasaulį ir jį sunaikino? Kad jie tokie žiaurūs, jog nukirto sparnus vienam iš saviškių ir paliko jį sudraskyti vietiniams laukiniams? Jei jau mes tokie barbarai, tai tik todėl, kad jie mus tokius padarė. Taigi aš neturiu už ką atsiprašinėti, priminiau sau. Tai, kad sutraiškiau vieno iš priešų sparnus kandžių sukapotoje antklodėje, – ne priežastis atsiprašinėti.

Tačiau vis dar vaikščiojau nuleidusi galvą ir tyli, lyg jausčiausi kalta, nors to ir nesakiau.

Apėjau aplinkui, kad nematytų mano atsiprašančios pozos, ir išvydau visą jo nuogos nugaros vaizdą. Ji nebekraujavo ir buvo visiškai sveika – jokių mėlynių, patinimų ar įbrėžimų, išskyrus tą vietą, kur turėjo būti sparnai.

Žaizdos atrodė kaip du gyvos mėsos ruožai, einantys žemyn per nugarą. Jie buvo atspurę ten, kur peilis išpjovė sausgysles ir raumenis. Man nepatiko apie tai galvoti, tačiau manau, kad kitas angelas išpjovė sąnarius. Tikriausiai turėjau užsiūti žaizdas, tačiau maniau, kad jis mirs.

– Ar turėčiau pabandyti užsiūti tavo žaizdas? – Paklausiau tikėdamasi, kad atsakymas bus neigiamas. Buvau pakankamai kieta mergina, tačiau mintis apie kūno dalių siuvimą,

švelniai tariant, stūmė mane už komforto ribų.

– Ne, – ištarė jis, neatitraukdamas akių nuo savo darbo. – Ilgainiui jos pačios užgis.

– Kodėl dar neužgijo? Turiu galvoje, kad likusioms žaizdoms neprireikė tiek laiko.

– Žaizdoms nuo angelo kardo išgyti prireikia daugiau laiko. Jei kada ketinsi nudėti

angela, suraikyk jį angelo kardu.

– Meluoji. Kodėl tai man sakai?

– Gal tavęs nebijau.

– Galbūt turėtum.

– Mano kardas niekada manęs nepaliesų. O jis yra vienintelis, kurį tu gali valdyti. –

Jis švelniai ištraukė dar vieną sulūžusią plunksną ir padėjo ant apkloto.

– Kaip tai?

– Kad galėtum naudoti angelo kardą, turėtum gauti leidimą. Šiaip jis svertų tonų

tonas.

– Tačiau tu niekada nedavei man leidimo.

– Tu negavai leidimo iš angelo. Tu gavai jį iš kardo. Kai kurie kardai susierzina vien

nuo prašymo.

– Taip, kurgi ne.

Jo rankos bėgiojo plunksnomis, pajausdamos sulūžusias. Kažkodėl neatrodė, kad juokautų...

– Niekada neprašiau leidimo ir sugebėjau lengviausiai pakelti tavo kardą.

– Tai tik todėl, kad norėjai numesti jį man, jog aš galėčiau apsiginti. Jis suprato tai

kaip prašymą ir davė leidimą.

– Jis skaito mano mintis?

– Bent jau tavo ketinimus. Kartais taip daro.

– Puiku! Tebūnie. – Leidau jam eiti. Per savo gyvenimą girdėjau daugybę nesąmonių

ir išmokau su jomis susigyventi, nesiginčydamas su spjaunančiais į realybę. Mesti iššūkį

likimui yra beprasmis ir kartais pavojingas užsiėmimas. Bent jau taip buvo su mano

mama. Vis dėlto turėčiau pasakyti, kad Rafas buvo net išradingesnis už mano mamą.

– Taigi... ar nori, kad sutvarstyčiau tavo nugarą?

– Kam?

– Kad neįsimestų infekcija, – pasakiau knaisiodamasi po savo kuprinę ir ieškodama

pirmosios pagalbos vaistinėlės.

– Infekcija – ne bėda.

– Negali užsikrėsti?

– Turėčiau būti atsparus jūsų mikrobams.

Mano dėmesį atkreipė žodžiai „turėčiau“ ir „jūsų“. Mes beveik nieko nežinojome apie angelus. Bet kokia informacija galėtų suteikti pranašumo. Jei kartais vėl susiorganizuotume.

Man toptelėjo, kad turiu išskirtinę galimybę susipažinti su jų išmintimi. Juk gaujų vadai mus privertė patikėti, kad angelų dalys visada būdavo atpjaunamos nuo mirusių arba mirštančių angelų. Neįsivaizdavau, ką daryčiau su žiniomis apie angelus, bet supratau, kad nepakenktų pasisemti truputį išminties.

Pasakyk tai Adomui ir Ievai.

Ignoravau įspėjantį balsą savo galvoje.

– Tai... ar tu pasiskiepijęs, ar ką? – Stengiausi nutaisyti atsainų balsą, lyg atsakymas man nieko nereikštų.

– Tikriausiai gera mintis sutvarstyti, – jis atsakė, aiškiai leisdamas suprasti, kad žino, jog aš bandau išpešti informacijos. – Tikriausiai pabūsiu pas žmones tol, kol mano žaizdos užsitrauks. – Jis paėmė sulaužytą plunksną ir nenoromis padėjo ją į augančią krūvelę.

Panaudojau paskutines greitosios pagalbos vaistinėlės atsargas žaizdoms sutvarkyti. Jo oda buvo tarytum šilku padengtas plienas. Buvau truputį šiurkštesnė nei reikėjo, nes tai teikė tvirtumo rankoms.

– Stenkis per daug nejudėti, kad nepradėtum vėl kraujuoti. Tvarsčiai nėra labai tankūs ir kraujas greitai prasisunktų.

– Jokių problemų, – tarstelėjo jis. – Neturėtų būti sunku nejudėti, kai skuosime gelbėdami savo gyvybes.

– Aš rimtai. Tai paskutiniai mūsų tvarsčiai. Turėtum juos saugoti.

– Ar yra tikimybė, kad rasime daugiau?

– Galbūt. – Daugiausia šansų juos rasti namų vaistinėlėse, nes parduotuvės arba ištuštintos, arba nusiaubtos gaujų.

Pripylėme vandens į mano butelį. Tąsyk biure neturėjau daug laiko atsargoms susikrauti. Tai, ką turėjau su savimi, buvo susirinkta atsitiktinai. Atsidusau, trokšdama, kad būčiau turėjusi laiko įsidėti daugiau maisto. Mums liko vienintelis puodelis su sausais makaronais, neskaitant saujos žaismingų formų šokoladukų, kuriuos saugojau Peidžei. Pasidalinome makaronus, kurių abiem teko po porą kąsnių. Kol palikome trobelę, jau buvo vėlyvas rytas. Pirmoji vieta, kurią apieškosime, bus pagrindinis namas.

Turėjau vilčių rasti atsargų prikrautą virtuvę, tačiau užteko vieno žvilgsnio į atviras spintas tarp granito ir nerūdijančio plieno, kad suprasčiau, jog nudžiausime tik likučius. Galbūt čia ir gyveno turtingi žmonės, tačiau net ir jie neturėjo pakankamai lėšų maistui, kai reikalai pakrypo bloga linkme. Arba viską suvalgė prieš susipakuodami ir iškeliaudami, arba viską pasiėmė su savimi. Išnaršiau stalčių po stalčiaus, spintą po spintos, – nieko nebuvo likę, tik trupiniai.

– Ar šitas valgomas? – Rafas stovėjo virtuvės prieangyje, įrėmintas Viduržemio jūros arkos. Jis ramiausiai galėtų būti tokioje vietoje kaip namuose. Jo stovėsenoje buvo lengvas aristokratiško grakštumo, bylojusio, kad yra pratęs prie turtingos aplinkos. Tik maišelis

su kačių édalu, kurį jis laikė, šiek tiek nesiderino su šiuo įvaizdžiu.

Įkišau ranką į maišą ir ištraukiau kelis raudonus ir geltonus gabaliukus. Įsidėjau į burną. Buvo trašku, jautėsi silpnas žuvies prieskonis. Kramtydama ir nurydama apsimečiau, kad tai krekeriai.

– Ne gurmanams, bet tikriausiai nuo jų nemirsime.

Tai viskas, ką geresnio pavyko rasti maisto skyriuje, nors ir garaže aptikome atsargų. Kuprinę, kurią buvo galima naudoti ir kaip vilnonį krepšį, – tai buvo gerai. Jis dar negalėjo nešti ant pečių, bet galbūt galės vėliau. Porą vyriškų miegmaišių, suvyniotų ir paruoštų išsinešti. Nebuvo palapinės, tačiau radome žibintuvėlių ir atsarginių elementų. Glotnų turistinį peilį, kuris buvo daug brangesnis už tuos, kuriuos kada nors įstengiau įsigyti. Savąjį atidaviau Rafui, o šį pasilikau sau.

Kadangi mano drabužiai buvo purvini, paprasčiausiai persirengiau kitais, švariais, kuriuos radau drabužinėje. Su savimi pasiėmėme dar keletą drabužių ir švarkų. Aptikau sportinį megztinį, kuris galėjo tikti Rafui. Taip pat priverčiau jį pasikeisti juodas kelnes, nes šios galėjo jį išduoti, ir batus su raišteliais į džinsus ir įprastus kelioninius batus.

Laimė, name buvo net trys miegamieji, prikimšti įvairių dydžių vyriškų drabužių. Greičiausiai čia gyveno šeima su dviem paaugliais, tačiau dabar vienintelis likęs ženklas apie juos – tai, kas buvo drabužinėje ir garaže. Parinkti Rafui kelioninius batus – štai kuc dabar labiausiai rūpinausi. Jo nuotrynos jau vakar buvo užgijusios, tačiau netgi nepaisant jo ypatingų savybių, negalėjome kasdien žaloti kojų.

Pasakiau sau, kad man tai rūpi, nes negaliu leisti, jog jis šlubuotų remdamasis į mane, ir kad dabar ne laikas galvoti, kas bus vėliau.

– Taip apsirengęs atrodei beveik kaip žmogus, – pasakiau.

Iš tiesų jis atrodė žavingai, lyg koks olimpinis čempionas. Didesnį nerimą kėlė tik jo panašumas į tobulybę. Norėjau pasakyti, ar ne angelo, kaip vieno iš legiono, užduotis sunaikinti žmogaus atvaizdą? Na, sakykim, ne angelo, bet blogiečių ir ateivių?

– Kai tik nustos kraujuoti vietos, kur buvo sparnai, turėtum būti laikomas žmogumi. Oi, tik neleisk niekam tave pakelti. Vos pajutęs, koks esi lengvas, kiekvienas supras, kad nesi tas, kuo dediesi.

– Esu tikras, kad niekam, išskyrus tave, neleisiu nešti savęs ant rankų. – Jis apsisuko ir išėjo iš virtuvės man nespėjus susigaudyti, kaip sureaguoti į jo repliką. Humoro jausmas buvo dar vienas dalykas, kurio nesitikėjau iš angelų. Dar blogiau, kad jo humoras buvo pasenęs.

Kai apleidome didįjį namą, buvo jau vėlyvas rytas. Išėjome į nedidelį akligatvį Peidžc Malūno kelyje. Po liūtis praėjusią naktį kelias buvo tamsus ir slidus. Dangus apsunkęs išmargintas pilkais debesimis, tačiau jei mums pasiseks, dar prieš lietų turėtume būti kalnuose, šiltoje pastogėje.

Savo kuprines sudėjome į Peidžės vežimėlį, ir užsimerkus galiu beveik apsimesti, kad vežu ją. Pagavau save niūniuojant kažkokią beprasme melodiją. Ir net sustojau supratusi, kad tai mano mamos atsiprašymo daina.

Stačiau vieną koją priešais kitą, stengdamasi nekreipti dėmesio į pernelyg lengvą vežimėlį ir besparnį angelą.

Kelyje buvo daugybė mašinų, bet pagaliau pasiekėme neužstatytą įvažiavimą į greitkelį. Paskui jau matėme tik porą automobilių, vykstančių kalno link. Pirmosiomis dienomis visi stengėsi patekti į greitkelį, kad paspruktų. Nežinau, kur jie važiavo. Spėju, kad nežinojo ir jie, nes greitkelis buvo užkimštas abiem kryptimis.

Neužilgo pamatėme pirmuosius kūnus.

KRAUJO KLANE gulėjo visa šeima.

Vyras, moteris ir maždaug dešimties metų mergaitė. Vaikas buvo miško pakraštyje, o suaugusieji – kelio viduryje. Galbūt mergaitė bėgo, kai kažkas užpuolė tėvus, arba tuo metu buvo pasislėpusi, o vėliau ir ją pagavo.

Jie ilgai merdėjo. Žinau tai, nes kraujas ant nudriskusių drabužių vis dar buvo šviesiai raudonas. Turėjau valdytis, kad išlaikyčiau savo skrandyje katės maistą.

Jų galvos nenukentėjo. Laimė, mergaitės plaukai buvo užkrię ant veido. O kūna atrodė baisiai. Liemenys apgraužti iki kaulų, matėsi vos besilaikančios mėsos. Trūko kelių rankų ir kojų. Man neužteko išvermės apžiūrėti iš arčiau, tačiau Rafas galėjo.

– Dantų žymės, – tarstelėjo jis, klūpodamas ant asfalto priešais vyro kūną.

– Apie kokį žvėrį kalbi?

Jis atsisėdo pasilenkęs prie kūnų, apsvarstydamas mano klausimą.

– Panašus į tą – su dviem kojomis ir plokščiais dantimis.

Mano pilvas suurzgė.

– Ką nori pasakyti? Kad tai žmonės?

– Galbūt. Neįprastai aštrūs dantys, bet forma panaši į žmogaus.

– Negali būti. – Tačiau žinojau, kad gali. Žmonės gali viską, kai reikia išgyventi. Vis dėlto tai atmestina. – Tai pernelyg nerimta. Jei esi tokioj beviltiškoj situacijoje, kad turi užsiimti kanibalizmu, nepaliktum visko pasitenkinęs tik keliais kąsniais. – Tačiau šie kūnai buvo apkramtyti labiau. Dabar, kai geriau apžiūrėjau, mačiau, jog jie buvo pusiau apgraužti. Vis dėlto, kam palikti kitą pusę?

Rafas spoksojo į tą vietą, kur turėjo būti vaiko koja.

– Galūnės buvo išplėstos tiesiai iš klubikaulio.

– Gana, – pasakiau ir žengiau kelis žingsnius atgal. Nužvelgiau apylinkes. Buvome atvirame lauke, ir aš jaučiausi tokia nervinga, kaip laukinė pelė, žvelgianti į vanagų pilną dangų.

– Na, – tarė jis, atsistodamas ir tyrinėdamas medžius, – tas, kas taip padarė, greičiausiai vis dar kontroliuoja šią vietą.

– Kodėl?

– Nes turi maisto.

Nepasijutau geriau tai išgirdusi.

– Tu ganėtinai silpnas, ar žinai tai?

– Aš? Tai ne maniškių darbas.

– Iš kur žinai? Jūsų dantys tokie pat, kaip ir mūsų.

– Tačiau maniškiai nėra tokie beviltiški. – Jis pasakė taip, tarsi patekę į beviltišką

padėtį angelai neturėtų ką su mumis daryti. – Ir nėra bepročiai.

Tada pamačiau sudužusį kiaušinį.

Jis gulėjo netoli vaiko, rudas trynys ir sustingęs baltymas. Į nosį trenkė sieros dvokas. Tai buvo pažįstamas mano mamos supuvusių kiaušinių tvaikas, per pastarus dvejus metus skverbėsis į mano drabužius, pagalves ir plaukus. Šalia mėtėsi maža žalių šakelių puokštė. Rozmarinų ir šalavijų. Arba mano mama pagalvojo, kad jie gražūs, arba jos beprotybė pranoko juodžiausią humorą.

Tai nieko nereiškia, tik tai, kad ji čia buvo. Ne daugiau. Ji negalėjo užpulti visą šeimą.

Tačiau ji galėjo pasivyti dešimtmetę, šiai išėjus iš savo slėptuvės, kai jos tėvai jau buvo nužudyti.

Ji buvo čia ir vaikščiojo aplinkui, kaip mes dabar. Tai ir viskas.

Tikrai, tai ir viskas.

– Penryn?

Suvokiau, kad Rafas kalbėjo man.

– Ką?

– Ar negalėjo tai būti vaikai?

– Kas vaikai?

– Užpuolikai, – jis kalbėjo lėtai. Supratau, kad praleidau pro ausis dalį jo žodžių. – Kaip jau sakiau, įkandimų žymės per mažos, kad galėtų būti suaugusio žmogaus.

– Turbūt tai žvėrys.

– Žvėrys plokščiais dantimis?

– Taip, – pasakiau užtikrintai – labiau, nei tikėjau pati. – Tai labiau įtikina, nei kad vaikas sudorotų visą šeimą.

– Tačiau ne daugiau nei tai, kad juos galėjo užpulti sulaukėjusių vaikų gauja. – Bandžiau dėbtelėti į jį taip, lyg sakyčiau, kad jis beprotis, tačiau įtariu, kad tik pasirodžiau išsigandusi. Mano smegenyse maišėsi vaizdai to, kas galėjo čia nutikti.

Jis kažką kalbėjo, kad reikia vengti kelio ir į kalną kopti per mišką. Linkčiojau, nors girdėjau ne viską, sekdamą jį ir braudamasi pro medžius.

KALIFORNIJOJE DAUGIAUSIA auga amžinai žaliuojantys medžiai, bet užtektingi tokių, kurie užkloja mišką lapų patalu. Ėjome juo, neturėdami kito pasirinkimo, o kiekvienas mūsų žingsnis kėlė traškesį. Neįsivaizduoju, kaip kitose pasaulio šalyse, tačiau esu įsitikinusi, kad bent jau mūsų kalnuotame krašte visos tos istorijos apie miško gyventojus, įgudusius sėlinti tyliai, tėra grynas pramanas. Viena, čia paprasčiausiai nėra tokių vietų, kur rudenį galėtum eiti išvengdamas nukritusių lapų. Antra, šiuose kalnuose net voverės ir elniai, paukščiai ir driežai sukelia tokį šnaresį, kad gali pagalvoti, jog tai gerokai didesni padarai.

Gerai, kad lietus buvo kiaurai permerkęs lapus, kurie sugerdavo garsą. Blogai, kad negalėjau suvaldyti vežimėlio, stumdama jį šlapiu kalno šlaitu.

Stengiausi iš visų jėgų, bet sudžiūvę lapai lindo į ratų stipinus. Kad būtų lengviau, pririšau kardą prie kuprinės ir nešiau ant nugaros. Kitą kuprinę įdaviau nešti Rafui. Ratukai vis dar buksavo ir slydo ant šlapių lapų, riedėdami atgal, o aš vis grūmiausi, kad jie riedėtų įžambiai. Mes ne judėjome, bet šliaužėme. Rafas nesisiūlė padėti, nesigirdėjęs ir sarkastiškų patarimų.

Ilgainiui išsirinkome aiškų kelią, kuris, atrodo, vedė tiesiai ten, kur mes ir traukėme. Takas buvo lygus, nugultas daug plonesniu lapų sluoksniu. Tačiau lietus jį buvo pavertęs purvo vonia. Nežinojau, ar vežimėlis galėtų važiuoti purvu, galvojau, kad geriau jau išsaugoti jį sveiką. Taigi sulanksčiau ir ėmiau nešti. Kurį laiką buvo gerai, tik labai nepatogu ir gremėzdiška. Daugiausia, kiek yra tekę juos nešti – viena ar dvi laiptų pakopos.

Labai greitai supratau, kad negalėsiu toliau šitaip eiti. Net jei Rafas padėtų – o jis pagalbos nesiūlė – tempdami nepatogų metalo ir plastiko gremėzdą toli nenukeliautume.

Galiausiai išlanksčiau jį ir pastačiau ant žemės. Purvas išsyk godžiai įtraukė ratus. Užteko kelių pėdų, kad vežimėlis įstrigtų taip, jog net ratai nebejudėjo.

Susiradau lazda ir kiek galėjau, numušinėjau purvą. Kartojau tai daug kartų. Kiekvieną sykį purvas vis greičiau įtraukdavo ratus. Kartą sumurdytas, jis tapo labiau panašus į molį nei į purvą. Galiausiai ratai porą kartų apsisuko ir sustojo.

Stovėjau šalia, o ašaros temdė akis. Kaip išgelbėsiu Peidžę be ratukų?

Turėsiu kažką sugalvoti, net jei reikės ją nešti. Tuo tarpu svarbiausia buvo rasti. Akimirką pastovėjau nuleidusi galvą, visai nugalėta.

– Tu vis dar turi jos šokoladą, – pasakė Rafas, bet tai nepaguodė. – Visa kita tik mechanizmas.

Nežiūrėjau į jį, nes akys dar tebebuvo pilnos ašarų. Atsisveikindama perbraukiau

pirštai per vežimėlio odą ir nuėjau tolyn.

ĖJOME MAŽDAUG apie valandą, kai Rafas sušnibždėjo:

– Ar būdami surūgę žmonės tikrai pasijunta geriau? – Nuo to laiko, kai ant kelio išvydome aukas, ėmėme šnibždėtis.

– Aš nesu surūgusi, – tyliai atsakiau.

– Žinoma, kad ne. Dėl ko turėtų surūgti tokia mergina kaip tu, leidžianti laiką su pusdieviu kariu. Kas, palyginti su tuo, kažkur už mūsų likę ratukai.

Vos nesuklupau ant nukritusios šakos.

– Tu tikriausiai juokauji.

– Aš niekada nejuokauju dėl savo kaip pusdievio kario statuso.

– O Dieve mano, – net užmiršau šnibždėtis. – Tu esi ne kas kita, tik pozuojantis paukštis. Na, šiek tiek raumeningesnis. Tačiau žinok, kad paukštis tėra tik labiau išsivystęs driežas. Štai kas tu esi.

– Evoliucija, – tyliai nusijuokė jis. Tada pasilenkė, lyg norėtų pasakyti paslaptį: – Žinok, kad buvau toks tobulas nuo pasaulio pradžios. – Jis buvo taip arti, kad jo kvapas glostė mano ausį.

– O, prašau. Tavo gigantiška galva darosi per didelė šiam miškui. Gana greitai tu įstrigsi, bandydamas praeiti tarp dviejų medžių. Ir tada aš turėsiu tave gelbėti. – Pažiūrėjau išvargusiu žvilgsniu. – Vėl.

Paspartinau žingsnį, nenorėdama išgirsti taiklaus atkirčio, kuris, mano įsitikinimu, turėjo sekti pavymui.

Tačiau jo nebuvo. Ar jis galėjo leisti man tarti paskutinį žodį?

Kai atsisukau, Rafo veidą puošė smagi šypsena. Tada suvokiau, kad jis manipuliuavo manimi, jog pasijusčiau geriau. Atkakliai stengiausi priešintis, tačiau buvo per vėlu.

Jaučiausi truputį atlėgusi.

Iš žemėlapių prisiminiau, kad Skailaino bulvaras yra magistralė, besidriekianti per miškus į pietinį San Fransiską ar netoli jo. Skailainas buvo įkalniui nuo čia. Nors Rafa man nepasakė, kur įsikūrusi ta angelų gūžta, tačiau minėjo, kad turime traukti į šiaurę. Tai reiškia, kad per San Fransiską. Taigi, jei pakilsime į kalną, eisime miesto link laikydamiesi Skailaino bulvaro ir, kiek įmanoma, vengdami gausiai apgyvendintų vietovių.

Dabar turėjau tiek daug klausimų Rafui, kad suvokiau, jog galėčiau surinkti visas įmanomas žinias apie angelus. Tačiau kanibalai buvo svarbiau, ir mes kalbėjome minimaliai bei pašnibždomis.

Maniau, kad mums prireiks visos dienos Skailainui pasiekti, tačiau įpusėjus popietei

jau buvome vietoje. Tai buvo gerai, nes nemaniau, kad galėsiu ištvirti dar vieną kačių ėdalo porciją. Prieš sutemstant turėsime daug laiko iškrėsti namus Skailaine ir surasti ką nors vakarienei. Namai čia toli gražu nebuvo arti vienas kito, panašiai kaip priemiesčiuose jie buvo vienodu atstumu išsidėstę palei kelią. Daugumą jų slėpė visžalės sekvojos, ir tai labai tiko slapta ieškant atsargų.

Svarsčiau, ar ilgai teks laukti motinos ir kaip bei kada ją surasime. Ji žinojo, kad turi eiti į kalnus, tačiau neturėjo tolimesnių planų. Kaip ir visais kitais atvejais, šiomis dienomis viskas, ką galėjau – tai tikėtis geriausio.

Skailainas – nuostabus kelias palei kalnų grandinę, skiriančią Silicio slėnį nuo vandenyno. Tai dviejų juostų greitkelis, kurio vienoje pusėje atsiveria vaizdingas slėnis, kitoje – vandenynas. Tai vienintelis kelias, kuriuoėjau po to, kai buvome užpulti, kai viskas dar neatrodė taip blogai šiose ištuštėjusiose valstijose. Kelias, abipus kurio tyro visžalių sekvojų ir eukaliptų kvapas, būtų kur kas blogesnis, jei jame vyktų judėjimas.

Vis dėlto pasiekę Skailainą gana greitai išvydome automobilius, jie stovėjo skersai viso kelio, blokuodami bet kokią eismą. Buvo aišku, kad tai ne atsitiktinumas. Kelios eilės devyniasdešimt laipsnių kampu sustatytų automobilių, manau, buvo parengta tam atvejui, jei kažkas norėtų juos pramušti. Čia gyveno bendruomenė, kuri visai nelaukė nepažįstamųjų.

Angelas, kuris dabar atrodė visai kaip žmogus, stebėjo šį vaizdą. Jis pasuko galvą tarytum šuo, kuris kažką girdi tolumoje. Nežymiai linktelėjo smakrą, tada pasuko į priekį ir į kairę kelio pusę.

– Jie čia, stebi mus, – sušnibždėjo.

Viskas, ką galėjau matyti – tai tuščią kelią pro visžales sekvojas.

– Kodėl taip sakai?

– Aš juos girdžiu.

– Ar toli? – sušnibždėjau. Ar toli jie ir kaip toli tu gali girdėti?

Jis pažvelgė į mane lyg žinotų, apie ką aš galvoju. Angelas juk negali skaityti minčių kaip ir turėti nuostabios klausos, ar ne? Jis patraukė pečiais, tada vėl nusigrėžė į medžių tankmę.

Eksperimentuodama savo mintyse ėmiau vadinti jį visokiais vardais. Kai jis neatsakė, perėjau prie atsitiktinių vaizdų, laukdama, ar jis nepasižiūrės į mane linksmomis akimis. Kažin kaip nuklydau į prisiminimus, kai jis visą naktį laikė apkabinęs mane, kai sapnavau, jog ledėju vandenyje. Vaizduotėje atsibudau ant sofos ir atsisukau veidu į jį. Jis buvo taip arti, kad jo kvėpavimas kuteno mano skruostą...

Stabtelėjau. Ėmiau galvoti apie bananus, apelsinus ir braškes, stengdamasi numalšinti tas mintis, kurias jis galėtų pajusti. Tačiau jis tebežiūrėjo į mišką, niekuo neišsiduodamas, kad galbūt skaito mano mintis. Tai gera žinia. Bloga žinia tai, kad jis taip pat negali nutuokti, ką galvoja jie. Kitaip nei jis, aš negirdėjau, nemačiau ir

neužuodžiau nieko, kas įspėtų, jei kas nors ketintų pulti mus iš pasalų.

– Ką girdi? – sušnibždėjau.

Jis atsisuko ir tyliai pasakė:

– Du besišnabždančius žmones.

Užsičiaupiau ir sekiau iš paskos.

Aplinkui plytėjo visžalių sekvojų miškas. Ant žemės nebuvo lapų, kurie čežėtų einant. Vietoje to, giria mums teikė tai, ko labiausiai reikėjo – tankų minkštų spyglių kilimą, kuris sugerdavo žingsnius.

Norėjau paklausti, ar tie balsai, kuriuos jis girdi, seka iš paskos, tačiau bijojau bereikalingai kalbėti. Galime pabandyti apeiti jų teritoriją lanku, tačiau jei norime pasiekti San Fransiską, negalime keisti krypties.

Rafas padidino tempą ir beveik bėgo žemyn nuo kalno. Aklai sekiau jį, manydama, kad jis girdi tai, ko negirdžiu aš. Ir tada išgirdau.

Šunys.

Sprendžiant iš lojimo, jie šuoliavo tiesiai į mus.

PUOLĖME GREITAI lėkti, slysdami per spyglius beveik taip pat, kaip ir bėgdami į juos. Ar gali šie žmonės laikyti šunis? Ar tai sulaukėjusi ruja? Jei jie sulaukėję, galėsime apsisaugoti įkoptę į medį, kol šunys išsilakstys. Tačiau jei jie žmonių... Ši mintis gąsdino. Jiems reikėtų nemažai maisto, kad išlaikytų save ir šunis. Kas turi tiek turto ir iš kur jį gavo?

Mintyse sugrįžo kanibalų apgraužtos šeimos vaizdas, mano smegenys sustingo, tada viršų paėmė instinktai.

Pagal lojimą buvo aišku, kad šunys vejasi mus. Kelias liko per toli, kad galėtume įsėsti į automobilį. Tiks ir medis.

Akimis pašėlusiai naršiau mišką, ieškodama tinkamo medžio įkopti. Nesimatė nė vieno, kuris tiktų. Aplinkui augo aukštos visžalės sekvojos, jų šakos, statmenos kamienui, buvo aukštai nuo žemės. Turėjau būti mažiausiai dvigubai aukštesnė, kad pasiekčiau žemiausią šaką.

Rafas pašoko, bandydamas pasiekti. Nors jis pašoko gerokai aukščiau nei gebėtų žmogus, bet ir jis nepasiekė. Nusivylęs trenkė kumščiu į kamieną. Tikriausiai jam niekada anksčiau nereikėjo šokinėti. Ir kam reikėtų, jei gali skristi?

– Lipk man ant pečių, – paliepė.

Nenučiuokiau, ką jis yra sumanęs, tačiau šunys skalijo vis garsiau. Negalėjau pasakyti, kiek jų, tačiau tikrai ne vienas ir ne du, – tai ruja.

Jis pačiupo mane už liemens ir pakėlė. Stiprus. Pakankamai stiprus, kad užsikeltų mane ant pečių. Vos galėjau pasiekti žemiausią medžio šaką, tačiau pakako, kad sugriebčiau ją ir atsispirčiau nuo Rafo. Tikėjausi, kad šaka, nors ir išdžiūvusi, išlaikys mano svorį.

Jis laikė mane už blauzdu, keldamas aukštyn, kol saugiai užlipau ant šakos. Svyravo, bet išlaikė. Apsidairiau, ieškodama šakos, kurią pajėgčiau nulaužti ir ištiesti jam, kad galėtų įkopti.

Kai atrodė, jog kažką radau, jis puolė bėgti. Vos spėjau susilaikyti nepašaukus jį vardu. Mums mažiausiai reikėjo išsiduoti, kur esame.

Stebėjau, kaip jis dingsta pakalnėje. Dabar buvo mano eilė trenkti į medį iš nevilties. Ką jis daro? Jei būtų likęs šalia, gal aš būčiau kaip nors padėjusi jam užlipti. Bent jau būčiau padėjusi kovoti su šunimis, ką nors ant jų mėtydama. Neturėjau svaidomųjų ginklų, tačiau metant iš tokio aukščio bet kas taptų ginklu.

Ar jis nubėgo dėl mano saugumo, kad nukreiptų šunų dėmesį? Ar jis taip darė, kad apgintų mane?

Vėl trenkiau kumščiu į kamieną.

Šešių šunų gauja urgzdama priartėjo prie medžio. Pora jų užtruko uostinėdami apačioje, tačiau kiti metėsi paskui Rafą. Po akimirkos ir šiedu prisijungė prie likusiųjų.

Mano šaka rizikingai linko žemyn. Čia šakos buvo retos ir plonos, tad kiekvienas, pažvelgęs aukštyn, būtų mane pamatęs. Ant žemutinių šakų lapai augo tik jų viršūnėse, tad prie kamieno priedangos buvo labai mažai. Pasiokiau dar vieną šaką ir pradėjau kopti aukštyn. Lipant viršun, darėsi vis tankiau, šakos buvo vis tvirtesnės. Sukoriau ilgą kelią kol prisikasiau iki gausios lapijos pasislėpti.

Kai šunys pradėjo inkšti iš skausmo, supratau, kad pasivijo jį. Susilenkiau ir įsikibau į medį, spėliodama, kas vyksta.

Apačioje pomiškiu brovėsi kažkas platus ir triukšmingas. Pamačiau kelis aukštus vyrus. Penkis. Jie vilkėjo maskuojančia apranga ir nešėsi šautuvus, buvo panašu, kad gerai žino, kaip jais naudotis.

Vienas jų ranka parodė ženklą ir visi bematant išsisklaidė. Šie žmonės neatrodė kaip savaitgaliniai medžiotojai, viena ranka šaudantys kiškius, o kita kilnojančios alaus bokalus. Jie buvo organizuoti. Treniruoti. Mirtinai. Jie judėjo lengvai ir pasitikinčiai todėl įtariau, kad ir anksčiau dirbo kartu. Kad ir anksčiau kartu medžiojo.

Pagalvojusi, ką ši niekinga ginkluota grupė galėtų padaryti įkalintam angelui, iš krūtinės išsprūdo atodūsis. Svarsčiau, gal šūktelėti, kad nukreipčiau jų dėmesį ir suteikčiau Rafui galimybę pabėgti. Tačiau šunys vis dar urzgė ir amsėjo. Jis kovojo dėl savo gyvybės, o aš tik atkreipčiau jo dėmesį, ir tai padėtų sugauti mus abu.

Jei mirsiu aš, žus ir Peidžė. Aš negaliu žūti dėl angelo, nesvarbu, kokius beprotiškus dalykus jis daro, kad netyčia išgelbėtų ir mano užpakalį. Jei jis būtų pasilypėjęs ant mano pečių ir užsikadarojęs čia, ar dabar turėtų mirti?

Tačiau giliai viduje žinojau daugiau. Jei jis būtų norėjęs save apsaugoti, būtų palikęs mane pirmam pavojui pasitaikius. Kaip tame sename anekdote: kam nuo meškos bėgti, jei svarbiausia aplenkti mane. Tai jam lengvai pavyktų.

Piktas šunų urzgimas privertė mane prisiploti. Kol Rafas su marškinėliais arba ko neatsivėrusios ir nekraujuoja jo žaizdos, tie vyrai nepagalvotų, kad jis – ne žmogus. Tačiau sužalotas šunų jis galėtų visiškai pasveikti per dieną, o jei jį taip laikytų, jam tai būtų mirties nuosprendis. Žinoma, jei tie žmonės kanibalai, tada niekas svarbu.

Nežinojau, ką daryti. Privalėjau padėti Rafui. Tačiau taip pat turėjau neiškrėsti kvailystės, kad išlikčiau gyva. Bet norėjau susiriesti ir užsidengti rankomis ausis.

Staigi komanda nutildė šunis. Vyras surado Rafą. Negalėjau girdėti žodžių, tik tai, kaip jie kalbėjosi. Nenuostabu, kad tonas nebuvo draugiškas. Kalbėjosi neilgai, visai negirdėjau, kad ką nors būtų sakę Rafui.

Po kelių minučių šunys atbėgo po mano medžiu. Tie patys du uolieji uostinėjo viską aplinkui, kol vėl nuskuodė paskui kitus. Tada pasirodė ir vyrai.

Tas, kuris anksčiau ranka davė ženklą, dabar vedė visą grupę. Už jo ėjo Rafas.

Jo rankos buvo surištos už nugaros, veidu ir koja tekėjo kraujas. Jis žiūrėjo tiesiai į priekį, stengdamasis nepakelti akių. Iš šonų ėjo du vyrai, uždėję rankas ant pečių, tarytum tik ir lauktų, kada jis pargrius ir jie galės užtempti jį į kalną. Likusieji du sekė iš paskos, laikydami savo šautuvus keturiasdešimt penkių laipsnių kampu ir dairydami taikinio. Vienas iš jų nešė Rafo kuprinę.

Mėlynos antklodės su sparnais niekur nesimatė. Paskutinį kartą mačiau ją pririštą prie Rafo kuprinės. Ar jam užteko laiko paslėpti sparnus prieš šunims užpuolant? Jei taip, jis galėtų laimėti kelias gyvenimo valandas.

Jis gyvas. Kartojau šį faktą mintyse, kad jų neokupuotų kitos, keliančios didesnį nerimą. Negalėjau nieko daryti, kol stingdė nežinia apie tai, kas vyksta su Rafu ar Peidže ar mama.

Tad ištuštinau savo protą. Užmiršau planus. Neturėjau tiek informacijos, kad galėčiau sugalvoti ką nors nauja. Tai padarys instinktas.

Instinktas man sakė, kad Rafas yra mano. Aš pirmoji jį radau. Jei šie testosteroną apnuodyti babuinai nori jo bent gabalėlio, turės palaukti, kol jis nuves mane į angelų gūžtą.

Kai vyrų jau nebegirdėjau, nusliuogiau nuo šakos. Tai ilgas kelias, ir aš buvau atsargi, stengdamasi tinkamai statyti kojas prieš nušokant ant žemės. Mažiausia, ko reikėjo – tai kulksnies lūžio. Spygliai amortizavo ir aš nusileidau be jokių nuotykių.

Skuodžiau nuo kalno ta kryptimi, kur nubėgo Rafas. Maždaug po penkių minučių turėjau suvyniotus sparnus. Jis tikriausiai dar bėgdamas numetė ryšulį į krūmus, nes gniutulas gulėjo pusiau paslėptas pomiškyje. Pririšau jį prie savo kuprinės ir pasileidau paskui vyrus.

ŠUNYS KĖLĖ problemų. Dėl jų reikėjo pasukti galvą. Nuo vyrų galėčiau išsisuk sėlindama tyliai, tačiau nuo šunų nepasislėpsiu. Bet vis tiek bėgau toliau. Vienu metu galėjau nerimauti tik dėl vieno dalyko. Apėmė begalinė baimė, kad nesugebėsiu jų rasti, todėl nuo bėgimo perėjau prie spurto.

Kol juos išvydau, mano kvėpavimas buvo padažnėjęs beveik dukart. Kvėpavau taip sunkiai, kad stebėjausi, kaip jie manęs negirdi.

Jie priėjo, kaip iš pradžių pasirodė, prie nušiurusių pastatų komplekso. Įsižiūrėjus įdėmiau, namai buvo visai geri. Jie tik atrodė nušiurę, nes ant pastatų sviro šakos, sudarydamos raizginį virš aptvertos teritorijos. Šakos buvo rūpestingai nukreiptos taip, kad atrodytų kuo natūraliau. Galėjau lažintis, kad žiūrint iš viršaus jos tiesiog susiliejo su mišku ir uždengė pastatus.

Po visžalėmis sekvojomis aplink namus buvo paslėptos pašiūrės su kulkosvaidžiais. Visi jie nukreipti aukštyn.

Neatrodė, kad tai angelams draugiška stovykla.

Raą ir penkis medžiotojus sutiko daugiau užsimaskavusių vyrų. Čia buvo ir moterų, tačiau ne visos su uniformomis. Kai kurių išvaizda sakė, kad jos gyvena kitur. Kelios slėpėsi šešėliuose, nesipraususios ir išsigandusios.

Man pasisekė, nes vienas iš vyrų nusivedė šunis į aptvarą. Keli šunys skalijo, todėl jei kuris los ant manęs, niekas nekreips dėmesio.

Apsidairiau aplinkui, kad įsitikinčiau, ar kas nors manęs nepastebėjo. Nusiėmiau kuprinę ir paslėpiau ją medžio ąduboje. Svarsčiau, gal pasilikti kardą, bet nusprendžiau, kad nereikia. Tik angelai nešiojasi kardus. Mažiausiai, ko man reikėjo, tai sužadinti vyrų vaizduotę. Padėjau suvyniotus sparnus prie kuprinės ir gerai įsidėmėjau vietą.

Susiradau iš kur galėjau puikiai matyti beveik visą stovyklą, ir prisiplojau prie žemės lopinėlio, pakankamai užkloto lapais, kad apsaugotų mane nuo purvo. Bet pro sportinį megztinį vis viena skverbėsi šaltis ir drėgmė. Užsimečiau ant savęs daugiau lapų ir spyglių, kad geriau pasislėpčiau. Norėjau turėti maskuojamąjį kostiumą. Laimė, man tamsiai rudi plaukai prisiderino prie aplinkos.

Jie stumtelėjo Raą, kad jis sukluptų stovyklos viduryje.

Buvau per toli, kad girdėčiau, ką jie kalba, tačiau mačiau, jog vyrai ginčijosi, ką su juo daryti. Vienas jų pasilenkė prie Rafo ir ėmė kažką kalbėti.

Prašau, neverskite jo nusivilkti marškinius.

Paklaikusiai maščiau, kaip jį išgelbėti ir pačiai išlikti gyvai, tačiau aiškioje dienos šviesoje esant tuzinui iš laimės kibirkščiuojančių uniformuotų vyrų, knibždėte knibždančių teritorijoje, nieko negalėjau padaryti. Nebent jei užpultų angelai ir

nukreiptų jų dėmesį. Galėjau tikėtis tik, kad kai sutems, jis dar bus gyvas ir kaip nors pasiekiamas.

Nežinau, ką atsakė Rafas, bet tai kol kas patenkino jų smalsumą, nes jie pastatė jį ankojų ir įsivedė į centre esantį mažiausią pastatą. Šie pastatai nebuvo panašūs į pavienius namus, jie atrodė lyg junginys. Du pastatai abipus, iš kurių į vieną nuvedė Rafa, atrodė gana dideli, kad juose tilptų bent po trisdešimt žmonių. Viduriniame, atrodė, galėtų tilpti pusė tiek. Spėjau, kad vienas jų buvo skirtas miegui, kitas visuomeniniam naudojimui, o trečias, mažiausias, saugojimui.

Gulėjau čia, bandydama ignoruoti drėgną šaltį, besiskverbiantį iš žemės, trokšdama, kad greičiau nusileistų saulė. Galbūt šie žmonės taip pat bijo tamsos, kaip ir mano kaimyninių gatvių gaujos. Gal saulei nusileidus jie eis miegoti.

Atrodė, kad laikas slenka lėtai, tačiau tikriausiai prabėgo vos dvidešimt minučių, kai jaunas uniformotas vaikinys praėjo pro šalį tik kelių pėdų atstumu nuo manęs. Ant krūtinės keturiasdešimt penkių laipsnių kampu jis nešėsi šautuvą ir akimis naršė mišką. Atrodė, pasirengęs veikti. Gulėjau visiškai nejudėdama ir stebėjau pro šalį praeinantį karį. Stebino, bet kartu ir nepaprastai palengvėjo, kad su savimi jis neturėjo šuns. Nuostabu, kodėl jie nenaudoja šunų aptvertai teritorijai saugoti.

Kariai praeidavo kas penkias minutes, jie eidavo per arti, kad jausčiausi patogiai. Jie patruliavo vienodais intervalais, tad po kurio laiko pajutau ritmą ir žinojau, kada vėl ateis.

Maždaug po valandos, kai jie nusivedė Rafa į centrinį pastatą, ėmiau užuosti mėsos, svogūnų, česnakų ir žalumynų kvapus. Nuo gardaus aromato suspazmavo skrandį, atrodė, jog prasidėjo mėšlungis.

Meldžiausi, kad tai, ką užuodžiau, nebūtų Rafas.

Žmonės ėmė rinktis į pastatą dešinėje pusėje. Negirdėjau jokio signalo, taigi jie turbūt ėjo vakarieniauti. Žmonių buvo kur kas daugiau, nei galėjau įsivaizduoti. Kariai, daugiausia uniformoti vyrai, sunkiai traukė iš miško grupelėmis po du, tris ar penkis. Jie ėjo iš visų pusių ir pora jų vos neužmynė ant manęs.

Kai atsėlino naktis ir visi suėjo į namą kairėje, buvau beveik sustingusi iš šalčio. Visą dieną burnoje neturėjau nieko, išskyrus saują sauso kačių ėdalo, taigi nesijaučiau pasiruošusi gelbėjimui taip, kaip būčiau norėjusi.

Nė viename pastate nebedegė šviesos. Ši grupė elgėsi atsargiai ir tikrai mokėjo slėptis naktį. Stovykloje tvyrojo tylą, girdėjosi tik svirplių čirškimas, ir turint omenyje, kiek daug žmonių čia gyveno, tai kėlė nuostabą. Iš Rafo pastato taip pat nesigirdėjo jokių riksmų.

Prieš pradėdama veikti prisiverčiau pakentėti, kaip pati maniau, dar valandą.

Sulaukiau, kol praeis patruliuojantis žmogus. Dabar žinojau, kad kitas kareivis yra kitoje stovyklos pusėje.

Suskaičiavau iki šimto, atsistojau ir nubėgau iki pat pastatų taip tyliai, kaip tik

galėjau.

Mano kojos buvo šaltos ir sustingusios lyg vario ir cinko lydinys, tačiau nuo minties, kad galiu būti sugauta, lankstėsi tikrai greitai. Kol pasiekiau centrinį pastatą, turėjau apsukti ilgą ratą, bėgdama zigzagais nuo vieno šešėlio prie kito. Kelią palengvino susipynusių šakų skliautas, išmarginęs visą plotą judančia maskuote.

Prisiplojau prie valgyklos sienos. Vienas sargybinis patruliavo atokiau man iš dešinės, o kitas lėtai vaikštinėjo tolesnėje stovyklos pusėje. Jų žingsniai skambėjo dusliai ir lėtai, lyg jiems būtų nuobodu. Tai geras ženklas. Jei būtų išgirdę kažką neįprasto, žingsniai būtų greitesni, skubesni. Bent jau to tikėjausi.

Stengiausi įžiūrėti galinę centrinio pastato pusę, akimis ieškodama durų. Tačiau toje pusėje mėnulis metė šešėlį, ir aš neįžiūrėjau, ar ten buvo durys, ar tik langas.

Iš savo priedangos nulėkiau prie Rafo pastato.

Stabtelėjau, tikėdamasi išgirsti šūksnį. Tačiau buvo tylu. Stovėjau prisiplojusi prie sienos, sulaikiusi kvapą. Nieko nesigirdėjo, nieko nesimatė – jokio judėjimo. Buvo tik mano baimė, raginanti viską baigti. Todėl tęsiau savo žygį.

Pastato gale buvo keturi langai ir durys. Dirstelėjau pro langą, tačiau nieko, išskyrus tamsą, nepamačiau. Atsispyriau pagundai pabarbenti į jį, kad išgirsčiau Rafo atsaką. Nežinojau, kas dar galėtų būti su juo.

Neturėjau jokio plano, net lengvabūdiško, ir jokios protingos minties, kaip įveikti tą, kas galėtų čia būti. Į savigynos treniruočių programą paprastai neįtraukiamas sėlinimas iš užnugario ir tylus mirtinas nuslopinimas – įgūdžiai, kurie dabar visai praverstų.

Vis dėlto per treniruotes aš sugebėdavau įveikti daug didesnius už mane partnerius, todėl dabar laikiausi įsikibusi šio fakto, taip slopindama panikos keliamą drebulį.

Giliai įkvėpiau ir kuo tyliau sušnibždėjau:

– Rafai?

Jei tik gaučiau ženklą, kuriame kambaryje jis yra, mano užduotis gerokai palengvėtų. Tačiau nieko negirdėjau. Jokio barbenimo į langą, jokių prislopintų šūksnių ar kėdės girgždėjimo. Vėl atgimė baisi mintis, kad jis gali būti negyvas. Be jo negalėsiu surasti Peidžės. Be jo – aš viena. Mintyse įspyriau sau, kad nukreipčiau dėmesį nuo šios pavojingos minčių eigos.

Pamažu prisėlinau prie durų ir priglaudžiau ausį. Nieko nesigirdėjo. Patraukiau durų rankeną – o gal neužrakinta.

Užpakalinėje kišenėje turėjau spynų atrakinimo rinkinį. Jį radau paauglio kambaryje dar pirmą savaitę, kai ieškojome maisto. Nereikėjo daug laiko suprasti, kad rakindama kelsiu daug mažiau triukšmo nei dauždama langą. Slaptumas buvo svarbiausia, kai stengiausi išvengti gatvės gaujų. Taigi per kelias pastaras savaites atrakinėdama spynas sukaupiau daug patirties.

Raktas lengvai pasisuko.

Šie vaikinai buvo įžūlūs. Pravėriau mažytį plyšelį ir stabtelėjau. Jokių garsų. Išlydau į tamsą. Sustojau, leisdama akims apsiprasti. Vienintelė šviesa buvo mėnesiena, srovenanti pro galinius langus.

Jau pripratau matyti neryškioje mėnulio šviesoje. Atrodė, kad tai tapo mano gyvenimo būdu. Stovėjau koridoriuje, iš kurio kažkur vedė ketverios durys. Vienos jų buvo pravertos į vonią. Kitos trys uždarytos. Čiupau peilį, lyg tai galėtų sustabdyti pusiau automatinio ginklo kulkas. Priglaudžiau ausį prie pirmų durų kairėje. Tylu. Be lenkdamasi prie rankenos išgirdau labai silpną balsą, šnabždantį prie paskutinių durų.

Sustingau. Tada priėjau ir priglaudžiau ausį. Ar tik įsivaizdavau, ar tikrai išgirdau žodžius: „bėk, Penryn“?

Trakstelėjau atidarydama duris.

– Kodėl niekada manęs neklausai? – tyliai paklausė Rafas.

Įsmukau ir uždariau.

– Nėra už ką dėkoti, gelbsčiu tave.

– Tu manęs negelbsti, tu leidiesi pagaunama. – Rafas sėdėjo kambario viduryje pririštas prie kėdės. Ant jo veido buvo daug sukrešėjusio kraujo, ištekėjusio iš žaizdos kaktoje.

– Jie miega, – nubėgau prie kėdės ir užkišau savo peilį už virvės palei jo riešus.

– Ne, jie nemiega, – jo įtikinamas balsas sukėlė pavojaus signalą mano galvoje. Tačiau dar nespėjus pagalvoti, kad tai spąstai, apakino žibintuvėlio blyksnis.

– NEGALIU LEISTI tau jų pajauti, – išgirdau balsą iš už žibintuvėlio šviesos. – Turi ribotus virvių išteklius.

Kažkas ištraukė man iš rankos peilį ir grubiai pastūmė ant kėdės. Žibintuvėlis išsijungė ir turėjau keletą kartų sumirksėti, kad akys vėl priprastų prie tamsos. Tuo tarpu kitas surišo mano rankas už nugaros.

Jų buvo trys. Vienas patikrino Rafo virves, o trečias stovėjo atsirėmęs į staktą, lyg būtų užėjęs atsitiktinai. Kol mane rišo, įtempčiau raumenis, stengdamasi, kad virvė būtų kuo laisvesnė. Bet jis taip tvirtai suspaudė mano riešus, kad buvau beveik įsitikinusi, jog sulaužys.

– Dovanok dėl šviesos stygiaus, – tarė tas, kuris ramstė staktą. – Stengiamės išvengti nekviestų svečių. – Viskas: nuo įsakmaus tono iki atsainios laikysenos – aiškiai bylojo, kad jis čia vyriausias.

– Ar aš tikrai tokia nevikri? – paklausiau.

Vadas pasilenkė arčiau, kad matytume vienas kito akis.

– Tiesą sakant, ne. Mūsų sargybiniai tavęs nematė, nors jiems buvo įsakyta būti budriems. Apskritai, neblogai. – Jo balse skambėjo pritarimas.

Rafas išleido žemą garsą, primenantį šuns urzgimą.

– Žinojote, kad aš čia? – paklausiau.

Vaikinas vėl atsistojo tiesiai. Mėnesienos neužteko, kad gerai įžiūrėčiau bruožus, tačiau atrodė aukštas ir plačių pečių. Plaukai kariškai trumpi, o Rafo sruogos buvo, palyginti, susivėlusios ir nešvarios. Jo profilis tiesus, veido linijos aštrios ir ryškios.

Jis linktelėjo.

– Nebuvome visiškai tikri, tačiau kuprinės turinys priminė atsargas, kurias galėtų nešti pora. Jis turėjo turistinę viryklę, bet nei degtukų, nei puodų ar lėkščių. Turėjo du dubenis ir porą šaukštų. Ir taip toliau. Pamanėme, kad kitą dalį neša antras žmogus. Nors, tiesą sakant, nesitikėjau, kad jį bandys gelbėti. Ir, žinoma, tik ne mergina. Tai ne įžeidimas. Visada buvau modernus vyrukas. – Jis patraukė pečiais. – Tačiau laikai pasikeitė, o mes esame stovykla, pilna vyrų. – Jis vėl gūžtelėjo. – Tam reikia drąsos. Arba nevilties.

– Pamišai proto trūkumą, – suurzgė Rafas. – Aš esu tavo taikiny, o ne ji.

– Kaip suprasti? – paklausė vadas.

– Tau reikia tokių vyrų kaip aš, kad būtų kariais, – pasakė Rafas, – o ne liesos, mažos merginos, kaip ji.

Vadas atsilošė sukryžiuavęs rankas.

– Iš ko sprendi, kad mes ieškome karių?

– Jums prireikė penkių vyrų ir pulko šunų, kad sučiuptumėte vienintelį vyrą, – atkirto Rafas. – Su tokiais gebėjimais jums prireiks trijų armijų bet kam, ką ketintumėte čia padaryti.

Vadas linktelėjo.

– Tu tikrai turi karinės patirties. – Aš kilstelėjau antakius svarstydamą, kas nutiko, kai jį sučiupo.

– Tu net nemirktelėjai, kai mes nusitaikėme į tave, – pridūrė vadas.

– Tai gal jis nėra toks geras, kaip pats įsivaizduoja, jei ir anksčiau buvo sučiuptas, – įsiterpė Rafo sargybinis. Rafas nepasidavė provokacijai.

– Arba jis yra specialiujų operacijų pajėgų karys, treniruotas blogiausiomis situacijoms, – garsiai svarstė vadas. Jis stabtelėjo, laukdamas Rafo patvirtinimo arba paneigimo. Mėnulio šviesa buvo pakankamai aiški, kad apšviestą vadą, įtemptai žiūrintį į Rafą, taip kaip vilkas stebi triušį. O gal kaip triušis stebi vilką. Tačiau Rafas nieko nesakė.

Vadas pasisuko į mane:

– Ar esi alkana?

Mano pilvas garsiai suurzgė. Kitu atveju būtų buvę juokinga.

– Duokime šiems žmonėms šiek tiek užvalgyti. – Visi trys vyrai išėjo.

Patikrinau virves, kuriomis buvo surišti mano riešai.

– Aukštas, tamsus ir draugiškas. Ko dar galėtų norėti bet kuri mergina?

Rafas prunkštelėjo.

– Jie pasidarė daug draugiškesni tau pasirodžius. Man jie nesiūlė maisto visą dieną.

– Ar jie tiesiog lengvabūdžiai, ar tikrai blogi?

– Kiekvienas, kas pririša tave prie kėdės nukreipęs ginklą, yra blogas. Ar man tikrai reikia tai aiškinti?

Pasijaučiau kaip maža mergaitė, padariusi kažką kvailo.

– Taigi ką tu čia darai? – paklausė jis. – Rizikavau būti šunų sudraskytas į gabalus, kad tik tu galėtum ištrūkti, o tu atbėgai čia. Sveiku protu nesuvokiamas sprendimas.

– Atsiprašau, esu tikra, kad daugiau taip nedarysiu. – Jau pradėjau norėti, kad jie būtų mums užkimšę burnas.

– Tai protingiausias dalykas, kokį tik esu kada nors iš tavęs išgirdęs.

– Tai kas tie vaikinai? – Be jokios abejonės, turėdamas puikią klausą Rafas sukauptė daug informacijos apie juos.

– Kam tau? Planuoji rašyti?

– Nesu toks visuomeniškas žmogus.

Nepaisant jo dailių veido bruožų, mėnesienoje su sukrešėjusio kraujo ruožais ant veido jis atrodė gana groteskiškai. A kimirką įsivaizdavau jį kaip klasikinį puolusį angelą, prakeikiantį sielą.

Tada jis paklausė:

– Ar tau viskas gerai? – jo balsas buvo stebėtinai švelnus.

– Man viskas gerai. Tu juk žinai, kad iki ryto turime iš čia ištrūkti, tiesa? Kitaip jie viską supras. Visas šis kraujas... Joks žmogus savo žaizdų neužgydo taip greitai.

Atsidarė durys ir troškinio kvapas ėmė vesti mane iš proto. Nuo tada, kai mus užpuolė, nebuvau badavusi, tačiau svorio taip pat nepriaugau.

Vadas pritraukė kėdę prie manosios ir pakėlė dubenį prie nosies. Pilvas suurzgė, vos pajutau mėsos ir daržovių kvapą.

Jis pakėlė pilną šaukštą ir sustojo pusiaukelėje tarp burnos ir dubenio. Iš padorumc turėjau nuslopinti saldų atodūsi. Spuogotaveidis karys prisitraukė kėdę prie Rafo ir padarė tą patį.

– Kuo tu vardu? – paklausė vadas. Jo klausime pasigirdo kažkoks intymumas, juk jis ketino mane pamaitinti.

– Draugai mane vadina Itūžiu, – atsakė Rafas, – o priešai –

Prašau Pasigailėti. Kuo tu vardu, kareivi? – Pašaipus Rafo tonas mano skruostu: privertė parausti be jokios priežasties.

Tačiau vadas nepasimetė.

– Obadijas Vestas. Gali mane vadinti Obiu. – Šaukštas nutolsta...

– Obadijas. Kaip bibliška, – atsiliepė Rafas. – Obadijas slėpė pranašus nuo persekiojimo. – Rafas spoksojo į šaukštą su troškiniu.

– Biblijos ekspertas, – atsakė Obis. – Labai blogai, vieną jau turime. – Jis pažvelgė mane. – Kuo tu vardu?

– Penryn, – greitai atsakiau, kol Rafas dar nespėjo atverti burnos, kad išstartų ką nors sarkastiško. – Penryn J ang. – Geriau jau nekelsiu priešiškų nuotaikų savo pagrobėjams ypač kai jie ketina mus pamaitinti.

– Penryn, – jis sušnibždėjo taip, lyg tai taptų jo nuosavybe. Jaučiausi nepatogiai, kad Rafas buvo šios akimirkos liudininkas, tačiau nežinojau kodėl.

– Kada paskutinį kartą valgei tikro maisto, Penryn? – paklausė Obis. Jis laikė šaukštą prie pat burnos. Nurijau seiles prieš atsakydama.

– Prieš kurį laiką, – ir drąsinančiai nusišypsojau svarstydamą, ar duos jis man šį kąsnį. Jis pakėlė šaukštą prie savo paties burnos, ir aš žiūrėjau, kaip jis valgo. Mano pilvas protestuodamas suurzgė.

– Sakyk, Obi, – paklausė Rafas, – kokia tai mėsa?

Atsisukau ir pažvelgiau į kareivius, staiga suabejodama, ar esu alkana.

– Turite sumedžioti daug gyvūnų, kad pamaitintumėt tiek daug žmonių, – tęsė Rafas.

– Jau ketinau paklausti, o kokius gyvūnus jūs medžiojote? – atsiliepė Obis. – Tavo ūgio vaikinui reikėtų daug baltymų raumenų masei palaikyti.

– Ką nori tuo pasakyti? – pasiteiravau. – Mes nepuolame žmonių, jeigu tai norėjai sužinoti.

Obis aštriai pažiūrėjo į mane.

– Iš kur žinai? Nieko neminėjau apie žmonių puldinėjimą.

– Oi, tik nežiūrėk taip į mane, – nutaisiau šiurkščios paauglės veido išraišką. – Tu tikriausiai negalėtum įsivaizduoti, kad norėčiau žmogienos, ar ne? Juk tai pasibjaurėtina.

– Mes matėme šeimą, – pridūrė Rafas. – Ant kelio. Pusiaus suėstą.

– Kur? – pasiteiravo Obis. Jis atrodė nustebeęs.

– Netoli nuo čia. Esi įsitikinęs, kad tai ne tavo ar tavo vyrų darbas? – Rafas sujudėjo kėdėje lyg primindamas Obiui, kad nei jis, nei jo vyrai nėra draugiški tipai.

– Nė vienas iš mūsų to nepadarytų. Jiems to net nereikia. Mes turime pakankama atsargų ir šaudmenų, kad aprūpintumėme kiekvieną čia esantį. Be to, praeitą savaitę jie sudorojo du mūsų vyrus. Treniruotus ir su šautuvais. Kodėl, manai, mes tave medžiojome? Šiaip mes nepersekiojame nepažįstamųjų. Norime sužinoti, kas tai padarė.

– Tai ne mes, – pasakiau.

– Aš ir nemanau, kad tai tu.

– Jis taip pat to nedarė, Obi, – jo vardas buvo svetimas mano lūpoms. Tačiau nuskambėjo neblogai.

– Iš kur man tai žinoti?

– Ar turime dabar įrodyti savo nekaltumą?

– Dabar kiti laikai.

– Tai ką, ar tu naujosios tvarkos šerifas? Pirma suimi, paskui tardai? – paklausiau.

– Ką darytum, jei juos sugautum? – pasiteiravo Rafas.

– Tarkime, susidurtume su žmonėmis, šiek tiek mažiau civilizuotais nei likusieji iš mūsų. Žinoma, imtumėmės atsargumo priemonių, – Obis atsiduso. Buvo aišku, kad jam nepatiko ši mintis, tačiau jis buvo pasiryžęs padaryti tai, kas būtina.

– Nesuprantu, – pasakiau, – ką darytum su būriu kanibalų?

– Žinoma, kad užsiundyčiau ant angelų.

– Tai beprotiška, – tarstelėjau.

– Jei dar nepastebėjai, visas pasaulis išprotėjo. Metas prisitaikyti arba mirti.

– Užsiundant bepročius ant bepročių?

– Užsiundant bet ką, ką turime, kas galėtų sukelti sąmyšį ar nukreipti dėmesį, ar net juos atremti, jei tai įmanoma. Bet ką, kas nukreiptų jų dėmesį nuo mūsų, kol susiorganizuotume, – pasakė Obis.

– Į ką susiorganizuotumėte?

– Į stiprią armiją, tokią, kuri galėtų juos išvyti iš mūsų pasaulio.

Visa šiluma išgaravo iš mano kūno.

– Tu bandai suburti pasipriešinimo armiją? – stengiuosi nežiūrėti į Rafa. Atsainiai rinkau informaciją apie angelus, kai tik atsirasdavo tokia galimybė. Nors viltis apie organizuotą pasipriešinimą sklaidėsi kaip dūmai virš Niujorko Kolumbijos apygardoje.

Bet buvo Rafas, bandantis pasislėpti nuo angelų sukilėlių stovykloje. Jei angelai ta žinotų, sunaikintų stovyklą ankstyvojoje pasipriešinimo stadijoje ir kas žino, kiek dar prireiktų laiko kitai tokiai galimybei.

– Stengiamės galvoti apie save kaip apie paprastą armiją, tačiau sutinku, kad mus laiko pasipriešinimo armija nuo tada, kai buvome nugalėti šūviais. Tiesiog dabar telkiame pajėgas, verbuojame naujokus ir organizuojamės. Turime kai ką svarbaus suplanavę. Kai ką, ko angelai ilgai nepamirš.

– Duosite jiems atkirtį? – galvoje pynėsi visokios mintys.

– Duosime.

– KIEK ŽALOS tu gali padaryti? – paklausė Rafas. Mano skrandis sustingo nu minties, kad aš buvau vienintelis žmogus kambaryje, žinantis, jog Rafas yra priešas.

– Tiek, kiek reikia, kad pasiekčiau tikslą, – atsakė pasipriešinimo vadas. – Ne dėl angelų. Mums nerūpi, ką jie galvoja. Bet žmonėms. Kad žinotų, jog esame, ir kad kol mes kartu, mūsų nieks neįveiks.

– Pulsite angelus, tarsi tai būtų naujokų verbavimo akcija?

– Jie mano, kad jau laimėjo. Mums svarbiau, kad taip mano ir žmonės. O reikia, kad jie suprastų, jog karas tik prasidėjo. Čia mūsų namai. Mūsų žemė. Niekas kitas čia nešoks valso ir neužims šių vietų.

Mano mintys pynėsi su prieštaringomis emocijomis. Kas šiame kambaryje yra priešas? Kieno aš pusėje? Atsargiai spoksojau į grindis, desperatiškai bandydama nežiūrėti į Rafa ir Obį.

Jei Obis bent ką pajus, pradės įtarti Rafa. Jei ką nors pastebės Rafas, negalėsi reikalauti, kad jis pasitikėtų manimi. O Dieve, jei įsiutinsiu Rafa, jis gali pamiršti mūsų susitarimą ir dingti į angelų gūžtą be manęs.

– Man skauda galvą, – suinkščiau.

Sekė ilga pauzė, ir jau buvau beveik įsitikinęs, kad Obis viską suprato. Kad jis tuo sušuks:

– Dieve mano, jis yra angelas!

Tačiau jis nesuriko. Atsistojo ir pastatė dubenį su troškiniu ant savo kėdės.

– Daugiau apie tai pakalbėsime ryte, – pasakė. Tada nusivedė mane keliais laipteliais aukštyn prie sulankstomos lovelės, kurios anksčiau nepastebėjau. Rafa sargybinis atvedė į kitą kambario pusę.

Atsiguliau nepatogiai už nugaros surištomis rankomis. Obis atsisėdo ant lovelės ir surišo kojas. Gundžiausi pašmaikštauti, reikalaudama vakarienės ir kino filmo prieš šitaip supančiojant, tačiau nediršau. Kol esu laikoma kaip kalinė vyrų pilnoje stovykloje, pasaulyje, kuriame negalioja jokios taisyklės, seksualinio pobūdžio juokelių trūko mažiausiai.

Jis pakišo man po galva pagalvę, nubraukė nuo veido sruogą ir užkišo ją už ausies. Prisilietimas buvo šiltas ir švelnus. Turėjau išsigąsti, tačiau nebijojau.

– Viskas bus gerai, – tarė jis. – Vyrai gavo griežtus įsakymus elgtis su tavimi džentelmeniškai.

Spėjau, kad nereikia mokėti skaityti mintis, jog suprastum, kad aš galiu dėl to jaudintis.

– Ačiū, – tarstelėjau.

Obis ir jo vyrai pasiėmė dubenis ir išėjo. Jiems pavymui trakštelėjo užraktas.

– Ačiū? – paklausė Rafas.

– Užsičiaupk. Aš išsekusi. Man tikrai reikia trupučio miego.

– Ko tau tikrai reikia, tai apsispręsti, kieno pusėje esi.

– Ar tu jiems pasakysi? – nenorėjau, kad mane labai aiškiai suprastų, jei kartais jie klausosi. Tikėjau, kad jis supras, ką turiu galvoje. Jei Rafas su manimi pasieks angelų gūžtą, jis turės žinių apie pradinę pasipriešinimo judėjimo stadiją. Jei apie tai pasakys kitiems angelams ir šie išžudys pasipriešinimo dalyvius, aš būsiu savo genties Judas.

Rafas tylėjo.

Jei nepasakys, ar jis taps savo genties Judu?

– Kodėl atėjai čia? – paklausė, aiškiai pakeisdamas temą. – Kodėl nepabėgai? Juk abu žinojome, kad turėjai bėgti?

– Kvaila, hmm?

– Labai.

– Aš paprasčiausiai... negalėjau.

Norėjau paklausti, kodėl jis rizikavo savo gyvybe, kad išgelbėtų manąją, kai mus kasdieną žudė jo tauta. Tačiau negalėjau. Tik ne čia ir ne dabar, kai mūsų gali klausytis.

Gulėjome tylėdami ir klausėmės svirplių.

Po ilgo laiko, kai mane apėmė stingulys, jis sušnabždėjo:

– Jie visi sumigo, išskyrus sargybą.

Iš karto tapau budri.

– Ar turi planą?

– Žinoma. O tu ne? Juk esi gelbėtoja. – Mėnulis pasislinko, ir šviesa pro langą daba sruvo blyškiau. Tačiau man pakako, kad įžiūrėčiau tamsų siluetą, jam keliantis iš lovos. Jis priėjo prie manęs ir pradėjo atrišinėti.

– Kaip, po galais, tu tai padarei?

– Kai šturmuosi gūžtą, atsimink, kad jokios virvės nesulaikys angelų, – paskutinį žodį jis pasakė pašnibždomis.

Buvau pamiršusi, kiek kartų jis įrodė esąs stipresnis už žmogų.

– Nori pasakyti, kad per šį laiką tu jau galėjai pasprukti? Tau manęs net nereikėjo. Kodėl anksčiau to nepadarei?

– Praleisti malonumą stebint, kas nutiko jų mažom barškančiom smegenėlėm? – Jis greitai atrišo mane ir pastatė ant kojų.

– A, supratau. Tu gali pasprukti tik naktį, bet ne dieną. Tu juk negali išvengti kulų, tiesa?

Kaip daugelio žmonių, taip ir mano pirma pažintis su angelais buvo iš kino kadru apie arkangelo Gabrieliaus nužudymą. Nieko negalėjau padaryti, tik klausti savęs, ar angelai būtų taikesni, jei nebūtume nužudę taip greitai jų lyderio. Bent jau jie manė, kad

jis buvo nužudytas. Iš tikrųjų niekas to nežino, nes kūnas nebuvo rastas. Taip sako jie. Už jo sklendęs sparnuotų vyrų legionas išsisklaidė apėmus panikai, skubiai pradingdamas debesuotame danguje. Svarsčiau, ar Rafas priklausė tam legionui.

Žiūrėdamas į mane jis kilstelėjo antakius, aiškiai atsisakydamas kalbėtis apie kulų pasekmes angelams.

Nusišypsojau jam savimi patenkinto žmogaus šypsena. Nesi toks tobulas, kaip atrodo.

Nuėjau prie durų ir priglaudžiau prie jų ausį.

– Ar kas nors dar yra šiame pastate?

– Ne.

Pabandžiau pasukti rankeną, tačiau durys buvo užrakintos.

Rafas atsiduso.

– Tikėjasi neparodyti perdėtos jėgos ir nesukelti įtarimų, – jis jau siekė rankenos, tačiau aš jį sustabdžiau.

– Gerai, kad aš turiu išeitį, – išsitraukiu ploną visraktį iš užpakalinės kelnių kišenės. Anksčiau mane apieškojęs kareivis atliko greitą apžiūrą. Jis ieškojo šaunamojo ginklo ar griozdiško peilio, tik ne plono, mažo ir smailo įrankio.

– Kas tai?

Pabandžiau atrakinti spyną. Jaučiausi gerai, kad galiu nustebinti jį gebėjimu, kurio neturi angelai.

Trakstelėjo.

– Voila¹.

– Plepi, tačiau gabi. Kas galėtų pamanyti?

Prasižiojau, norėdama sarkastiškai atsikirsti, bet greitai suvokiau, kad taip patvirtinčiau jo žodžius, taigi nutylėjau, kad įrodyčiau, jog galiu ir tai.

Išsėlinome į koridorių ir stabtelėjome prie galinių durų.

– Ar girdi sargybinius?

Jis įsiklausė. Parodo vienuoliktą ir penktą valandas. Laukiame.

– Kas čia? – paklausiau, mostelėdama į uždarytas duris.

– Kas žino... Gal atsargos.

Ėmiausi šių durų, galvodama apie elnieną ar netgi ginklus.

Jis sulaukė mano ranką ir papurtė galvą.

– Nebūk godi. Jei pasprukdami juos apiplėštume, jie tikrai mūsų nepamirštų. Mums nereikia bėdos, jei galime jos išvengti.

Žinoma, jis buvo teisus. Be to, koks kvailys laikytų ginklus kartu su kaliniais? Tačiau nuo minčių apie elnieną burnoje ėmė rinktis seilės. Reikėjo derėtis dėl to troškimo, kol dar turėjau galimybę.

Po akimirkos Rafas linktelėjo ir mes išsmukome į naktį.

MES BĖGOME, Rafas ir aš. Kol dūmiau visu spartumu, mano širdis vartėsi kūliai. Oras iš burnos veržėsi garais. Dirvožemio ir medžių kvapas viliojo mus į mišką. Vėjuje šlamantys medžiai slopino žingsnius.

Rafas galėjo bėgti daug greičiau, tačiau pasiliko su manimi.

Mėnulis pradingo už debesų, ir miške tapo tamsu. Ėmiau eiti. Juk buvome priedangoje, nenorėjau atsitrekti į medį.

Aš kvėpavau taip sunkiai, kad bijojau, jog gali išgirsti sargybiniai. A adrenaliną, kurį sukėlė pabėgimas į laisvę, išseko, ir aš vėl buvau išsigandusi ir pavargusi. Stabtelėjau ir susiriečiau, kad atgaučiau kvapą. Rafas uždėjo savo ranką man ant nugaros, švelniu spustelėjimu ragindamas eiti toliau. Jo kvėpavimas net nebuvo pagreitėjęs.

Jis parodė giliau į mišką. Papurčiau galvą ir mostelėjau į kitą pusę nuo stovyklos. Mes turėjome apeiti aplinkui ir pasiimti jo sparnus. Mano kuprinę galima pakeisti, tačiau sparnų ir kardo – ne. Jis stabtelėjo, tada linktelėjo. Aš nežinojau, ar jis suprato, ko man reikia, tačiau suvokiau, kad jis niekada nesiliovė galvoti apie savo sparnus kaip aš apie mažąją Peidžę.

Mes traukėme pakraščiu, įeidami giliau į mišką tik tiek, kad nepamestume iš akių stovyklos. Kelis kartus buvo sunkoka, nes mėnesiena dabar blyški, o stovyklavietė beveik visa išsiteko po šakomis apipintu skliautu. Norom nenorom teko pasikliauti Rafc gebėjimu matyti naktį.

Net ir žinodama tai, eiti galėjau tik tokiu greičiu, kad neužlipčiau ant šakos ar neprarasčiau pagrindo po kojomis. Prireikė daug laiko ieškant tako tamsiame miške ir dar daugiau, kol radome mano slėptuvę.

Vos tik pamačiau medį su mūsų turtu, už nugaros išgirdau gaiduko spragtelėjimą.

Nelaukdama komandos „stok!“, iškėliau rankas.

---

¹Voila (pranc.) – štai, žiūrėk (vert. past.).

– UŽ TAI, kad sutrikdėte man poilsį, turėsite atidirbti valydami išvietę.

Obis aiškiai buvo ne rytinis paukštis ir net nesistengė slėpti, kad verčiau miegotų, nei bendrautų su mumis.

– Ko tau reikia iš mūsų? – paklausiau. – Jau sakiau, nežudėme tų žmonių.

Grižome ten, nuo ko ir pradėjome – Rafas ir aš sėdėjome surišti ant kėdžių kambaryje, kurį jau pradėjau laikyti savu.

– Pasakysiu, ko mes nenorime. Nenorime, kad kitiems išduotumėte, kiek mūsų yra, kur mes, kokie mūsų ginklai. Nenorime, kad pasakotumėte, jog matėte stovyklą, negalime paleisti jūsų, kol neišvyksime patys.

– Kiek tai užtruks?

– Kurį laiką, – Obis atsainiai gūžtelėjo. – Ne taip ir ilgai.

– Mes neturime daug laiko.

– Jūs turėsite jo tiek, kiek mes pasakysime, – atkirto Bodenas, sargybinis, kuris mus pagavo. Bent jau toks vardas buvo ant uniformos. Žinoma, tai galėjo būti kokio nors mirusio kario apranga su mirusiojo vardu. – Darysite viską, ką pasipriešinimo judėjimo dalyviai jums lieps. Nes priešingu atveju tie sukništi angelai mus visus pasmerks pragarui.

– Gana, Džimi, – pasakė Obis. Jo balsas buvo toks pavargęs, kad spėjau, jog senasis gerasis Džimis ir galbūt kiti keli kariai daugybę kartų uoliai kartojo tuos pačius dalykus naujai iškeptiems nariams.

– Tai tiesa, – tęsė Obis. – Pasipriešinimo armijos įkūrėjai perspėjo mus, kad ateis toks laikas, nurodė, kur atvykti, kad išgyventume, palaikė mūsų dvasią, kai visas likęs pasaulis byrėjo į šipulius. Mes skolingi jiems už viską. Mūsų didžiausia viltis – išgyventi visas šias skerdynes.

– Ar tokių stovyklų yra daugiau?

– Tai visą pasaulį apimantis nuošaliuose vietose įsikūrusių stovyklų tinklas. Dar tik atrandame vieni kitus, bandome organizuotis, koordinuoti veiksmus.

– Puiku, – tarė Rafas. – Ar tai reiškia, kad turėsime likti čia tol, kol užmiršime, jog kažkada kažką girdėjome apie pasipriešinimo sąjūdį?

– Tai vienintelė žinia, kurią turėtumėt skleisti, – pasakė Obis. – Žinojimas apie pasipriešinimą atneša viltį ir bendrystės jausmą. Mes visi turime išnaudoti tai, kiek tik įmanoma.

– Ar ką tik nesijaudinai, kad vos pasklis kalbos, angelai viską sunaikins? – pasiteiravau.

– Šie balandžiai nepaimtų mūsų, net jei atsiųstų visą čirškantį pulką, – nusišaipė

Bodas. Jo veidas buvo įraudęs, atrode, kad jis pasirengęs kovai. – Tegu pabando. – Baltą krumpliūota jo šautuvo rankena staiga ėmė mane nervinti.

– Kai prasidėjo kanibalų atakos, sulaikėme nemažai žmonių, – pridūrė Obis. – Jūs vieninteliai tai supratot. Čia galėtų būti vietos jums abiem. Vietos, maisto ir draugų, o jūsų gyvenimas turėtų prasmę ir tikslą. Dabar mes palūžę. Jie verčia mus valgyti vieni kitus. Mes negalėsime atsilaikyti, jei skaldysime vieni kitiems galvas ir žudysime vieni kitus dėl skardinės šunų ėdalo.

Jis palinko į mus:

– Ši stovykla – tik pradžia, mums reikalingas kiekvienas, jei norime bent pragare susigražinti iš angelų savo pasaulį. Mums reikia tokių žmonių kaip jūs. Įgudusių ir ryžtingų, kad taptų žmonijos didvyriais.

Bodenas purkštelėjo.

– Jie negali būti tokie geri. Jie klupinėjo dideliu puslankiu palei teritoriją lyg porą vibratorių. Kaip jie gali būti įgudę?

Nesuvokiau, koks čia ryšys su vibratoriais. Tačiau jis leido suprasti, jog mus sugavo idiotas.

Paaiškėjo, kad man neteks valyti išvietės. Tik Rafui teko tokia garbė. Aš išsipirkau darbu skalbykloje. Nebuvau tikra, ar tai geriau. Niekada gyvenime nebuvau taip sunkiai dirbusi. Kaip žinia, pasaulio pabaiga atėjo, kai Amerikoje rankų darbas tapo pigesnis ir lengvesnis nei mašininis. Išėję į mišką vyrai tikrai labai stipriai išsitepdavo džinsus ir kitus storesnius drabužius. O ką jau kalbėti apie apatinius.

Per dieną turėjau daugiau nei keletą „fuu“ akimirų. Tačiau iš kitų skalbyklos moterų kai ko išmokau.

Kurį laiką dėl atsargumo tylėjusios, moterys pagaliau pradėjo kalbėti. Pora iš jų stovykloje buvo praleidusios tik keletą dienų. Jos stebėjosi, kad jų niekas nesužalojo ir neprievartavo, ir vis dar buvo nepatiklios. Jos kalbėjo tyliai, buvo atsargios ir akimis tyrinėjo aplinką, o tai trukdė man atsipalaiduoti net kai jos imdavo liežuvauti.

Kol dirbome nebejausdamos savo užpakalių – arba tiksliau rankų ir nugarų – sužinojau, kad Obis buvo moterų numylėtinis. Tačiau Bodeno ir jo draugužių reikėjo vengti. Obis buvo atsakingas už stovyklą, tačiau ne už visą pasipriešinimo sąjūdį. Bent jau moterys pranašavo, kad Obis bus didis kovotojų už išsilaisvinimą vadas, apie kurį žinos visas pasaulis.

Man patiko idėja apie vadą, kuriam lemta išvesti mus iš tamsos. Patiko romantiška galimybė būti kažko gero dalimi, ir žinoma, būti vedamai grupės žmonių, kuriems skirta tapti didvyriais.

Tik tai buvo ne mano kova. Mano kova – saugiai ir garantuotai susigražinti seserį. Mano kova – apsaugoti motiną nuo bėdų ir pasirūpinti, kad jai niekas negrėstų. Man

kova –

suteikti prieglobstį ir maisto toms, kas liko iš mano šeimos. Kol šių kovų nebūsiu laimėjusi nors iš dalies, negaliu leisti prabangos svajoti apie didingesnes kovas – su dievais ir romantiškais didvyriais.

Šią akimirką mano kautynių laukas buvo paklodžių, kurių šūsnyš darėsi aukštesnės ir platesnės už mane pačią, dėmės. Niekas taip nežudo romantikos ir negydo nuo puikybės, kaip dėmių valymas.

Viena moteris jaudinosi dėl savo vyro, kuris, pasak jos, tik dėjosi kariu ir buvo ką tik metęs programuotojo, kuriuo išbuvo dvidešimt metų, darbą. Ji taip pat nervinosi dėl savo auksaspalvio retriverio, kuris buvo laikomas viename aptvare su kitais šunimis.

Paaiškėjo, kad didžioji dalis sargybinių šunų buvo tiesiog stovyklos narių augintiniai. Juos bandė dresuoti, kad būtų pikti, aršūs sargybiniai šunys, tokie, kaip tie, kurie vijosi Rafa, tačiau daugumos jų dresūrai stigo laiko. Be to, didžiąją savo gyvenimo dalį jie buvo lepinami, su jais buvo žaidžiama, todėl, matyt, nelengva paversti aršiais žudikais tuos, kurie verčiau tave mirtinai užlaižytų arba bėgiotų paskui voveres.

Doloresa mane patikino, kad jos šuo Čekeris kaip tik ir yra vienas iš tų, kurie gali „užlaižyti iki mirties“, ir kad dauguma čia paimtų šunų jau iškeliavo į šunų rojų. Linktelėjau visa tai suprasdama labiau, nei ji galėjo įsivaizduoti. Dėl šios priežasties sargybiniai nesivedžiojo šunų. Sunku patruliuoti, kai tavo partneris bėga vydamasis graužikus ir visą naktį skalija. Ačiū Dievui už mažas malones.

Nerūpestingai stengiausi nukreipti pokalbį apie tai, kas galėtų kankinti pabėgėlius kelyje. Viskas, ką pavyko išprovokuoti – tai atsargūs žvilgsniai ir išgąstingos veido išraiškos. Viena moteris persižegnojo. Kalbėti apie tai buvo bergždžias reikalas.

Paėmiau murzinas kelnes, užmerkiau į tamsų vandenį, ir visos tylėdamos grįžome prie darbų.

Nors aš ir Rafas čia buvome kaliniai, iš tikrųjų niekas mūsų nesaugojo. Kitaip tariant, niekam nebuvo prisakyta mus saugoti. Visi žinojo, kad mes naujokai, ir nenuleido nuo mūsų akių.

Kad niekas nepastebėtų, jog Rafo galvos žaizda gyja pernelyg greitai, iš ryto mes pasistengėme užklijuoti du prilipinamus tvarsčius ties plaukų augimo linija. Susitarėme sakyti, kad galvos sužeidimai labai kraujuoja, nors pati žaizda mažesnė, nei atrodė praėjusią naktį, tačiau niekas neklausinėjo. Taip pat užmečiau akį į jo tvarsčius. Ant jų sparnų vietose buvo kraujo. Išdžiūvusio, tačiau neabejotino. Šiuo atveju nieko negalėjome padaryti.

Rafas su kitu vyru kasė griovį kilnojamesiems tualetams. Jis buvo vienas iš kelių vyrų, kurie tebedėvėjo savo marškinėlius. Jo krūtinę juosė sausas aprišalas, išryškinantis tvarsčius, tačiau, regis, niekas to nepastebėjo. Įgudusiu žvilgsniu įsidėmėjau purvo dėmes ant jo marškinėlių tikėdamasi, kad kažkas kitas jas išskalbs.

Nuo kažko blizgaus nuošalioje sienoje, kurią vyrai rentė aplink išvietę, atsispindėjo saulė. Nuolatos mažčiau apie stačiakampio formos dėžes, naudojamas sienos statybai, kol atpažinau jas. Tai buvo kompiuterių darbastaliai. Vyrai krovė juos ir tvirtino cementu.

– Taip, – ištarė Doloresa, kai pastebėjo, į ką žiūrėjau. – Mano vyras visuomet kviesdavosi elektroninių prietaisų specialistus, kai šie išeidavo iš rikiuotės.

Gerai, jie jau išėjo iš rikiuotės. Kompiuteriai buvo mūsų technologinio meistriškumo viršūnė ir dabar, angelų dėka, mes juos naudojame išviečių sienoms statyti.

Grižau atgal prie skalbimo lentos trinkti kelnes.

Kol sulaukėme pietų, praslinko keletas gyvenimų. Jau ruošiausi eiti pas Rafaą, kai prie jo lėtu žingsniu nuėjo ilgakojė moteris medaus spalvos plaukais. Viskas joje – balsas, galvos pakreipimas – viliojo vyrus priėti artyn. Pakeičiau kryptį ir nudrožiau į valgyklą, apsimesdama, kad nepastebėjau jų, einančių kartu pietauti.

Pačiupau dubenėlį elnienos troškinio, kriaukšlelį duonos ir skubiai sukirtau. Aplinkui girdėjosi niurnesiai, kad kasdien tenka valgyti tą patį maistą, tačiau aš buvau tiek prisiragavusi sausų makaronų ir kačių ėdalo, kad mokėjau vertinti šviežią mėsą ir konservuotas daržoves.

Iš rytinių paskalų žinojau, kad dalis maisto atgabenama iš kaimyninių namų, tačiau daugiausia jo atvežama iš sandėlio, kuris yra pasipriešinimo judėjimo žinioje. Sprendžiant iš produktų išvaizdos, pasipriešinimo judėjimas nuveikė daug, kad pamaitintų savo žmones.

Vos tik pavalgiau, ėmiau dairytis Obio. Visą dieną galvojau prašyti jo, kad mus paleistų. Dienos šviesoje šie žmonės neatrodė tokie blogi ir galbūt suprastų mano neatidėliotą rūpestį išgelbėti seserį. Žinoma, aš negalėsiu sulaikyti Rafo, jei jis norės parodyti šią stovyklą priešams, tačiau jis neturi jokios priežasties išplepėti apie ją, kol mes dar nepasiekėme angelų būstinės, o tada stovykla gal jau bus išsikėlusį. Tai nevykęs pasiteisinimas, tačiau kas žino...

Obį radau apsuptą vyrų, atsargiai traukiančių dėžes iš sandėlio, kurio vos nepatikrinau praeitą naktį. Du vyrai rūpestingai krovė jas į sunkvežimį.

Kai vienos dėžės kampas vienam išslydo iš rankų, visi sustingo ir sužiuro į jį. Galėjau net užuosti jų baime.

Paskui visi susižvalgė, tarsi patvirtindami vienas kitam, kad vis dar yra čia. Tada vėl pradėjo vėžlinti šonu sunkvežimio link.

Spėju, kad tai, kas buvo saugoma anoje patalpoje, turėjo daugiau užtaiso nei elniena ir ginklai.

Stengiausi nueiti pakalbėti su Obiu, tačiau kamufliažinės aprangos krūtinė užblokavo mano kelią. Kai pakėliau galvą, į mane spigino Bodeno, sargybinio, kuris sugavo mus praeitą naktį, akys.

– Grįžk atgal į skalbyklą, moterie.

– Ar juokauji? Iš kurio tu amžiaus?

– Iš šio. Dabar kita tikrovė, gražute. Pripažink tai, kol neužčiaupiau, – jo akys reikšmingai stabtelėjo ties mano lūpomis. – Giliai ir stipriai.

Užuodžiau geismo ir prievartos kvapą. Krūtinę pervėrė baimė.

– Turiu pasikalbėti su Obiu.

– Taip, tu ir visos kitos mergužėlės šioje stovykloje. Turiu tavo Obį štai čia, – jis sugriebė sau tarp kojų ir pakilnojo aukštyn žemyn, lyg laikytų penį. Tada pasilenkė prie mano veido ir nešvankiai pakrutino liežuvį taip arti, kad galėjau jausti jo seiles.

Atrodė, kad iš baimės prakiuro plaučiai ir iš jų išėjo visas oras. Tačiau tada nelyginant cunamis kiekvieną mano ląstelę užliejo pyktis.

Štai čia buvo įsikūnijimas to, kas vertė mane slapstytis bėgant nuo mašinos prie mašinos, stingti nuo menkiausio garselio, sprukti į pašalius lyg žvėriui, jaudintis, kad kas nors, panašus į jį, sugaus mane, mano seserį, mamą. Tai buvo kažkas didesnis ir stipresnis, teikęs drąsos pagrobtį mano seserį, bejėgę mielą mergaitę. Štai šis dalykas neabejotinai neleido jos man išgelbėti.

– Ką tu pasakei? – civilizuota mergina, pratusi būti mandagi, turėjo suteikti jam antrą šansą.

– Pasakiau...

Smogiau krumpliais tiesiai jam į nosį. Šiaip ranka nebūčiau to padariusi. Smūgis ėjė iš viso kūno.

Pajutau, kaip trekstelėjo jo nosis, galva užsivertė atgal, lyg būtų laikiusis ant virvelės, o, liežuvis, ką tik rodęs tą nešvankų gestą, įstrigo tarp dantų, trykšdamas kraujais.

Žinoma, aš buvau įsiutusi. Tačiau mano elgesys nebuvo vien tik spontaniškas. Galėjau retsykiais neapgalvotai prasižioti, tačiau niekada nepradėdavau kovos, nepasitarusi su savo smegenine. Šį kartą supratau, kad laimėsiu, vos tik padariau pirmą judesį. Įbauginimo taktika, tokia kaip ši, populiari tarp chuliganų. Kuo menkesnis ir silpnesnis oponentas, tuo labiau jis turėtų keliaklupsčiauti ir trauktis šalin.

Greitai sumečiau: jis buvo per pėdą aukštesnis ir stambesnis treniruotas karys, o aš – mergina. Jei būčiau vyras, žmonės leistų mums kautis. Tačiau visi dažniausiai tiki, kad jei mergina trenkia dideliam vyrukui, palinkusiam virš jos su ginklu, tai turėtų būti savigny. Dėl visos šios patiniškos painiavos per kokias dešimt sekundžių kas nors turėtų nutraukti mūsų kovą.

Taigi laimėčiau be didesnių nuostolių, nes, pirma, patraukčiau Obio dėmesį, ką ir stengiausi padaryti, antra, pažeminčiau Kvailą Smegeninę, parodydama visiems, kad jis tik giriasi gališ įbauginti mergaites, ir trečia, įrodyčiau, jog nesu lengvai prieinama.

Ko nenumačiau – tai žalos, kurią galėjo padaryti Bodenas per tas dešimt sekundžių.

Kelias sekundes jis spoksojo į mane šokiruotas ir kaupdamas įniršį.

Tada dėjo kumščiu man per žandikaulį.

Ir bloškėsi visu kūnu ant manęs.

Nukritau ant nugaros, desperatiškai bandydama įkvėpti, nes skaudėjo ir plaučius, ir veidą. Supratau, kad kol jis užsės ant manęs, apytikriai turiu dar porą sekundžių. Galbūt tikrai miklus, galantiškas karys bus dar greitesnis. O gal Rafas jau skuba patraukti nuo manęs šitą gorilą.

Bodenas vienu kumščiu prispaudė mano sportinio megztinio apykaklę, o kitu ruošėsi smogti dar kartą. Gerai, turiu tiesiog išgyventi šį smūgį, tada kas nors pašoks mus išskirti.

Užkišau mažąjį rankos pirštą už sportinio megztinio ir padariau tokį smarkų judesį, kokį tik įstengiau.

Mažai kas žino, kad ten, kur juda mažasis pirštas, juda ir ranka, riešas, petys ir visas kūnas. Priešingu atveju pakeliui kas nors sulūžta. Jis sutrūkčiojo grieždamas dantimis ir pasisuko pagal mažąjį pirštą.

Tik tada pastebėjau šalia mūsų šmėkštelint žmones.

Buvau bepradedanti manyti, kad ši stovykla turi lėčiausius karius visoje istorijoje. Tačiau klydau. Per rekordiškai trumpą laiką mus apsupo stebėtinai skaičius žmonių. Vienintelė problema buvo ta, kad jie elgėsi kaip vaikai mokyklos aikštelėje – bėgo žiūrėti muštynių vietoje to, kad jas sustabdytų.

Mano nustebimas man brangiai kainavo. Bodenas įsmeigė savo alkūnę į mano dešinę krūtį.

Aštrus skausmas vos manęs nepražudė. Raičiausi kaip galėjau su dviem šimtais svarų raumenų kalnu ant viršaus, tačiau tai nepadėjo apsisaugoti nuo aštraus pliekimo ranka man per veidą. Taip mušamos mergšės.

Dabar prie sužalojimų jis pridėjo dar ir įžeidimus, esą, jei būčiau vyras, tvotų man kumščiu per veidą. Puiku. Jei jis tik tvatys, aš vis viena būsiu sumušta ir visi patikės, jog kiekvienas gali mane stumdyti.

Kur Rafas, kai jo labiausiai reikia? Akies krašteliu mačiau jį tarp išplaukusių veidų, jis buvo visiškai paniuręs. Jis kažką rašė ant pluošto pinigų ir perdavė juos vaikinui, renkančiam iš visų banknotus.

Aš suvokiau, ką jie darė. Jie lažinosi!

Dar blogiau, tie keli, kurie džiaugsmingai mane sveikino, visai nenorėjo, kad aš laimėčiau; jie šaukė man, kad išsilaikyčiau dar vieną minutę.

Akivaizdu, kad nė vienas nestatė už tai, jog aš laimėsiu, tik už tai, kiek ilgai atsilaikysiu.

Koks galantiškumas.

KOL PAMAČIAU visą vaizdą, spėjau atmušti porą ant manęs užsėdusio Bodei smūgių. Dilbiais blokavau smūgius, o užgautose vietose išsyk pasirodydavo kraujosruvos.

Nesulaukiant pagalbos iš šalies, pats metas buvo pagalvoti apie rimtą kovą. Pakėliau nuo žemės savo užpakalį bei kojas ir lyg kokia gimnastė apsvijau jomis storą Bodeno kaklą, kulkšnimis surakindama jo gerklę. Siūbtelėjau kūnu į priekį, staigiu judesiu truktelėdama kojas žemyn. Bodenas atsilošė, jo akys išsiplėtė.

Susiviję siūbavome kaip supama kėdė. Jis nusileido ant nugaros, išskėtęs kojas mar apie liemenį. Staiga atsisėdau, kulkšnimis spausdama jo gerklę. Tą pačią minutę trenkiau kumščiu į tarpukojį. Dabar buvo jo eilė susiriesti.

Ką tik džiūgavusi, minia staiga nuščiuvo. Vienintelis garsas, kuris pasiekė ausis – tai Bodeno dejonė. Atrodė, kad jam sunku kvėpuoti.

Norėdama tuo įsitikinti, pašokau ir trenkiau jam per veidą. Smogiau taip stipriai, kad jo kūnas purve apsisuko pusračiu.

Užsimojau dar vienam smūgiui, šįkart į pilvą. Kai esi tokia menka, jog į aplinkinius gali žiūrėti iš apačios, neegzistuoja toks dalykas kaip purvina kova. Tai naujas mano moto. Manau, kad jį pasilaikysiu.

Dar nespėjus smogti, kažkas sugriebė mane už šonų. Mano širdis daužėsi nuo adrenalino pertekliaus. Aš beveik troškau kraujo. Spardžiausi ir spiegiau, negalvodama, kas mane laiko.

– Ramiau, ramiau, – kartojo Obis. – Jau gana. – Jo balsas mano ausims buvo tars aksomas, o rankos laikė apgaubusios lyg plieno lankas. – Ššš... Atsipalaiduok, jau baigta... Tu laimėjai.

Ramindamas išvedė mane iš stebėtojų rato ir nusivedė toliau, nė akimirksni neišlaisvindamas rankų. Vos tik akimis suradau Rafą, pervėriau jį smerkiančiu žvilgsniu. Galėjau būti sutrinta į miltus, o viskas, kas būtų nutikę jam – tik pralaimėjimas lažybose. Jis vis dar buvo niūrus, įsitempęs, pabalęs, tarsi iš jo būtų ištekėjęs visas kraujas.

– Kur mano laimėjimas? – paklausė Rafas. Supratau, kad jis kalbėjo ne su manimi nors vis dar žiūrėjo į mane. Atrodė, jog jis nori, kad ir aš tai girdėčiau.

– Tu nelaimėjai, – atsakė šalio jo stovintis linksmi nusiteikęs vaikinys. Tas pats, kuris rinko lažybininkų statymus.

– Ką turi galvoje? Mano statymas buvo arčiausiai rezultato, – suurzgė Rafas. Ji atsigrėžė į vaikiną sugniaužtais kumščiais ir pasirengęs kovai.

– Ei, bičiuli, tu juk nesilažinai, kad ji laimės. Tai, kad arčiausiai rezultato, nesiskaito... Jų balsai ištirpo ore, kai Obis beveik temptė nusitempė mane į valgyklos salę.

Nesumojau, kas blogiau – kad Rafas manęs negynė ar kad lažinosi, jog pralaimėsiu.

Valgyklos salė buvo didelė, atvira patalpa su sulankstomųjų stalų ir kėdžių eilėmis. Manau, jog užtruktų mažiau nei pusvalandį juos visus sulankstyti ir išgabenti. Jau spėjau pastebėti, jog visa stovykla organizuota taip, kad viskam surinkti ir išvežti neprireiktų nė valandos.

Valgykla buvo ištuštėjusi, ant stalų matėsi maisto likučiai. Supratau, kad niekas nenorėjo praleisti muštynių. Obio gniaužtai atsileido ir aš nustojau spurdėti. Jis nusivedė mane prie stalo valgyklos gale, šalia virtuvės.

– Sėskis, aš tuoj grįšiu.

Atsisėdau ant metalinės sulankstomos kėdės, drebėdama nuo adrenalino antplūdžio. Jis pasuko į virtuvę. Kol sugrįžo su pirmosios pagalbos vaistinėle ir maišeliu šaldytų žirnelių, aš sėdėjau apglėbusi save rankomis ir stengiausi giliai kvėpuoti, kad nusiramčiau.

Jis padavė man ledukus:

– Prsidėk juos prie žando. Tai padės išvengti patinimų.

Paėmiau nemažą maišiuką, spoksodama į pažįstamą žalių žirnelių nuotrauką, tada atsargiai prispaudžiau prie savo skausmingo žando. Tai, kad jie gali turėti šaldyto maisto, padarė man didesnę įspūdį nei visa kita. Gebėjimas išlaikyti kai kuriuos civilizacijos pasiekimus, kai visas pasaulis krenta į liūną, kėlė pagarbą.

Obis valė kraują ir purvą nuo mano įbrėžimų. Jų buvo daugiausia.

– Tavo stovykla bjauri, – pasakiau. Nuo šaldytų žirnelių mano žandikaulis nutirpo, ir žodžius ištariau neaiškiai.

– Apgailestauju dėl to. – Jis sutepė mano rankų žaizdas antibiotiniu tepalu. – Čia tiek daug įtampos ir nervinės energijos, kad žmonėms reikėjo kažkaip nuleisti garą. Visa gudrybė – valdyti situaciją.

– Tai, kas nutiko, vadini situacijos valdymu?

Jo veidą nuskaidrino lengvas šypsnyš.

– Esu tikras, kad Bodenas taip nemano. – Jis įtrynė daugiau tepalo į mano krumplius – Viena iš nuolaidų yra ta, kad jei prasideda muštynės, niekas nesikiša, kol nepaiškėja tikrasis nugalėtojas arba kol neiškyla grėsmė kieno nors gyvybei. Tiesiog leidžiame žmonėms lažintis dėl rezultato. Tai nuleidžia garą ir kovotojams, ir stebėtojams.

Kad išsaugotum civilizacijos lygį, reikia daug energijos.

– Tai taip pat, – pridūrė jis, – tai padeda sumažinti muštynių skaičių, nes dėl rezultato lažinasi visa stovykla. Žmonės rimtai žiūri į kautynes, nes niekas nieko negelbsti ir visi stebi kiekvieną kovotojo judesį.

– Taigi visi žinojo šias taisykles, išskyrus mane? Kad niekam nevalia kištis? Ar Rafas irgi žinojo? Tik ne tai būtų galėję jį sulaikyti.

– Žmonės gali prisijungti, jei nori, tačiau kad kova būtų sąžininga, prie tavo

priešininko taip pat būtų galėjęs kas nors prisijungti. Lažybininkams nepatiktų, jei kautynės staiga persisvertų vieno kurio naudai. – Tiek daug žodžių, kad pateisintų Rafaą. Jis galėjo prisijungti; mums tiesiog būtų reikėję dar su kuo nors susikauti. Nieko naujo, ko nebūtume darę anksčiau.

– Apgailestauju, kad anksčiau tau niekas nepaaiškino žaidimo taisyklių. – Jis aptvarstė mano kraujuojančią alkūnę. – Taip atsitiko dėl to, kad moterys niekada anksčiau nedalyvavo muštynėse, – patraukė pečiais. – Mes tiesiog to nesitikėjome.

– Spėju, kad tai reiškia, jog tu pralošei savo lažybas.

Jis rūgščiai šyptelėjo.

– Aš lažinuosi tik dėl didelių statymų, tokių kaip gyvybės ir žmonijos ateitis. – Jc pečiai sulinko, tarsi būtų slegiami nepakeliamos naštos. – Kalbant apie tai, tu čia labai gerai laikaisi. Geriau nei galima tikėtis. Tokia kaip tu mums būtų labai reikalinga. Ka kuriose situacijose tokia mergina susitvarkytų geriau nei būrys vyrų. – Jis ėmė berniukiškai šypsotis. – Manau, tau nebūtų jokio skirtumo, net jei angelas tave suerzintų.

– Tai stiprus komplimentas.

– Galime padirbėti, – jis atsistojo. – Pagalvok apie tai.

– Tiesą sakant, bandžiau su tavimi susisiekti, bet tas gorila užkirto man kelią. Angelai pagrobė mano seserį. Turi mane paleisti, kad galėčiau toliau jos ieškoti. Prisiekiu, niekam nepasakosiu apie tave ir tavo buveinę, – apie nieką nepasakosiu. Prašau, tiesiog leisk man eiti.

– Užjaučiu dėl sesers, tačiau negaliu statyti į pavojų saviškių vien remdamasis tavo žodžiu. Prisijunk prie mūsų ir mes padėsime tau ją susigrąžinti.

– Kol tu mobilizuosi savo vyrus, bus per vėlu. Jai tik septyneri ir ji įkalinta vežimėlyje

– Vos galėjau išstarti žodžius – kažkoks gniužulas strigo gerklėje. Net neįstengiau pasakyti to, ką abu gerai žinojome, – kad galbūt jau per vėlu.

Jis užjaučiamai papurtė galvą.

– Apgailestauju. Kiekvienas iš čia esančių yra palaidojęs po mylimą žmogų. Prisijunk prie mūsų ir mes priversime tuos niekšus sumokėti už tai.

– Neketinu jos laidoti. Ji nėra mirusi, – iškošiau žodžius. – Ketinu ją susirasti ir išgelbėti.

– Žinoma, kad nėra. Neturėjau to galvoje, – tačiau abu žinojome, ką jis manė. Bet apsimečiau tikinti jo gražiais žodžiais. Girdėjau, kaip kitos mamos sakydavo savo dukroms, jog mandagumas savaiame yra atlyginamas. – Greitai turėsime iškelti, tuomet ir galėsi išeiti, jei vis dar norėsi mus palikti. Tikiuosi, kad neišeisi.

– Kada tas greitai?

– Negaliu atskleisti šios informacijos. Viskas, ką galiu pasakyti – kad turime svarbesnių darbų. Turėtum tapti to dalimi. Dėl savo sesers, dėl žmonijos, dėl mūsų visų.

Jis buvo šaunus. Jaučiausi, lyg stovėčiau atiduodama jam pagarbą skambant tautos

himnui. Tačiau nemaniau, kad jam tai patiktų.

Žinoma, esu žmonijos dalis. Tačiau ir dabartinė atsakomybė pranoko mano jėgas. Tiesiog norėjau būti paprasta mergaitė ir gyventi paprastą gyvenimą. Didžiausias mano rūpestis turėtų būti, kokią suknelę apsivilkti mokyklos išleistuvėms, o ne kaip pabėgti iš pusiau sukarintos stovyklos, kad išgelbėčiau seserį iš žiaurių angelų, ir jau tikrai ne svarstymai, ar prisijungti prie pasipriešinimo armijos, kurios tikslas – atremti angelų invaziją ir išgelbėti žmoniją. Žinojau savo galimybes – jos buvo kur kas mažesnės.

Taigi aš paprasčiausiai linktelėjau galva. Jis galėjo suprasti kaip tinkamas. Neturėjau vilčių, kad paleis, bet reikėjo pabandyti.

Vos tik jis išėjo pro duris, visi sugužėjo baigti savo pietų. Kol Obis kalbėjosi su vienu iš kovotojų, sąmoningai ar nesąmoningai visi suprato, jog negalima trukdyti mūsų privatumo. Įdomu, kad jis nusivedė mane į valgyklą pietų metu, priversdamas visus laukti. Kiekvienam, esančiam stovykloje, jis pasiuntė aiškia žinia, kad aš esu ta, kurią jis pastebejo.

Atsistojau eiti būdama jau geresnės nuotaikos. Vengiau žiūrėti į veidus, kad su niekuo nereikėtų kalbėtis. Ėjau prisidengusi šaldytų žirnelių maišeliu, kad mano žaizdos neatkreiptų dėmesio. Lyg kas nors čia galėjo pamiršti, kad aš esu ta, kuri grūmėsi. Jei Rafas buvo minioje, reiškia, nemačiau ir jo. Tikėjausi, kad jam pritrūko argumentų derantis su lažybininku. Jis nusipelnė pralaimėjimo.

Einant skalbyklos link iš už pastato išlindo du raudonplaukiai vaikinai. Jei jie nebūtų šypsojęsi lyg kaimyninio kiemo berniukai, būčiau pamaniusi, kad tai pasala.

Tai buvo identiški dvyniai. Su savo purviniais civiliais drabužiais abu atrodė nušiurę ir nusikamavę, tačiau šiomis dienomis tai nebuvo neįprasta. Be jokios abejonės, aš taip pat atrodžiau nušiurusi ir pavargusi. Jie buvo tik tik išaugę iš paauglystės, aukšti ir liesi, išdaigiškai spindinčiomis akimis.

– Puikus darbas, čempione, – tarė vienas jų.

– Kad žinotum, tu tikrai pastatei senį Džimį Bodena į savo vietą, – prakalbo antrasis. Jis beveik švytėjo. – Geriau nė negalėtų nutikti šiam vyrukui.

Stovėjau linksėdama ir mandagiai šypsojau, vis dar spausdama prie žandikaulio šaltą maišelį.

– Aš esu Tvyddysas, – prisistatė vienas jų.

– Aš Tvyddumas, – prabilo kitas. – Dažniausiai, kai negali atskirti, mus vadina trumpiau: Dysu–Dumu.

– Jūs juokaujate, tiesa?

Jie abu papurtė galvas, draugiškai šypsodamiesi, labiau panašūs į neprivalgusių baidyklių porą nei į putlius Tvyddysą ir Tvyddumą, kuriuos atsimenu iš vaikystės. – Kodėl save taip vadinate?

Dysas patraukė pečiais.

– Naujas pasaulis – nauji vardai. Ketinome tapti Gogu ir Magogu.

– Tokie mūsų internetiniai vardai, – paaiškino Dumas.

– Juk kam viską pasmerkti ir liūdėti? – paklausė Dysas.

– Buvo smagu vadintis Gogu ir Magogu, kai pasaulį buvo užvaldęs Tifani iš miesčioniškumas, – pasakė Dumas. – Tačiau dabar...

– Ne per daugiausia, – tarė Dysas. – Mirtis ir destrukcija jau praeity.

– Ir vyraujanti tendencija.

– Ir turinti pasisekimą.

– Geriau jau būtume Tvydldysu ir Tvydldumu.

Aš linktelėjau, nes ką daugiau galėjai atsakyti?

– Aš esu Penryn. Mane taip pavadino po to, kai buvo sustabdyta tarptautinė magistralė nr. 80.

– Nuostabu, – jie linktelėjo lyg norėdami pasakyti, jog supranta, ką reiškia turėti tokius tėvus.

– Visi kalba apie tave, – tarė Dumas.

Nebuvau įsitikinusi, kad man tai patinka. Šių muštynių tikrai nebuvau suplanavusi ir nebūčiau galėjusi. Tačiau vėlgi, niekas mano gyvenime nevykdavo taip, kaip planuodavau.

– Puiku. Jei jūs neprieštaraujate, dabar norėčiau eiti pasislėpti, – uždėjau ledukų maišelį kaip skrybėlę, bandydama praeiti pro jų tarpą.

– Luktelk, – tarstelėjo Dysas. Jis nuleido balsą iki dramatiško šnabždesio. – Turime tau verslo pasiūlymą.

Stabtelėjau ir mandagiai palaukiau. Jei jų pasiūlymas nesusijęs su pabėgimu iš čia, tai jokie jų verslo sumanymai manęs nedomina. Tačiau kol jie nesitraukė iš kelio, neturėjau geresnio pasirinkimo, kaip išklaudyti.

– Minia tave myli, – pasakė Dumas.

– Ką manai dėl reginio pakartojimo? – paklausė Dysas. – Tarkime, už trisdešimt nuošimčių nuo laimėjimo sumos?

– Apie ką čia kalbi? Kodėl turėčiau rizikuoti savo gyvybe dėl varganų trisdešimt nuošimčių? Beje, pinigai jau prarado prasmę.

– O, tai ne pinigai, – tarė Dumas. – Mes juos naudojame tik kaip santykinę lažybų vertės nuorodą.

Jo veidas pagyvėjo, lyg jis tikrai būtų susižavėjęs postapokaliptinių lažybų ekonomika. – Užrašai savo vardą ir to, dėl kurio lažiniesi, statai, tarkime, penkių dolerių banknotą, nors iš tiesų tai reiškia, kad nori išlošti didesnę nei vieno dolerio vertę, bet mažesnę nei dešimties. Lažybininkas nusprendžia, kas kiek gauna. Kartais netenkama ketvirčio savo maisto davinio arba gaunama papildomų savaitės darbų. Arba jei laimi, gauni kieno nors maisto, o kažkas kitas visą savaitę šveičia už tave tualetus. Supratai?

– Supratau. Atsakymas vis tiek ne. Be to, nėra jokių garantijų, kad aš laimėsiu.

– Ne, – Dysas nusišypsojo iš viršaus lyg automobilių pardavėjas. – Mums reikia garantijų, kad tu pralaimėsi.

– Norite, kad specialiai pralaimėčiau kovą?

– Ššš! – Dysas dramatiškai apsidairė. Stovėjome šešėlyje tarp dviejų pastatų, tačiau neatrodė, kad kas galėtų mus pastebėti.

– Būtų puiku, – tarė Dumas. Jo akys piktdžiugiškai žibėjo. –

Po to, ką padarei Bodenui, visi lažinsis tavo naudai, kai tu kovosi su Anita...

– Norite, kad muščiau su mergina? – sukryžiauvau rankas. – Norite pamatyti kačių peštynes, ar ne?

– Ne tik mes, – gynėsi Dysas. – Tai būtų savotiška dovana visai stovyklai.

– Taip, – pridūrė Dumas. – Kam reikalinga televizija, kai tu turi tiek vandens ir putų?

– Pasvajokit, – prasibroviau pro juos.

– Padėtume tau pasprukti, – beveik išdainavo Dysas.

Sustojau. Po šių žodžių galvoje ėmė sukintis pustuzinis scenarijų.

– Galime gauti raktus nuo tavo kambario.

– Galime nukreipti sargybinių dėmesį.

– Galime užtikrinti, kad tavęs niekas neieškos iki ryto.

– Tik vienos peštynės, tik tiek.

Atsigrėžiau.

– Kam jums rizikuoti išdavyste dėl nešvarių grumtynių?

– Tu net neįsivaizduoji, kaip rizikuočiau dėl dviejų karštų merginų nešvarių grumtynių, prisiekiu Dievu, – pasakė Dysas.

– Bet kuriuo atveju tai nebus išdavystė, – kalbėjo Dumas. – Obis leis išvykti, tai tik laiko klausimas. Mes čia nesame tam, kad laikytume žmones įkalinę. Jis per daug sureikšmina tavo grėsmę mums.

– Kodėl? – pasiteiravau.

– Nes nori tave užverbuoti, o kartu ir tą vaikina, su kuriuo atėjai. Obis yra vienturtis ir jis ne viską supranta, – kalbėjo Dysas. – Jis mano, kad palaikęs tave dar kelias dienas, privers persigalvoti.

– Tačiau mes žinome geriau. Patriotinių dainų dainavimas kelias dienas iš eilės neprivers tavęs atsisakyti sesers, – paaiškino Dumas.

– Teisingai, broli, – pritarė Dysas.

– Sumautai tiksliai, – jie susimušė kumščiais.

Pažvelgiau į juos. Jie tikrai mane suprato. Niekada nepalikėtų vienas kito. Galbūt aš radau tikrus sąjungininkus.

– Ar tikrai privalau veltis į tą kvailą kovą, kad man padėtumėt?

– O taip, – atsakė Dysas. – Be abejonės, – padykėliškai šypsojosi lyg maži berniukai.

– Iš kur viską žinote? Apie mano seserį? Apie tai, ką galvoja Obis?

– Tai mūsų darbas, – atsakė Dumas. – Vieni mus vadina Dysu–Dumu. Kitiems mes esame profesionalūs šnipai, – jis dramatiškai pakilnojo antakius.

– Gerai, šnipinėtojai Dysai ir Dumai, dėl ko lažinosi mano draugas per muštynes? – tai, žinoma, nebuvo svarbu, tačiau vis dar norėjau sužinoti.

– Įdomu, – Dysas išlenkė savo antakį lyg būtų viską perpratęs. – Iš visų dalykų, ko galėjai paklausti, kai supratai, kad turime daug informacijos, tu pasirinkai tai.

Mano skruostai užkaito, nepaisant ledo kubelių ant žandikaulio. Stengiausi, kad nesuprastų, jog norėčiau būti neištarusi šito klausimo.

– Juk ne vaikų darželyje esam. Pasakyk, ir tiek.

– Jis lažinosi, kad tu atsilaikysi bent jau septynias minutes, – Dumas patrynė savo strazdanotą skruostą. – Mes visi manėme, kad jis pamišęs. Septynios minutės yra daug. Per tiek laiko milžiniški kumščiai gali ir priploti.

– Nelabai, – pertarė Dysas. Jo šypsena buvo tokia berniukiška ir nelaiminga, kad beveik galėjai pamiršti, jog gyvename išprotėjusiame pasaulyje. – Jis turėjo lažintis, kad tu laimėsi. Ir būtų nesunkiai užsidirbęs. Bet skirtumas buvo toli gražu ne tavo naudai.

– Lažinuosi, kad jis nukautų Bodoną per dvi minutes, – pasakė Dumas. – Šian vaikinui ant kaktos užrašyta, kad jis blogiukas.

– Devyniasdešimt sekundžių. Lygiai, – tarė Dysas.

Mačiau Rafo kovą. Aš statyčiau dešimčiai sekundžių, jei Bodenas neturėtų šautuvo kaip kad turėjo tą naktį, kai mus sugavo. Tačiau to nepasakiau. Ir nepasijutau bent kiek geriau, kad jis neišterpė ir netapo didvyriu.

– Išveskite mus šianakt ir turėsite sandėrį, – pasakiau.

– Šianakt – per daug greitai, – tarė Dysas.

– Nebent jei pažadėtum nuplėšti Anitos palaidinę... – Dumas pasiuntė man mažą berniuko šypseną.

– Nevyk savo laimės į medį.

Dysas laikė grakštų odinį lagaminėlį ir viliojo juo lyg masalu.

– O kaip dėl marškinėlių nuplėšimo bonuso?

Mano rankos nuslydo į kelnių kišenę, kur turėjo būti užraktų atidarymo rinkinys. Kišenė buvo lygi ir tuščia.

– Ei, tai mano! – norėjau pačiupti, tačiau jis išnyko iš Dyso rankos. Nemačiau, kas būtų sujudėjęs. – Kaip tai padarei?

– Dabar matai jį, – pasakė Dumas, siūbuodamas lagaminėliu. Neturėjau supratimo kaip rinkinys iš Dyso pateko pas Dumą. Jie stovėjo vienas šalia kito, tačiau vis tiek būčiau ką nors pamačiusi. Tada jis vėl dingio. – O dabar nematai.

– Sugražinkit, jūs vagiantys šunsnukiai. Arba visas reikalas baigtas.

Dumas pažvelgė į Dysą liūdnu klouno veidu. Dysas nutaisė komišką fizionomiją.

– Puiku, – atsiduso Dysas. Jis padavė man užraktų atidarymo rinkinį. Šįkart atidžia stebėjau, tačiau vis tiek nemačiau, kaip jie perdavė vienas kitam. – Tai bus šianakt.

Dysas ir Dumas blykstelėjo identiškomis šypsenomis.

Papurčiau galvą ir nutrepsėjau tolyn, kol jie dar nespėjo pavogti daugiau mano daiktų.

MANO NUGARA traškėjo, braškėjo ir poškėjo, kol stengiausi ją ištiesinti. Temo mano darbo diena beveik baigėsi. Suėmiau rankomis liemenį, mano kūnas tiesėsi lėtai lyg senutės.

Rankos, dieną paskalbus drabužius, buvo išbrinkusios ir raudonos. Esu girdėjusi apie rankų sausumą, apie trūkinėjimą, tačiau iki šiol nežinojau, kas tai yra. Po kelių minučių be vandens mano delnas buvo taip sutrūkęs, jog atrodė lyg suraižytas skustuvo ašmenimis. Baisu matyti tokią savo ranką – sutrūkinėjusią ir taip išsausėjusią, kad net nebekraujuoja.

Kai kita vargo pelė šį rytą skalbykloje pasiūlė man porą geltonų guminių pirštinių, atsisakiau manydama, kad jomis naudojasi tik seni manieringi žmonės. Jos pažiūrėjo į mane tokiais „aš viską žinau“ žvilgsniais, kad mano išdidumas nebūtų leidęs per pietus pačiai jų paprašyti.

Dabar pradėjau jausti kiekvieną varganą savo kaulelį, ir galvojau, kad reikės paprašyti tų pirštinių. Gerai, kad rytojui jau nebeplanavau šito.

Apsidairiau aplinkui, ištiesdama pečius, stebėdamasi, kada gi ši Anita ketina mane pulti. Būčiau tikrai susinervinusi, jei ji lauktų mano darbo pabaigos. Kokia prasmė veltis į kačių peštynes, jei dėl to negalėtum bent valandai išsisukti nuo sunkaus darbo?

Laikas sustojo vietoje. Pakėliau galvą ir išsilenkiau tiek, kiek leido nugara.

Skaudėjo kaklą ir nugarą, skaudėjo pečius ir rankas, sopėjo kojas ir pėdas, net akių obuolius. Mano raumenys arba klykė nuo valandų valandas mechaniškai pasikartojančių judesių, arba stingo nuo užsitęsusio buvimo vienoje pozijoje. Taip jaučiantis man nereikės tyčia pasiduoti, – pralaimėsiu sąžiningai.

Kol tiesinau savo kojas, apsimečiau, kad nematau, kaip prie mūsų eina išvietėse dirbę vyrai. Kartu su Rafu,ėjusiu grupės gale, jų buvo apie dešimt.

Kai iki mūsų liko keli žingsniai, pradėjo nusivilkinėti savo purvinus drabužius. Į skalbinių krūvą metė suodinus marškinėlius, kelnes ir kojines. Kai kuriuos metė į atmatų krūvą. Rafas kasė griovį – nedirbo tikrai toksiškoje išviečių zonoje, tačiau ne visiems taip pasisekė. Vieninteliai drabužiai, kuriuos jie pasiliko – tai boksininkų trumpikės.

Sunkiai, bet stengiausi nežiūrėti į Rafą, kai supratau, jog visi laukia, kad ir jis nusivilktų marškinėlius. Gal jam ir pavyktų pasiaiškinti dėl tvarsčių, tačiau ką jis pasakytų apie kraujo žymes tose vietose, kur buvo sparnai?..

Ištiesiau rankas virš galvos, bandydama neatrodyti išsigandusi. Sulaikiau kvapą, tikėdamasi, kad vyrai nueis nepastebėję Rafo.

Tačiau užuot ėję į dušą, jie pasičiupo laistymo žarnas, kurias mes naudojome vandeniui į kubilus prileisti. Visi sustojo taip, kad galėtų aplaistyti vienas kitą. Plūdau

save, kad nenumačiau to. Žinoma, pirmiausia jie apsilies vandeniui. Kas norėtų, kad išviečių darbininkai eitų tiesiai į bendrus dušus?

Vogčiomis pažvelgiau į Rafa. Jis laikėsi ramiai, tačiau pagal tai, kaip lėtai atsiseginėjo marškinėlius, spėjau, kad taip pat nebuvo to numatęs.

Jis turbūt galvojo, kad galės išsmukti vyrams nuėjus į pastatą, nes visi kartu į dušinę netilps. Tačiau dabar nebuvo tinkamo preteksto sulaužyti šios senos tvarkos ir būti pastebėtam.

Rafas atsisegė marškinėlius ir išsyk taip pat lėtai ėmėsi kelnių. Visi jau buvo nusirengę, ir jis išsiskyrė. Kol svarsčiau, ar mums nevertėtų triukšmingai pabėgti, problemos sprendimas atslinko prie mūsų ilgomis, dailiomis kojomis. Mergina, su kuria Rafas ėjo pietauti, krestelėjo medaus spalvos plaukus ir nusišypsojo jam. Dysas–Dumas ėjo šalia lyg duodamas ženklą.

– O, sveika, Anita! – neva nustebę pasisveikino abudu. Jų balsai buvo vos vos pakelti, kad ir aš viską girdėčiau.

Anita blykstelėjo akimis, tarsi jie būtų atsikrenkštę ir nusispjovę. Milijonus kartų esu mačiusi tokius žvilgsnius koridoriuose, kai populiari mergina pažvelgia į grupės vadą, jam pernelyg familiariai prisiartinus prie jos išrinktųjų. Ji vėl atsigrėžė į Rafa, nusišypsenos tirpstančiu veidu ir uždėjo savo delną ant jo rankos, lyg ketindama padėti nusimauti kelnes.

Ir tai buvo tas pretekstas, kurio reikėjo. Čiupau muilinus marškinius iš pilko vandens ir sviedžiau į ją. Jie garsiai təkstelėjo į veidą ir apsvyniojo aplink galvą. Jos tobuli plaukai virto plonyčiu kuokšteliu, blakstienų tušas nutekėjo, sušlapo palaidinė. Ji suklykė tokiu aukštu tonu, kad išgirdo visi.

– O, labai apgailestauju, – saldžiai atsiprašiau. – Tau tai nepatiko? Pamaniau, kad kaip tik šito siekei, nes dėl ko gi dar kabinėtumeisi prie mano draugo?

Aplink mus akimirksniu susispietė būrelis žiūrovų. O taip, mažuliai. Prisiartinkit. Ateikite pažiūrėti pabaisų šou. Rafas susiliejo su minia, diskretiškai užsisėgdamas marškinėlius, ir aš pamaniau, kad jis buvo paniuręs dėl mano paskutinių muštynių.

Anita didžiulėmis akimis bejėgiškai žvelgė į Rafa. Ji atrodė kaip vargas kačiukas sumišęs ir sužeistas. Prasti reikalai. Turėjau sekundę pagalvoti, ar galiu tai daryti.

Tada ji pažvelgė į mane. Nuostabu, kaip greitai gali pasikeisti jos veidas, priklausomai nuo to, į ką ji žiūri. Ji atrodė kaip besispjaudanti pamišėlė. Kol sėlino prie manęs, jos pyktis virto įtūžiu.

Įspūdinga, kaip pagiežingai gali atrodyti graži moteris, kai to nori. Arba ji buvo velnioniška aktorė, arba Dysas–Dumas padirbėjo už du, kol tai suorganizavo. Galėjau lažintis, kad ji net nežinojo apie muštynes. Kam dalytis pelną, jei gali atsikeršyti? Esu tikra, kad tai nebuvo pirmas kartas, kai Anita pažemino Dysą–Dumą. Netgi pamaniau, kad jų jausmai buvo įžeisti.

– Manai, galėtum priversti tokį vaikina kaip jis pažiūrėti į tave du kartus? – Anita bloškė šlapius marškinėlius į mane. – Tau pasisektų, jei bent vienakojis senelis tavim susidomėtų.

Gerai. Paaiškėjo, kad galiu tai padaryti.

Truputį pasilenkiau, kad būčiau tikra, jog marškiniai man pataikys. Ir tada pradėjome su visa moteriška puikybe. Pešėme plaukus, pliaukšėjome į veidus, plėšėme marškinėlius, draskėmės nagais. Mes žviegėme kaip aistruolių vadai, parkritę į purvą.

Klupinėjome kaip girtos, atsitrenkėme į praustuvą. Jis sulūžo ir nukrito, viską aplinkui apipurkšdamas vandeniu. Įsikabinusi į mane ji nutėškė kitą praustuvą ir mes nudribome. Susikibusios nusiritome purvinomis grindimis.

Buvo sunku atrodyti oriai, kai tavo galvą už plaukų traukia žemyn iki pat pečių. Tai nėra malonu. Kaip išmanydama stengiausi apsimesti, kad iš tikrųjų kovoju. Minia pašėlusiai džiūgavo ir plojo. Kol ritomės, pastebėjau šmėkstelint Dysą–Dumą. Jie laukė beveik piktdžiugiškai. Kas dabar galėtų pralaimėti? Ar man reikėtų pratrūkti raudoti? Pulti veidu į purvą ir leisti jai kelis kartus įdrėksti, kol susiriesiu į kamuolį? Buvau visiškai sutrikusi. Kaip užbaigti šią kovą?

Visas mano mintis apie peštynes nutraukė šūvis.

Jis pasigirdo kažkur už minios, tačiau arti, kad visi nuščiuvę sustingtų. Vienas po kito pasigirdo dar du šūviai. Tada per miškus ataidėjo klyksmas. Siaubingai išsigandusio žmogaus klyksmas.

VĖJAS OŠĖ medžių viršūnėse. Tvinksėjo ausyse.

Keletą sekundžių visi plačiai atmerktomis akimis stebėjo besileidžiančią saulę, lyg laukdami į jų gyvenimus ateinančio košmaro. Tuomet, nors dar nebuvo jokios komandos, susirinkęs pulkelis chaotiškai pabiro.

Kariai bėgo prie medžių, klyksmo kryptimi, gniauždami savo ginklus ir šautuvus. Visi kažką kalbėjo. Pasigirdo verksmas. Vieni skubinosi į vieną pusę, kiti į kitą. Kilc triukšminga spūstis, sumišimas artėjo prie panikos. Šie žmonės, kaip ir jų šunys, nebuvo treniruoti taip gerai, kaip norėtų Obis.

Anita nulipo nuo manęs. Jos akių baltymas išryškino išsiplėtusias raineles. Viską metusi ji nubėgo paskui didžiausią būrį žmonių, paniškai skuodžiančių į valgyklos salę. Atsistojau, draskoma noro pamatyti, kas dedasi, ir suvokimo, kad reikia pasisaugoti.

Staiga šalia manęs atsirado Rafas ir sušnibždėjo:

- Kur yra sparnai?
- Kas?
- Kur juos paslėpei?
- Medyje.

Jis atsiduso, aiškiai stengdamasis būti kantrus.

- Ar gali pasakyti, kur?

Parodžiau į tą pusę, kur link nudūmė kariai.

- Ar gali pasakyti, kaip juos rasti, ar turėtum parodyti?
- Turėčiau parodyti.
- Tada eime.
- Dabar?
- Ar gali būti tinkamesnis laikas?

Apsidairiau aplinkui. Aplinkui vyravo sąmyšis: visi skubėjo į pastatą susirinkti įrangą. Niekas į mus nekreipė dėmesio. Niekas šiame chaose nė nepastebėtų, jei dingtume.

Žinoma, buvo kažkas, kas kėlė paniką.

Mano mintys turbūt atsispindėjo veide, nes Rafas tarė:

- Arba pasakyk kur, arba parodyk. Dabar.

Saulė greitai sėdo už horizonto ir leidosi tamsa. Mano oda pašiurpo vien nuo minties apie klaidžiojimą miške tokioje tamsoje su kažkuo, kas privertė ginkluotą kareivį šitaip klykti. Negalėjau leisti Rafui pabėgti be manęs, todėl linktelėjau galva.

Mes išsmukome į tirštėjančias sutemas prie artimiausio tako, vedančio į mišką. Pusę kelio ėjome ant pirštų galų, o kitą pusę – bėgte.

Girdėjosi greitos, sutampančios šūvių salvės. Vienu metu miške iššaudavo keli šautuvai. Gal tai buvo ir ne pati geriausia mintis.

Lyg dar būčiau per mažai išsigandusi ir nepakaktų, kad artėja naktis, aplinkui aidėjo klyksmai. Kol lėkėme išilgai stovyklos, kol pasiekėme mus užstojančių medžių ruožą, giria nutilo. Nesigirdėjo jokio šnaresio, tylos nedrumstė nei paukščiai, anei voverės. Šviesa greitai tirpo, tačiau jos pakako, kad galėtume įžiūrėti skerdynes.

Klyksmo kryptimi buvo išbėgę beveik tuzinas karių. Dabar čia stovėjo tik penki. Kit gulėjo ant žemės lyg sulaužytos lėlės, išmėtytos įpykusio vaiko. Ir lyg sulaužytos lėlės – išsukaliotomis rankomis, kojomis, be galvų... Išplėšti sąnariai buvo sudraskyti ir aptekę krauju. Kraujais aptaškyta viskas: medžiai, purvas, kariai. Blausi šviesa išplauna spalvas ir atrodo, lyg šakomis varvėtų aliejiniai dažai.

Likę gyvi stovėjo ratu, nukreipę savo šautuvus į išorę. Buvau sumišusi matydama, koku kampu nukreipę jie laikė savo šautuvus. Jie nesitaikė tiesiai ar aukštyn, kaip taikomasi į einantį priešą ar į skrendantį objektą. Jie taip pat nesitaikė į žemę, kaip darytų, jei visai neketintų šaudyti. Jie buvo nukreipę savo šautuvus maždaug savo liemens aukštyje, lyg taikytųsi į kažką perpus mažesni. Kalnų liūtą? Šiuose kalnuose yra liūtų, nors retai kada pamatytum nors vieną. Tačiau jie nesukelia tokių skerdynių. Gal laukiniai šunys? Tačiau vėlgi, žudynės neatrodė įprastinės. Tai buvo žiaurus, žmogžudiškas puolimas, ne medžioklė dėl maisto ir ne gintis.

Staiga prisiminiau, kad Rafas minėjo, jog galbūt vaikai užpuolė tą šeimą kelyje. Bet tą pačią minutę nuvijau šią mintį šalin. Taip apsiginklavę kariai niekada nebūtų išsigandę vaikų, kad ir kaip sulaukėjusių. Visi, likę gyvi, atrodė baisiai išsigandę, tačiau vienintelis paralyžiuojantis dalykas, įskaitant jų paniką, buvo baimė. Pabalusiais krumpliais jie gniaužė šautuvus, prispaudę alkūnes prie liemens, lyg norėtų sulaikyti drebulį, ir judėjo susiglaudę petys į petį, lyg žuvų būrys, besispiečiantis, kad apsigintų nuo plėšrūno.

Joks natūralus dalykas nesukeltų tokios baimės. Baimė buvo peržengusi visas fizines ribas ir įsismelkusi į mentalinę bei dvasinę sritis. Tarsi tai būtų buvusi baimė prarasti sveiką protą arba savo sielą.

Stebint karius, mano oda ėjo pagaugais. Baimė užkrečiama. Galbūt tai yra kažkas, kas siekia pirmykščius laikus, kai išlikdavo tie, kurie gebėdavo persiimti draugų baime, nešvaistydami laiko kalboms. O gal aš tiesiogiai kažką jaučiau. Kažką siaubingo, ką galėjo atpažinti mano reptiliškos smegenys.

Mano skrandis nusprendė atsisakyti savo turinio. Nurijau jį, ignoruodama rūgšties deginimą gerklės gilumoje.

Nuo visų šių vaizdų slėpėmės už didelio medžio. Žvilgtelėjau į Rafa, atsitūpusį šalia manęs. Jis apžiūrinėjo viską, tik ne pačius kareivius, lyg tik dėl jų vienintelių ir nereikėtų jaudintis. Jausčiausi geriau, jei jis nebūtų toks neramus. Kas gąsdino angelą, kuris buvo stipresnis, greitesnis ir turėjo geresnius jautimus nei žmogus?

Kariai pakilo. Jie sustojo į ašaros formos liniją.

Visi nervingai ir iš lėto traukė stovyklos link. Kad ir kas būtų buvę, atrode, jog užpuolikas dingo. Arba bent galėjai taip pamanyti stebėdamas karius.

Mano instinktai nebuvo tuo tikri. Spėjau, kad ir kariai ne visi buvo tuo tikri: jie atrode tokie išsigandę, jog būtų pakakę mažiausio garso, kad vėl imtų šaudyti į visas puses.

Temperatūra staigiai krito ir mano šlapi marškinėliai prigludo prie kūno lyg ledo sluoksnis. Tačiau prakaitas vis viena tekėjo smilkiniais ir telkėsi pažastyse. Stebėti, kaip nueina kariai, prilygo jausmui matant, jog užsidaro rūšio durys, išjungiamo vienintelė visame name šviesa ir tu lieki viena monstrų pilnoje tamsoje. Kiekvienas mano kūno raumuo ragino bėgti paskui karius. Išlikimo instinktas paklaikusiai reikalavo netapti vieniša žuvimi, atskirta nuo savo būrio.

Pažiūrėjau į Rafa, tikėdamasi atgauti drąsą. Jis buvo labai budrus: kūnas įsitempęs akys naršė po tamsėjantį mišką, suklusęs, lyg turėtų erdvinę klausą.

– Kur jie? – jis šnabždėjo taip tyliai, kad žodžius, tiesą sakant, perskaičiau iš jo lūpų.

Iš pradžių pagalvojau, kad jis kalba apie monstrus, kurie šitiek blogo padarė. Tačiau dar nespėjusi paklausti, iš kur man žinoti, supratau, jog jis kalba apie sparnus. Parodžiau į tą pusę, kur anksčiau stovėjo kariai.

Jis tyliai nubėgo, nekreipdamas dėmesio, jog ten tik ką vyko skerdynės. Ant pirštų galiukų bėgau paskui jį, nes visiškai nenorėjau būti palikta miškuose. Man sunku buvo nematyti išdarytų kūnų. Jų buvo mažiau nei apskritai dingusių vyrų. Tikėkimės, kai kurie iš jų pabėgo, todėl lavonų buvo mažiau nei turėtų būti. Pačiame viduryje paslydau ant kraujo, tačiau sugebėjau atgauti pusiausvyrą ir išsilaikyti ant kojų. Užteko minties, kad galiu plotis veidu į žmonių žarnas, kad bėgčiau tolyn į kitą pusę.

Rafas stovėjo tarp medžių, bandydamas surasti tą vienintelį su įdubimu. Užtrukome kelias minutes, kol jį pastebėjome. Kai ištraukėme antklodėn suvyniotus sparnus, jis kiek atsipalaidavo ir sulinko, lyg norėtų apsaugoti šį nešulį.

Tada pažvelgė į mane, ir man pakako šviesos pamatyti, kaip jo lūpos ištaria ačiū tau. Atrode, kad toks mūsų likimas: nuolatos gražinti vienas kitam skolas.

Svarsčiau, kiek dar ilgai reikės laukti, kad būtų galima pritvirtinti jam sparnus. Jei kalbėtume apie žmogų, tokia galimybė jau būtų praėjusi. Tačiau kas žino, kaip yra su angelais... Netgi jei chirurgai ar magai, ar dar kas nors galėtų pritaisyti juos, kiltų klausimas, ar jais būtų galima naudotis, ar tik pasipuošti, kaip ir stiklinė akis yra tam, kad žmogus galėtų žiūrėti į kitą nesijausdamas vargeta.

Šaltas vėjas kedeno mano plaukus, tarytum šukuodamas juos lediniais pirštais. Miškas atrode kaip judančių šešėlių masyvas. Krentantys lapai kėlė garsą, panašų į tūkstančio gyvačių šnaresį. Apsižvalgiau, kad tikrai įsitikinčiau, jog jų nėra. Mačiau tik visžales sekvojas, dunksančias po temstančiu dangumi.

Rafas palietė mano ranką. Vos nepašokau iš baimės, tačiau susivaldžiau. Jis padavė

mano kuprinę. Sau pasiliko sparnus ir kardą. Tada linktelėjo į stovyklos pusę ir nusekė paskui karius. Nesupratau, kodėl jis patraukė atgal į stovyklą, kai turėjome bėgti kitu keliu. Miškas taip mane šiurpino, kad neketinau likti viena, bet nenorėjau ir nutraukti tylos. Užsimečiau kuprinę ir sekiau paskui. Ėjau taip arti Rafo, kaip tik galėjau, nesiaiškindama kodėl. Pasiekėme miško pakraštį.

Prisidengusi šešėliais, stovykla buvo tyli. Languose nedegė šviesos, nors geriau įsižiūrėjus kai kuriuose mėnulio apšviestuose languose matėsi metalo atspindžiai. Svarsčiau, kiek šautuvų yra nutaikyta už langų stiklų?

Nepavydėjau Obiui, turinčiam palaikyti tvarką šiuose pastatuose. Buvau įsitikinusi, kad ribotoje erdvėje panika gali būti labai bjauri.

Rafas palinko prie manęs ir taip tyliai sušnibždėjo, kad vos išgirdau.

– Stebėsiu tave, kol įsitikinsiu, jog saugiai nuėjai į pastatą. Eik.

Kvailai sumirksėjau, bandydama suprasti, ką jis pasakė.

– O kaip tu?

Jis papurtė galvą. Atrodė, kad viską daro tik dėl manęs.

– Ten būsi saugesnė. Ir būsi saugesnė be manęs. Jei vis dar norėsi surasti seserį, trauk į San Fransiską. Ten rasi angelų būstinę.

Jis palieka mane. Palieka Obio stovykloje, o pats iškeliauja į angelų būstinę.

– Ne. Man tavęs reikia, – pasakiau beveik balsu. – Aš tave išgelbėjau. Tu mar skolingas.

– Paklausyk manęs. Čia tu būsi saugesnė nei su manimi. Tai, kas tik ką vyko, nėra nelaimingas atsitikimas. Tai tokia baigtis... – jis parodė į žudynes. – Mano draugams tai nutinka pernelyg dažnai, – perbraukė ranka sau per plaukus. – Praėjo daug laiko, kai turėjau tai, kas saugojo mane... Kvailinau save tuo tikėdamas... viskas gali būti kitaip. Ar supranti?

– Ne, – greičiau paneigiau tai, ką jis man kalbėjo, nei atsakiau į klausimą.

Jis žiūrėjo man į akis įdėmiu, giliu žvilgsniu.

Sulaikiau kvėpavimą.

Galėjau prisiekti, kad Rafas stengėsi mane įsiminti, jo vaizdo įrašo kamera degė, fiksuodama mane šią akimirką. Jis netgi giliai įkvėpė, lyg prisipildydamas mano kvapo.

Po minutėlės jis pažvelgė tolyn, palikdamas mane, klausiančią savęs, ar galėjau tai įsivaizduoti. Tada pasuko ir ištirpo tamsoje.

Kol sugebėjau žengti žingsnį, jo siluetas visiškai susiliejo su tamsiais šešėliais. Norėjau jį šaukti, tačiau nediršau išleisti jokio garso. Mane apgaubė tamsa. Širdis daužėsi krūtineje, liepdama bėgti, bėgti, bėgti. Negalėjau patikėti, kad jis mane paliko. Vieną tamsoje su demonu monstru.

Sugniaužiau kumščius, suleisdama nagus į odą, kad pajėgčiau susikaupti. Nebuvo laiko savęs gailėti. Turėjau susikoncentruoti, jei ketinau išlikti gyva tiek laiko, kiek gali

prireikti, kad išgelbėčiau Peidžę.

Saugiausia vieta praleisti naktį buvo stovyklavietė. Tačiau jei bėgsiu į ją, jie manęs neišleis tol, kol nebus pasirengę iškelti. Tai gali užtrukti dienas ar net savaites. Peidžė neturi tiek laiko. Kad ir ką jie jai daro, jie daro dabar. Jau iššvaisčiau per daug laiko.

Kita vertus, kokios mano galimybės? Bėgti per mišką? Tamsoje? Vienai? Su monstru kuris suplėšė į gabalus pusę tuzino ginkluotų vyrų?

Pašėlusiai sukau galvą dėl trečios galimybės. Nieko neįstengiau sugalvoti. Jau ir taip pernelyg ilgai dvejojau. Būti surastai monstro, kol stoviu sustingusi neapsisprendama, pati kvailiausia galimybė. Netiko nei pirmas, nei antras variantas.

Drąsinau save ignoruodama klaikų jausmą, kurio šaltinis, regis, buvo kažkur už nugaros. Giliai įkvėpiau ir lėtai iškvėpiau, tikėdamasi šitaip nurimti. Tai nepadėjo.

Nusigrėžiau nuo stovyklavietės ir neriau į mišką.

NEGALĖJAU RINKTIS, tiesiog stebėjau, ar jau reikia jaudintis, jog kažkas tyko manęs. Tas monstras, sugebantis sudraskyti į gabalus ginkluotus kareivius, tikrai nesivargins sėlindamas. Svarsčiau, kodėl mes neevoliucionavome taip, kad turėtume akis pakaušyje?

Kuo giliauėjau į mišką, tuo tirštesnė tamsa mane gaubė. Kalbėjau sau, jog tai nėra savižudybė. Miškai pilni gyvų būtybių – voverių, paukščių, elnių, kiškių. Monstras negalėtų jų visų išžudyti. Taigi mano šansai patekti tarp daugumos padarų, kurie šiąnakt išliko gyvi, pakankamai dideli. Tiesa?

Judėjau per tamsius miškus vedama instinkto, tikėdama, kad traukiu į šiaurę. Netrukus pradėjau rimtai abejoti, ar teisinga kryptimi einu. Kažkur skaičiau, kad pasiklydę ir palikti likimo valiai žmonės linkę vaikščioti dideliais ratais. Kas, jei aš einu blogu keliu?

Mane graužė abejonės, jaučiau kylančią paniką savo krūtinėje.

Mintyse sudaviau sau. Dabar ne laikas bijoti. Pažadėjau, kad leisiu sau panikuoti, kad būsiu saugi ir patikimose rankose, pasislėpusi gražiame name su maisto atsargų pilna virtuve, kartu su Peidže ir mama.

Taip, tikrai. Nuo šios minties sutrūkčiojo mano lūpa, lyg būčiau galėjusi šyptelėti. Galbūt tikrai tai prarandu.

Kiekviename šlamesyje ir judančiame šešėlyje išvelgiau grėsmę, kiekvienas nuskrendantis paukštis ar per šakas nuliuksėjusi voverė man atrodė pavojingi.

Po valandą trukusios kelionės tamsoje per mišką vienas šešėlių nukrito nuo medžio lyg kokia vėjo nulaužta šaka. Tik jis judėjo tolyn nuo medžio. Atsiskyrė nuo šešėlių masės ir susiliejo su didesne tamsa.

Sustingau. Tai galėjo būti elnias. Tačiau šešėlių kojos judėjo keistai. Galėjo būti koks nors dvikojis. Arba tiksliau, kelios būtybės dviem kojomis.

Mano nuojauta buvo teisinga: šešėliai išsipūtė ir apsupo mane. Nekenčiau visą laiką būti teisi.

Taigi tas, kuris stovėjo ant dviejų kojų, buvo trijų ar keturių pėdų aukščio ir urzgė kaip šunų ruja. Buvo sunku negalvoti ką nors kita, kaip apie miške išmėtytus bekojus, berankius, išdarkytus kūnus.

Šešėliai artėjo prie manęs taip greitai, kad atrodė kaip tamsi migla. Kažkas trinktelėjo man į ranką. Žengiau atgal, tačiau kad ir kas tai buvo – jau seniai išnyko.

Sujudėjo kitas šešėlis. Kai kurie ėmė greitai lakstyti pirmyn ir atgal, lyg būtų pradėję virti. Kažkas trinktelėjo į kitą ranką ir tik tada suvokiau, kad užšoko dar vienas šešėlis. Aš susvirduliavau.

Mūsų kaimynas Džastinas ant savo mantijos turėjo prisisekęs į adatas panašiu piranijos dantų eilę. Kartą jis mums pasakojo, kad mėšėdė ir net kanibalė žuvis iš tikrųjų yra visai drovi ir prieš užpuldama smūgiuoja savo auka, kol įgyja pasitikėjimą. Tai atrode klaikiai panašu į šį apibūdinimą.

Urgimas stiprėjo ir priminė gyvūnų ar nerimą keliančio žmogaus kriokimo mišinį.

Dar vienas smūgis. Šįkart aštrus skausmas pervėrė šlaunį, tarytum būtų kas įpjovęs skustuvu. Netrukus, be skausmo, pajutau šilumą ir drebulį.

Tada smūgiai padažnėjo dvigubai. Ar kraujas vedė juos į pasiutimą?

Vėl kažkas trenkėsi į mano riešą. Šįkart vos tik tai pajutusi surikau.

Tai nebuvo tiesiog greitas įpjovimas. Tai buvo lėtas pjaustymas, jei taip galima apibūdinti mirksinčio šešėlio veiksmus. Po akimirkos pajutau deginantį skausmą. Mar įkando? Buvau įsitikinusi, kad bijočiau mažiau, jei matyčiau, kaip jie atrodo. Siaubinga, kai negali matyti, kas tave puola.

Mano švokštimas dabar buvo toks stiprus, kad tikriausiai peraugo į klyksmą.

AKIES KRAŠTELIU pastebėjau sujudimą. Dar nespėjus pasisaugoti nuo na smūgio, priešais mane išdygo Rafas. Jis laikė kardą ir jo raumenys atrodė įsitempę. Rafas žiūrėjo į kunkuliuojančius šešėlius. Net negirdėjau, kad būtų sušnarėję lapai. Viena sekundę jo čia nebuvo, o kitą – jau stovėjo šalia.

– Bėk, Penryn.

Manęs nereikėjo raginti. Aš dėjau į kojas.

Tačiau toli nenulėkiau ir tai, tikriausiai, nebuvo pats protingiausias dalykas. Negalėjau rinktis. Nesiryžau. Stovėjau už medžio stebėdama, kaip Rafas kovoja su demonais.

Dabar, kai žinojau, į ką žiūrėti, galėjau pasakyti, kad jų buvo pusė tuzino. Ir jie tikrai bėgiojo dviem kojom. Buvo neaukšti, nors ne visi vienodo ūgio. Bent jau vienas atrodė visa pėda aukštesnis už patį mažiausią. Ir labai išsipūtęs.

Jų smulkios formos galėjo būti žmogiškos ar angeliškos kilmės, nors judėjo jie kitaip. Kai tapdavo ypač veržlūs, jų judesiai pasidarydavo takūs, lyg tai būtų natūralus jų tempas. Ne, šie padarai tikrai nebuvo žmonės. Gal tai kokia šlykšti angelų giminės atmaina. Argi cherubinais nebuvo vaizduojami kaip vaikai?

Vieną iš padarų Rafas sugavo jam švilpiant pro šalį. Kiti du sekė iš paskos, bet sustoję pamatę, kaip Rafas perkirto pusiau mažąjį demoną.

Numuštas ant miško pakloto jis baisiai sužviogė.

Likusiųjų tai neįbaugino – jie veržėsi prie Rafo, smūgiuodami ir atšokdami, tikėdamiesi išvesti jį iš pusiausvyros. Supratau, kad neilgai trukus jie pradės jį kandžioti, gelti ar daryti kažką panašaus.

– Rafai, už tavęs!

Pačiupau artimiausią uolienos gabalą ir jaudindamasi sviedžiau į taikinį. Mokėjau pataikyti į dešimtuką strėlytes, tačiau mokėjau ir nepataikyti. Šiuo atveju nepataikyti reikštų trenkti į Rafą.

Sulaikiau kvėpavimą, nusitaikiau į artimiausią šešėlį ir sviedžiau su tokia jėga, kokią įstengiau sukaupti.

Tiesiai į dešimtuką!

Uoliena atsitrenkė į šešėlį bėgint jį sustabdydama. Buvo beveik juokinga, kaip mažieji demonai metėsi atgal prieš šiam subyrant. Ralui nereikia žinoti, kad taikiausi į dar vieną. Jis plačiai mojavo savo kardu, skrosdamas demono krūtinę.

– Sakiau tau bėgti!

Toks tas dėkingumas. Pasilenkiau ir pagriebiau dar vieną uolienos gabalą. Šis buvo dantytas ir toks didelis, kad vos pakėliau. Gal dariausi godi, tačiau sviedžiau jį į demoną.

Kaip ir tikėjau, jis nukrito per pėdą nuo taikinio.

Tada suradau mažesnę, lakesnę akmenį. Buvau atsargi ir stengiausi stovėti nepasiekiamu atstumu nuo kovos lauko, tad mažieji demonai manęs nekliudė. Spėjau, kad jų radarai neužfiksuos metamų akmenų. Nusitaikiau į dar vieną šešėlį ir sviedžiau iš visų jėgų. Jis dėjo Rafui į nugarą. Tikriausiai pataikiau tiesiai į žaizdą, nes Rafas pabėgęs paknopstomis porą žingsnių, kluptelėjo, susvirduliavo ir sustojo priešais du demonus. Jo kardas buvo nuleistas taip žemai, kad trukdė jam pačiam. Praradęs pusiausvyrą jis žiūrėjo į demonus. Mano širdis nusirito į kulnus, tada šovė atgal į krūtinę.

Rafas sugebėjo pakelti kardą. Tačiau nespėjo sustabdyti šešėlių, kad išvengtų jų įkandimo.

Jis riktelėjo. Net man skrandį susopo iš gailėsčio.

Tada nutiko keistas dalykas. Keistesnis nei tai, kas jau vyko. Mažieji demonai ėmė spjaudytis ir leisti šleikščius garsus. Jie spjaudėsi lyg burnoje jaustų blogą skonį. Norėjau juos pamatyti. Buvau tikra, kad jų veidų išraiška atstumianti.

Rafui vėl įkando į nugarą ir jis riktelėjo trečią kartą. Po kelių bandymų jis sugebėjo numušti šešėlį. Šis išleido slopų garsą ir taip pat ėmė garsiai spjaudytis.

Tada visi atsitraukė ir ištirpo miško tamsoje.

Vos spėjau suprasti, kas ką tik nutiko, kai gana keistu poelgiu nustebino Rafas. Vietoje to, kad paskelbtų pergalę ir saugiai keliautų toliau, kaip darytų kiekvienas išlikęs gyvas sveiko proto žmogus, jis nusivijo šešėlius į tamsų mišką.

– Rafai!

Girdėjau tik mirštančių žemaūgių demonų riksmus. Garsai buvo tokie klaikiai žmogiški, kad mano oda ėjo pagaugais. Manau, panašiai klykia visi mirštantys padarai.

Bet klyksmai liovėsi taip pat staiga, kaip ir prasidėjo.

Drebėjau viena tamsoje. Žengiau kelis žingsnius gilyn į juodą mišką, kur išnyko Rafas, ir sustojau. Ką turėčiau daryti dabar?

Pūtė vėjas, vėsindamas prakaituotą odą. Po kurio laiko net ir jis nurimo ir tapo tylu. Nežinojau, bėgti ieškoti Rafo ar traukti tolyn nuo viso šito. Prisiminiau, kad turėčiau eit pas Peidžę, tad pasirūpinti išlikti gyvai iki tol, kol ją išgelbėsiu – geras tikslas. Ėmiau drebėti, bet ne nuo šalčio. Tai buvo kovos sukeltas šiurpulys.

Pasigirdo kažkokie garsai. Mano klausa įsitempė. Tikėtų bet kas, net Rafo niurnesys. Kad tik žinočiau, jog jis gyvas.

Vėjas kedeno medžių viršūnes ir plaikstė mano plaukus. Jau ketinau pasiduoti ir traukti į miško tamsumą jo ieškoti, kai lapai ėmė dar garsiau šiugždėti. Galėjo būti elnias. Žengiau žingsnį atgal. Galėjo būti ir žemaūgis demonas, grįžtąs užbaigti savo darbą. Sušlamėjo prasiskirdamos šakos ir išvydau Rafo formos siluetą.

Mane užliejo palengvėjimo būseną, atpalaiduojanti raumenis, kurie – keista, net nepastebėjau – buvo labai įsitempę.

Ėmiau bėgti jo link. Išskėčiau rankas tvirtam apsikabinimui, bet jis žengtelėjo atgal. Buvau tikra, kad net tokia būtybė kaip jis – tikriau sakant, ne žmogus – po kovos už savo gyvybę gali nurimti apsikabindamas. Bet, matyt, ne su manimi.

Sustojau tiesiai priešais jį ir nesmagiai nuleidau rankas. Vis dėlto džiaugiausi matydama jį.

– Taigi... ar pričiupai juos?

Jis linktelėjo. Nuo jo plaukų lašėjo juodas kraujas lyg jis būtų juo apipurkštas. Kraujui buvo permirkę jo rankos ir pilvas. Marškinėliai ties krūtine buvo sudraskyti ir atrode, kad ten šiek tiek sužeista. Supratau, jog pradėdau jaudintis dėl jo, tačiau susitvardžiau.

– Ar tau viskas gerai? – tai kvailas klausimas, nes daugiau nieko negalėjau dėl jo padaryti, net jei jam būtų kažkas negerai. Tačiau žodžiai jau išsprūdo.

– Nežiūrint to, kad į mane trenkė uolienos gabalas, išgyvensiu, – purkštelėjo.

– Atsiprašau, – jaučiausi labai šlykščiai, tačiau nebuvo prasmės atgailauti.

– Kitą kartą turėsime dingstį susivaidyti. Man patiktų, kad prieš ketindama apmėtyti mane akmenimis tiesiog įspėtum.

– Oi, gerai, – suurzgiau. – Tu toks sumautai civilizuotas.

– Taip, aš toks. Civilizuotas, – jis nukratė kraują nuo rankos. – Tau viskas gerai?

Linktelėjau. Po sustabdyto mano bandymo jį apsikabinti nebuvo kaip grakščiai žengti atgal, taigi stovėjome arčiau nei reikalautų padorumas. Spėjau, kad jis irgi taip manė, nes nuėjo pro mane į proskyną. Jis turbūt buvo užstojęs mane nuo vėjo, nes staiga pajutau šaltį. Rafas giliai įkvėpė, lyg norėdamas išvalyti savo mintis, ir lėtai iškvėpė.

– Kas, po galais, buvo tie padarai? – paklausiau.

– Gerai nežinau, – jis nusišluostė karda į marškinius.

– Jie ne iš jūsiškių tarpo, ar ne?

– Ne, – įsikišo karda atgal į makštį.

– Na, ir tikrai ne iš mūsų. Ar yra trečias variantas?

– Visada yra trečias variantas.

– Kaip baisieji blogio demonai? Turiu galvoje, blogesni už angelus?

– Angelai nėra blogi.

– O! Iš tiesų! Kaip galėjau užmiršti? Oi, palauk. Tikriausiai ši kvaila mintis man šovė matant, kokius kvailus visa naikinančius puolimus užkūrėte jūs, vaikinai.

Jis patraukė atgal į mišką pro didesnę proskyną. Aš spraudžiausi iš paskos.

– Kodėl vijaisi tuos padarus? – paklausiau. – Jau būtume už daugelio mylių, kol jie persigalvotų ir sugrįžtų mūsų.

Nežiūrėdamas į mane jis atsakė:

– Jie buvo labai arti kažko, ko neturėtų būti. Nuvysi juos šalin, o jie vis tiek sugrįš tavęs persekioti. Patikėk, aš žinau.

Rafas paspartino žingsnį. Bėgau paskui jį beveik įsikibusi. Nenorėjau vėl likti viena

tamsoje. Jis pašnairavo į mane įkypai.

– Net negalvok apie tai, – pasakiau. – Prilipau prie tavęs kaip lapas bent jau kol išauš diena, – atsispyriau pagundai nutverti jį už marškinėlių, kad galėčiau orientuotis tamsoje.

– Kaip atsiradai šalia manęs taip greitai? – paklausiau. Kai suklykiau, prireikė tik sekundės jam išdygti priešais mane.

Jis traukė mišku tolyn.

Pravėriau burną, norėdama pakartoti savo klausimą, bet jis mane nutraukė.

– Aš tave sekiau.

Iš nuostabos sustojau. Jis ėjo toliau, taigi bėgau paskui, kad matyčiau, jog jis nuc manęs tik per du žingsnius. Mano galvoje sukosi visokie klausimai, tačiau nebuvo prasmės jų užduoti. Paklausiau paprasčiau:

– Kodėl?

– Sakiau, kad norėsiu įsitikinti, jog saugiai sugrįžai į stovyklavietę.

– Aš neketinau grįžti į stovyklavietę.

– Pastebėjau.

– Tu taip pat sakei, jog nuvesi mane į angelų būstinę, bet palikai mane vieną tamsiame miške. Ar toks buvo tavo sumanymas?

– Mano sumanymas buvo padrasinti tave, kad būtum protinga ir grįžtum atgal į stovyklą. Matyt, protinga nėra tavo žodyno dalis. Tai kodėl dabar skundiesi? Juk aš esu čia, argi ne?

Sunku buvo tai nuginčyti. Jis išgelbėjo mano gyvybę. Kurį laiką, kol mažčiau apie taiėjome tylomis.

– Matyt, tavo kraujo skonis labai bjaurus, kad nuginė tuos padarus, – pasakiau.

– Taip, truputį antgamtiškas, argi ne?

– Truputį antgamtiškas? Kaip siaubingas Bizarovailas.

Jis stabtelėjo ir atsisuko į mane.

– Ar tu kalbi angliškai?

Prasižiojau, norėdama sumaniai atrėžti, tačiau jis nutraukė.

– Patylėkime, gerai? Čia jų gali būti daugiau.

Tai mane užčiaupė. Netrukus pakirto nuovargis, tikriausiai potrauminis stresas, arba ir viena, ir kita. Žinojau, kad tamsią naktį turėti draugiją, net ir angelo, reiškia turėti viltį. Be to, nuo tada, kai pradėjau šią košmarišką kelionę per miškus, pirmą kartą nebesijaudinau, ar einu teisinga kryptimi. Rafas ėjo užtikrintai. Jis niekada nedvejojo ir subtiliai koregavo mūsų maršrutą šen bei ten apeidamas tarpeklius ir pievas.

Nesiteiravau, ar jis tikrai žino kur einas. Ta iliuzija, kad žino, veikė raminausiai. Galbūt angelai kaip ir paukščiai turi ypatingą krypties pojūtį. Juk paukščiai visada žino migravimo kelius ir kaip sugrįžti į savus lizdus jų nematydami, ar ne? O gal tai tiesiog

mano desperatiškas noras kurti istorijas, kad geriau jausčiausi, kaip psichikos nusiramminimas švilpaujant tamsoje.

Greitai pasijutau beviltiškai pasiklydusi ir išsekusi iki kliedėjimo. Po valandų valandas tamsoje trukusio klampojimo per miškus pradėjau svarstyti, ar tik Rafas nėra koks puolęs angelas ir ar neveda manęs į pragarą. Galbūt, kai galiausiai pasieksime angelų irštva, suprasiu, jog tai požeminis urvas, pilnas ugnies ir sieros, kuriame skrunda ant ieško užmaiti žmonės. Tai, ko gero, kai ką paaiškintų.

Vos pastebėjau, kad jis pasuko prie namo, prisiglaudusio miškų tankmėje. Sekiau paskui kaip zombis. Po mūsų kojomis sutraškėjo stiklo šukės ir kažkoks žvėrelis nurūko pranykdamas šešėliuose. Rafas surado miegamąjį. Jis nutraukė mano kuprinę ir švelniai stumtelėjo į lovą.

Pasaulis išnyko tą pačią akimirka, kai mano galva prisilietė prie pagalvės.

SAPNAVAU, KAD vėl grumiuosi šalia statinių su skalbiniais. Mes permir skalbinių pamuilėmis. Mano plaukai varva, drabužiai limpa prie kūno. Anita peša mane už plaukų ir spiegia.

Minia pernelyg arti, beveik nėra kur grumtis. Jų veidai persikreipę, aplinkui per daug dantų ir akių. Jie šaukia: „nuplėšk jai marškinėlius!“ ar „nutrauk jos liemenėlę!“ Vienas vaikas pašėlusiai klykia „bučiuok ją!, „bučiuok ją!“

Mes įvirstame į skalbinių statinę ir ji sulūžta. Vietoje nešvarių pamuilių aplinkui ištykšta putojantis kraujas. Jis, šiltas ir tamsiai raudonas, permerkia mane. Visi sustingstame ir spoksme į iš statinės besiliejančią kraują. Neįmanomas jo srautas teka tarsi nesibaigianti upė.

Skalbiniai plaukia pro šalį. Marškiniai ir kelnės permirkę krauju, vieniši ir suglamžyti, palikti ir bedvasiai, be savo dėvėtojų.

Ant tamsiai raudonų drabužių salų plaukia skorpionai, dydžiu sulig kanalizacijos žiurkėmis. Jie turi didžiulius geluonis, kurių gale – kraujo lašas. Pamatę mus jie susiriečia ir grėsmingai išpučia sparnus. Esu visiškai tikra, kad skorpionai negali turėti sparnų, tačiau nėra laiko apie tai galvoti, nes kažkas rėkia ir rodo į dangų.

Horizontas sutemsta. Tamsus burbuliuojantis debesis uždengia besileidžiančią saulę. Erdvę pripildo žemas zvimbimas, tarsi sparnais dūgztų milijonai vabzdžių.

Pakyla vėjas, greitai peraugdamas į uraganą. Prie mūsų artėja debesų kamuolys ir jė šešėlis. Žmonės bėga, ištikti panikos, jų veidai pasimetę ir nekalti, lyg išgąsdintų mažų vaikų.

Skorpionai pakyla į orą. Jie renkasi ir ištraukia kažką iš minios. Kažką mažą suvytusiomis kojomis. Pasigirsta šauksmas: „Penryn!“

– Peidže! – pašoku ir bėgu paskui juos. Nieko nematydama lekiu per kraują, apsėmusi kelius ir vis dar kylantį. Kad ir kaip stipriai bėgu, niekaip negaliu prie jos priartėti, ir

monstrai nusineša mano mažąją sesutę į artėjančias sutemas.

KAI ATSIMERKIAU, pro langus sruvo nuo saulės raibuliuojanti šviesa. Buvau vie miegamajame, kuris kažkada turėjo būti visai mielas – su aukštomis lubomis ir arkiniais langais. Pirma mintis – kad Rafas mane vėl paliko. Mano pilve suplazdėjo panika. Tačiau juk tai dienos šviesa ir dieną sugebėsiu pati susitvarkyti, ar ne? Žinojau, kad reikia traukti į San Fransiską, jei galima tikėti Rafu. Šansų, kad pasiseks arba ne, buvo penkiasdešimt iš penkiasdešimties.

Tyliai išėjau iš kambario ir per holą nuėjau į svetainę. Su kiekvienu žingsniu nyk nakties košmaro likučiai, pasilikdami toli tamsoje, kur ir turėjo būti. Rafas sėdėjo ant grindų ir krovė mano kuprinės turinį. Ryto saulė glamonėjo jo plaukus, apšviesdama raudonmedžio gijų pluoštus ir medaus spalvą, paslėptą tarp juodulių. Vien jį pamačius mano pečiai atsipalaidavo, atslūgo įtampa. Jis pažvelgė į mane, minkštoje šviesoje jo akys buvo mėlynesnės nei kada nors anksčiau. Žiūrėjome vienas į kitą nieko nesakydami. Svarsčiau, ką jis mato žvelgdamas į mane, stovinčią pro langus srūvančios auksinės šviesos sraute.

Aš pirmoji nusukau akis. Mano žvilgsnis klajojo kambariu ir sustojo ties nuotraukomis ant židinio atbrailos. Apžiūrinėjau šią vietą, kad kažkuo užsiimčiau, ne vien stovėčiau sumišusi, kol jis įdėmiai stebėlijosi į mane.

Tai buvo šeimos nuotrauka – mama, tėtis ir trys vaikai. Jie stovėjo ant slidinėjimo šlaito pasidėję nešulius ir atrodė laimingi. Kitoje nuotraukoje – vyresnysis berniukas futbolininko uniforma sporto aikštelėje, susikertantis su tėčiu aukštai iškeltomis rankomis. Paėmiau kitą nuotrauką, kurioje fotoaparato objektyvui šypsojosi mergaitė išleistuvių suknele ir mielas vaikinai, dėvintis smokingą.

Paskutinė nuotrauka su iš arti nufotografuotu vaiku buvo pakabinta ant medžio šakos. Vaiko plaukai styrojo, o išdaigiška šypsena rodė, kad trūksta dviejų dantukų.

Ideali šeima tobulame name. Apsidairiau aplinkui po turbūt buvusius gražius namus. Vienas langas buvo sudužęs, ir lietūs dideliu puslankiu sumerkęs kietmedžio grindis. Mes čia nesame pirmieji lankytojai, – apie tai bylojo viename iš kampų pabirę saldainių popierėliai.

Mano žvilgsnis nuslydo atgal prie Rafo. Jis vis dar stebėjo mane tomis beribėmis akimis.

Padėjau nuotrauką atgal į vietą.

– Koks dabar laikas?

– Vėlyvas rytas, – jis vėl ėmė rausti mano kuprinę.

– Ką tu darai?

– Atsikratau nereikalingų daiktų. Obadijas buvo teisus, mums reikėjo geriau viską

susipakuoti, – jis numetė puodą ant grindų. Šis porą kartų sutarškėjo ir sustojo.

– Čia visiškai nėra maisto, surinkti visi trupinėliai, – tarė Rafas. – Tačiau yra vandens, – jis pakėlė du vandens butelius. Sau buvo suradęs lengvą žalią kuprinę, įsidėjo vieną butelį, kitą padavė man.

– Nori pusryčių? – jis pakratė kačiųėdalo paką, kuri nešiojasi savo kuprinėje.

Pagriebiau saują sausų rutuliukų ir nuėjau į vonią. Mirtinai norėjau palįsti po dušu, tačiau jaučiausi pernelyg pažeidžiama, kad nusirengčiau ir išsimuilinčiau, taigi apsiribojau menkesniu malonumu: apsitryniau, kiek leido drabužiai. Bet sugebėjau nusiprausti veidą ir išsivalyti dantis. Plaukus susirišau į uodegėlę ir užsismaukiau tamsią kepuraitę.

Bus dar viena ilga diena ir šįkart mes keliausime su saule. Man skaudėjo kojas, jos jau buvo pavargusios. Gaila, kad miegojau su batais. Dabar suprantu, kodėl Rafas nesivargino jų nusiauti ir dėl to esu jam dėkinga. Basa nebūčiau toli nulėkusi, jei būtų reikėję bėgti į mišką.

Kai išėjau iš vonios, Rafas atrodė pasiruošęs žygiui. Jo plaukai buvo šlapi ir krito ant pečių, veidas švariai nupraustas, kraujo – nė žymės. Abejoju, kad jis naudojosi dušu ilgiau nei aš, tačiau atrodė gaiviai, daug žvallesnis, nei jaučiausi aš.

Nesimatė nei randų, nei žaizdų. Vakarykščius kruvinus džinsus pasikeitė į laisvas kariškas kelnes, stebėtinai gerai pritikusias prie jo kūno. Taip pat buvo radęs ilgarankovius marškinėlius, atkartojančius tamsų jo akių mėlynumą. Ties jo plačiais pečiais šiek tiek buvo aptempta ir truputį laisva per liemenį, tačiau jis sugebėjo padaryti taip, kad atrodytų gerai.

Iš drabužinės pačiupau sportinį megztinį ir džinsus. Turėjau atsiraitoti ir rankoves, ir kelnių klešnes, tačiau kelionei tai puikiai tiko.

Kai išėjome iš namo, galvojau, kaip laikosi mano mama. Dalis manęs nerimavo dėl jos, dalis džiaugėsi laisve, o visa AŠ jaučiausi kalta, kad geriau ja nepasirūpinau. Ji buvo lyg sužeista laukinė katė. Iš tiesų niekas negalėtų ja gerai pasirūpinti, neuždarydamas jos į narvą. Bet ji to nepakęstų, aš taip pat. Tikiuosi, kad ji sugebėjo laikytis atokiau nuo žmonių. Dėl savo ir kitų gerovės.

Vos tik išėjome iš namo, Rafas staigiai pasuko į dešinę. Aš sekiau jį tikėdamasi, kad jis žino, kur mes einame. Jis nebuvo sustingęs ir nešlubavo, ko nepasakysi apie mane. Pamaniau, kad jis pripranta vaikščioti savomis kojomis. Nieko jam apie tai nesakiau, nes nenorėjau priminti, kodėl jis turįs vaikščioti, o ne skristi.

Mano kuprinė buvo daug lengvesnė. Mes nebeturime nieko, kas tikėtų stovyklavimui lauke, tačiau jaučiuosi geriau, žinodama, jog galiu greičiau bėgti. Taip pat geriau jaučiuosi turėdama naują kišeninį peilį, prikabinatą prie mano diržo. Rafas jį kažkur rado ir prieš išeinant įdavė man. Aš taip pat radau kelis mėsinis peilius ir porą jų įsikišau už savo batų dirželių. Tas, kas čia gyveno, matyt, mėgo kepsnius. Tai buvo vokiški aukštos

kokybės metalo peiliai. Po šių niekada nebenorėsiu sugrįžti prie dantyto alavo su medinėmis kriaunomis.

Diena buvo nuostabi. Virš visžalių sekvojų girios driekėsi plati žydrynė, oras buvo vėsus, bet malonus. Tačiau lengvumo pojūtis neilgai truko. Mano galvą greitai apniko neramos mintys, kas galėtų slypėti miške ir ar Obio vyrai mūsų nemedžioja. Kaiėjome šlaitu, pastebėjau blykstelint properšas toje miško dalyje, kur mūsų kelias turėjo sukti į kairę.

Rafas sustojo priešais mane. Pasekiau jo pavyzdžiu ir sulaikiau kvėpavimą. Tada išgirdau.

Kažkas verkė. Tai nebuvo širdį verianti savo artimą praradusio žmogaus rauda. Per kelias pastarąsias savaites tokių girdėjau daugybę, kad atskirčiau jas. Šioje raudoje nebuvo justi šoko ar ko nors neigimo, tik tyra širdgėla ir skausmas, netekus gyvenimo draugo.

Susižvalgėme. Kas saugiau: eiti aukštyn iki kelio ir išvengti sielvartaujančiojo ar pasilikti miške ir rizikuoti su juo susidurti? Tikriausiai tinkamiausias bus pastarasis variantas. Rafas turbūt manė taip pat, nes pasisuko ir ėmė eiti toliau. Neužilgo išvydome mažas mergaites. Jos kabėjo ant medžio. Pakabintos ne už kaklo, bet perrištos virvėmis žemiau pečių, per krūtinę.

Viena mergaitė atrodė panašaus amžiaus kaip Peidžė, o kita keliais metais vyresnė. Joms galėjo būti septyneri ir devyneri. Vyresnės mergaitės ranka vis dar laikė pačiupusi jaunesniosios mergaitės suknelę, lyg ji būtų bandžiusi pakelti mažąją aukščiau nuo nelaimės.

Jos dėvėjo, kaip atrodė, priderintas juostuotas sukneles. Dabar sunku pasakyti, nes rūbai buvo sutepti krauju. Didžioji dalis audinio buvo suplėšyta ir sudraskyta. Tas, kas apgraužė jų kojas ir liemenis, prieš pasiekdamas krūtinę jau buvo pasisotinęs. Arba buvo per mažas, kad nuo žemės jas pasiektų.

Iš toli baisiausiai atrodė jų kančios paženklintos veido išraiškos. Jos dar buvo gyvos, kai jas ėdė. Aš susilenkiau dvilinka ir žiaugčiodama išspjoviau smulkius kąsnelius. Visą tą laiką žemai, prie mergaičių, verkė pusamžis vyras storais akiniais. Tai buvo atstumiantis vyrukas. Su tokiu žvilgsniu ir išvaizda mokykliniais metais tikriausiai sėdėdavo kavinėje vienas. Jis visas drebėjo nuo verksmo. Moteris paraudusiomis akimis laikė jį apkabinusi.

– Tai buvo nelaimingas atsitikimas, – kartojo moteris, ranka raminausiai glostydamą vyro nugarą.

– Tai nebuvo nelaimingas atsitikimas, – atsakė vyras.

– Mes nenorėjome.

– Nuo to ne geriau.

– Žinoma, kad ne geriau, – tarė ji. – Tačiau mes tai išgyvensime. Visi.

– Kas blogesnis? Jis ar mes?

– Tai ne jo kaltė, – atsakė ji. – Jis nieko negalėjo padaryti. Jis auka, o ne monstras.

– Mums reikia jį pribaugti, – išgirdome jo žodžius. Ir tada vėl kūkčiojimą.

– Tiesiog taip jį apleistum? – jos veido išraiška tapo nuožmi. Ji pasitraukė atokiau.

Negalėdamas į ją atsiremti jis atrodė dar nelaimingesnis. Tačiau pyktis ištiesino jo stuburą. Jis mostelėjo ranka į kabančius vaikus:

– Mes sumaitinome jam mažas mergaites!

– Jis tiesiog serga, ir viskas, – atsakė ji. – Mums tik reikia, kad jis pasveiktų.

– Kaip? – Jis susikūprino įdėmiai žiūrėdamas jai į veidą. – Ką darysime? Vešime jį ligoninę?

Ji rankomis užsidengė veidą.

– Kai susigražinsime jį, žinosime, ką daryti. Pasikliauk manim.

Jis nususuko.

– Pernelyg toli nuėjome. Jis daugiau jau nebėra mūsų berniukas. Jis monstras. Mes visi tapome monstrais.

Ji pakėlė ranką ir trenkė jam. Jos delno pliaukštelėjimas per skruostą buvo toks garsus, tarytum šautuvo šūvis.

Jie ir toliau ginčijosi, visiškai mus ignoruodami, nes kad ir kokį galėtume kelti pavojų, jis būtų toks neesminis, palyginti su jų pokalbiu, toks nevertas eikvoti energiją, kad pastebėtum. Gerai nežinojau, apie ką jie kalbėjosi, bet mano protą audrino tamsūs įtarimai.

Rafas čiupo man už alkūnės ir nusivedė šlaitu žemyn, ratu aplenkdamas pamišusius žmones ir pusiau apgraužtas mergaites, groteskiškai kabančias medyje.

Mano skrandyje sukilo rūgštis ir jo turinys vėl pagrasino ištrūkti į lauką. Tačiau šiaip taip viską nurijau ir priverčiau kojas žingsniuoti paskui Rafa.

Ėjau nudūrusi akis į žemę ir žiūrėjau į Rafo kojas, stengdamasi negalvoti apie tai, ką tik tik regėjau ant kalno. Pajutau silpną kvapą, nuo kurio ėmė sukti pilvą. Apsidairiau, bandydama nustatyti, kas tai. Sklido sierą primenantis supuvusių kiaušinių dvokas. Mano uoslė nuvedė mane prie poros kiaušinių, padėtų ant sudžiūvusių lapų. Keliose vietose jie buvo suskilę ir matėsi rusvas trynys. Išblukusios rožinės spalvos dėmės vis dar bylojo apie subtilų lukštą, kurį labai seniai kažkas buvo nudažęs.

Pažvelgiau aukštyn į kalną. Nuo čia pro medžius puikiai mačiau kabančias mergaites.

Niekada nesužinosiu, ar mano mama padėjo čia šiuos kiaušinius dėl mūsų, – kaip apsaugą, – arba ji žaidžia susigalvotą žaidimą, kurį anų dienų spauda būtų pavadinusi „Taip pasielgti mane priverstė nelabasis“. Abu variantai buvo vienodai galimi, nes ji visiškai nevartojo savo vaistų.

Mano skrandį sutraukė mėšlungis ir aš vėl turėjau susiriesti nuo žiaugčiojimo.

Šilta ranka palietė mano petį ir pakišo man vandens butelį. Gurkštelėjau, paskalavau

burną ir išspjoviau. Vanduo užtiško ant kiaušinių ir šie sujudėjo. Iš vieno kiaušinio lėtai ėmė tekėti tamsus trynys lyg senas kraujas. Kitas maskatuodamasis nuriedėjo šlaitu žemyn, kol atsirėmė į medžio šaknį. Jis buvo rožinės spalvos ir patamsėjęs nuo drėgmės, lyg kaltės raudonis.

Mano pečius apkabino šilta ranka ir padėjo atsistoti.

– Nagi, – tarstelėjo Rafas. – Eime.

Ėjome tolyn nuo sukiužusių kiaušinių ir kabančių mergaičių.

Rėmiausi į jo tvirtą petį, kol susivokiau, ką darau. Tada staigiai atsitraukiau.

Negalėjau leisti sau prabangos remtis į ką nors tvirta, juolab į angelą.

Išblėsus jo šilumai pečiams pasidarė šalta ir pasijutau pažeidžiama. Įsikandau sau į lūpą, kad jausčiau skausmą.

– KA, TAVO manymu, jie ten darė? – paklausiau.

Rafas patraukė pečiaus.

– Ar manai, kad jie šėrė žemaūgius demonus?

– Galbūt.

– Kam jiems taip daryti?

– Aš jau lioviausi stengtis suprasti žmones.

– Mes ne visi tokie, tu juk žinai, – ištariau. Kažkodėl jaučiausi privalanti pasiteisinti dėl tokio mūsiškių elgesio.

Jis pažvelgė į mane supratingu žvilgsniu ir ėjo toliau.

– Jei būtum matęs mus anksčiau, iki užpuolimo, suprastum, – atkakliai kalbėjau.

– Aš žinau, – atsakė net nežvilgteldamas į mane.

– Iš kur žinai?

– Mačiau per televiziją.

Prunkštelėjau iš juoko. Tada supratau, kad jis nejuokauja.

– Tikrai?

– Argi kas nors nežiūri?

Spėjau, kad visi žiūrėjo. Rodoma nemokamai. Viskas, ko jiems reikėjo – tik pagaut signalą ir jie galėjo viską apie mus žinoti. Tačiau televizija – ne realybės, o tik mūsų didžiausių vilčių ir sunkiausių baimių atspindys. Svarsčiau, ką angelai galvojo apie mus, jei iš viso ką nors galvojo.

Įdomu, kuo laisvalaikio užsiimdavo Rafas, kai nežiūrėdavo TV. Buvo sunku įsivaizduoti jį sėdintį ant sofos po sunkių kautynių ir žiūrintį TV laidą apie žmonių mažėjimą. Kaip jis gyveno?

– Ar tu vedęs? – paklausiau ir pasigailėjau uždavusi šį klausimą, kai pamačiau jį su iki skausmo gražia žmona angele ir mažais cherubinais, bėgiojančiais aplink namą, išpuoštą graikiško stiliaus kolonomis.

Jis stabtelėjo ir žybtelėjo į mane, lyg būčiau pasakiusi kažką nederama.

– Nesileisk kvailinama mano išvaizdos, Penryn. Aš nesu žmogus. Vyrų dukros draudžiamos angelams.

– O kaip dėl moterų dukrų? – pamėginau šelmiškai nusišypsoti, bet šypsena išėjo lėkšta.

– Aš rimtai. Argi nežinai savo religijos istorijos?

Daugiausia, ką žinojau apie religiją, išgirdau iš savo mamos. Galvojau apie visus tuos kartus, kai vidurnaktį ji kliedėdama ateidavo į mano kambarį. Ji taip dažnai atslūkindavo man miegant, kad įpratau gulėti prisispaudusi nugarą prie sienos, jog

matyčiau, kaip ji įeina, jai nė nežinant, kad buvau pabudusi.

Ji atsisėdavo ant grindų prie mano lovos, linguodavo pirmyn ir atgal lyg būdama traso būsenos, valandų valandas kalbėdavo gomuriniu balsu gniauždama Bibliją. Beprasemiai, šiurkštūs garsai įgaudavo pikto giedojimo ritmą. Arba užkeikimo moduliaciją.

Tai tikrai kraupu, kai guli lovoje pusiau miegantis, o aplinkui – tamsu. Tai tiek apie mano religinio išsilavinimo mastą.

– O, ne, – pasakiau. – Negaliu tvirtinti, kad ką nors žinau apie religijos istoriją.

Jis vėl pradėjo eiti.

– Grupė angelų, vadinamų stebėtojais, buvo dislokuoti Žemėje, kad sektų žmones. Laikui bėgant jie pasijuto vieniši ir paėmė sau į žmonas žmonių dukteris, nors žinojo, kad neturėtų to daryti. Jų vaikai vadinosi nefilimai. Ir jie buvo pasibjaurėtini. Maitinosi žmogiena, gėrė jų kraują ir terorizavo Žemę. Už tai stebėtojai buvo ištremti į pragarą iki Paskutinio teismo dienos.

Jis žengė kelis žingsnius tarsi svarstydamas, ar pasakoti toliau. Laukiau, tikėdamasi išgirsti kuo daugiau apie angelus, net jei tai ir senovinė istorija.

Tyla slėgė. Ši istorija buvo ilgesnė, nei jis man papasakojo.

– Taigi, – paraginau. – Viso to esmė, kad angelams neleidžiama būti drauge su žmonėmis? Kitu atveju jie bus prakeikti?

– Kaip tik taip.

– Tai žiauru, – nustebau, kad jaučiau angelams užuojautą, net ir tiems, iš senovinių pasakojimų.

– Manai, kad tai blogai? Būtum mačiusi bausmes jų žmonoms.

Jis beveik ragino paklausti. Tai buvo mano galimybė sužinoti daugiau. Tačiau supratau, kad visai nenoriu žinoti apie bausmes, kurios laukdavo įsimylėjusias angela. Todėl žiūrėjau į sausus spyglius, traškančius po mūsų kojomis.

SKAILANO BULVARAS staiga baigėsi ties 92-uoju greitkelio, ir mes 280-autostrada keliavome į šiaurę, į kažkada labai tankiai apgyvendintą teritoriją San Fransisko pietuose. Tai buvo pagrindinė magistralė į San Fransiską, todėl neturėjome nustebti išgirdę kelyje, apačioje, užiantį sunkvežimį. Tačiau nustebome.

Praėjo beveik mėnuo, kai paskutinį kartą girdėjau važiuojančią mašiną. Buvo daugybė veikiančių automobilių, daug kuro, tačiau neįsivaizdavau, kad būtų likę nors kiek tuščių kelių. Vėjas košė mano sportinį megztinį ir draikė išsipešusias plaukų sruogas.

Apačioje tarp susigrūdusių automobilių nardė juodas hameris. Jis stabtelėdavo ir kurį laiką laukdavo. Jei išjungtų variklį, nepatikėtum, kad jis galėtų kuo nors skirtis iš tūkstančio kitų mašinų, paliktų gatvėse. Kai pajudėdavo, galėjau matyti kelią tarp atlaisvintų mašinų, kuriuo jis važiavo. Tačiau dabar pastebėjau, kad kelias buvo

vingiuotas ir netgi su tam tikromis užuobėgomis, kad neatrodytų, jog tai kelias.

Hameris sustojo. Kelias buvo užblokuotas. Apskritai būtų labai sunku pastebėti pėdsakus, jei nieko nežinotum. Hameris buvo tiesiog dar viena mašina tuščių automobilių jūroje, o kelias – atsitiktinis punktyras labirintų gausybėje. Nuo žemės tikriausiai matytum hamerio vairuotoją ir keleivius, tačiau iš oro nieko nesuprastum. Šie vaikinai slėpėsi nuo angelų.

– Obio vyrai, – tarė Rafas, galvodamas taip pat, kaip ir aš. – Protinga, – balse pasigirdo pagarbos gaidelė.

Taip, tai buvo protinga. Keliai – geriausias būdas bet kur patekti. Išjungus variklį, hameris įspūdingai ištirpo bendrame vaizde. Netrukus Rafas parodė į viršų. Dar neseniai ramų dangų darkė mažulyčiai taškeliai. Jie judėjo greitai ir beregint pavirto į būrį angelų, skrendančių V formos vora. Jie braukė pažeme virš greitkelio, lyg ieškodami grobio.

Sulaikiau kvėpavimą ir pasilenkiau krūmuose taip žemai, kaip galėjau, svarstydama, ar Rafas sušuks jiems, kad atkreiptų dėmesį. Vėl pagalvojau, kiek mažai žinojau apie angelus. Net negalėjau atspėti, ar Rafas norėjo atkreipti jų dėmesį. Kaip jis pasakytų, je jie būtų nusiteikę priešiška?

Jei man pavyktų prasiskverbti į angelų landynę, kaip surasčiau tuos, kurie nusinešė Peidžę? Jei nors ką apie juos žinočiau, jų vardus ar atpažinimo ženklus, turėčiau bent nuo ko pradėti. To nežinodama, dariau prielaidą, kad angelai – maža bendruomenė, vos šiek tiek didesnė nei Obio stovykla. Neaiškiai vaizdavausi, kad kai tik surasiu angelų būstinę, galėsiu stebėti ir išsiaiškinti, ką iš ten daryti.

Pirmą kartą man dingtelėjo, kad tai galėtų būti daug didesnė teritorija. Tokia didelė, kad Rafas negalėtų atpažinti, ar šie angelai yra jo draugai, ar priešai. Užtektinai didelė jiems, kad virtų mirtina nesantaika tarp skirtingų rangų. Jei turėčiau įžengti į stovyklą su grobikiška Romos armija, ar galėčiau išsiaiškinti, kur jie laiko Peidžę, ir paprasčiausiai išėiti su ja?

Šalia manęs Rafo raumenys atsipalaidavo ir jis nusileido ant žemės. Jis nusprendė neatkreipti angelų dėmesio. Nežinojau, ar todėl, kad atpažino juos kaip priešus, ar kad iš viso negalėjo jų skirti.

Abiem atvejais tai bylojo, kad jo priešai angelai kėlė daug didesnę grėsmę nei tai, ką buvo galima patirti ant žemės. Jei jis galėtų surasti draugiškų angelų, jie nuneštų jį į bet kurią reikiamą vietą, ir Rafas daug greičiau gautų medicininę pagalbą. Tad grėsmė praleisti galimybę jam turėtų būti skaudi.

Angelai pasuko ir vėl siūbuodami skrido pro automobilių jūrą, lyg uostytą orą ieškodami aukų.

Vos galėjau rasti akimis hamerį, nors buvau mačiusi, kur jis sustojo. Obio vyrai žinojo, kad jų priedanga gera.

Svarsčiau, kokia užduotis vertė juos taip rizikuoti būti pagautiems ant kelio? Tai

negalėjome būti mes. Mes nebuvo verti rizikos, bent jau ne dėl to, ką jie žinojo. Taigi jie turbūt manė, kad šalimais arba mieste yra kažkas svarbaus. Gal tai žvalgyba?

Kad ir ko ieškojo angelai, nieko nerado. Jie staigiai pakilo aukštyn ir išnyko horizonte. Jiems skrendant ausyse švilpiančios oras tikriausiai slopino jų klausą. Galbūt todėl būtų visai gerai nuo to ir pradėti.

Giliai iškvėpiau. A pačioje stovintis hameris galiausiai užsivedė ir nuvinguriavo tolyn į miestą šiaurėje.

– Kaip jie suprato, kad atskrenda angelai? – ištarė Rafas, tarsi klaustų savęs.

Aš gūžtelėjau pečiais. Galėjau spėlioti, tačiau nemačiau jokio reikalo dalintis savo spėjimais. Mes buvome protingos beždžionės, ypač išlikimo akivaizdoje. O Silicio slėnyje gyveno pačios protingiausios, pačios novatoriškiausios beždžionės. Nors ir pabėgau iš Obio stovyklos, jaučiau geliantį pasididžiavimą mūsų sūsiškių sugebėjimais veikti. Rafas atidžiai mane stebėjo, ir aš svarsčiau, ar mano mintys atsispindi veide.

– Kodėl jų nepašaukei? – pasiteiravau.

Buvo jo eilė truktelėti pečiais.

– Būtum gavęs medicininę pagalbą dar iki saulėlydžio, – pasakiau.

Jis atsistūmė nuo žemės ir nusipurtė.

– Taip. Arba būčiau patekęs atgal į priešų rankas.

Jis vėl pradėjo niršiai eiti ta pačia kryptimi, kokia vedė kelias. Sekiau jo pėdomis.

– Ar tu juos atpažinai? – stengiausi nutaisyti nerūpestingą toną. Norėjau tiesiai klausti, kiek iš viso ten yra angelų, tačiau į tokį klausimą jis negalėtų atsakyti neišduodamas karinių paslapčių.

Jis papurtė galvą nieko neaiškindamas.

– Tu jų neatpažinai? Ar negalėjai gerai įžiūrėti, kad atpažintum?

Jis stabtelėjo iškratyti kačių ėdalo iš pakelio.

– Štai. Prašau, užsikimšk jais savo burną. Gali pasiimti ir mano dalį.

Tik tiek tesugebėjau iškapstyti informacijos. Supratau, kad niekada netapsiu šnipu, meistrė, tokia kaip Tvydldysas ir Tvydldumas.

– AR MOKI vairuoti vieną iš šių daikčiukų? – paklausė, rodydamas į kelią.

– Taip, – lėtai atsakiau.

– Eime, – pasuko šlaitu žemyn prie kelio.

– Hm, ar tai ne pavojinga?

– Nepanašu, kad jie, nepraėjus valandai ar dviem, vėl kartu skristų ta pačia kryptimi vienas paskui kitą. Jei jau stovime ant kelio, bent būsime saugesni nuo kelių beždžionių. Jie manys, jog mes – Obio žmonės, pernelyg gerai ginkluoti ir sotūs, kad drįstų mus pulti.

– Mes nesame beždžionės, – ar ką tik nemaščiau, kad esame protingos beždžionės? Tad kodėl taip suskaudo, kai jis ką tik pavadino mane viena jų?

Jis ėjo toliau nekreipdamas į mane dėmesio.

Ko aš tikėjau? Atsiprašymo? Nuleidau tai negirdomis ir nusekiau jį žemyn iki greitkelio. Vos tik atsistojome ant asfalto, Rafas pačiupo mano ranką ir truktelėjo už furgono. Pritūpiau, įtempdama klausą, tikėdamasi išgirsti tai, ką girdėjo tik jis. Po minutėlės išgirdau artėjančią mašiną. Dar viena? Kokia tikimybė, kad po dešimties minučių nuo pirmojo automobilio tame pačiame kelyje galėtų pasirodyti kita mašina?

Tai juodas sunkvežimis su tentu. Kad ir kas buvo po juo – tai kažkas didelis, gumbuotas ir bauginantis. Mašina atrodė labai panaši į vakarykštį furgoną, į kurį jie krovė sprogmenis. Ji lėtai nudundėjo pro šalį miesto kryptimi.

Karavano. Labai ilgas karavano. Galėjau lažintis iš savo kuprinės turinio, kad priekyje ir už mūsų buvo daugiau tokių mašinų. Jos išsimėtė, kad būtų mažiau pastebimos. Hamerio vairuotojas tikriausiai žinojo apie angelus, skrendančius jų link, nes buvo įspėtas važiuojančiųjų priekyje. Net jei pirmasis automobilis būtų sunaikintas, likusioms būtų viskas gerai. Mano pagarba Obio vyrams dar sustiprėjo.

Kai variklio garsas nutolo, išlindome iš savo slėptuvės ir pradėjome ieškoti, kuo galėtume važiuoti. Aš teikiau pirmenybę į akis nekrentančiam ekonomiškam automobiliui, nekeliančiam daug triukšmo ir naudojančiam mažai degalų. Tačiau Obio vyrai tokio tikrai nevairuotų, todėl, turėdami didelį pasirinkimą, dairėmės galingo visureigio.

Daugelyje automobilių nebuvo raktelio. Net per pasaulio pabaigą, kai dėžutė krekerių tapo vertingesnė už mersedesą, apleisdami automobilius žmonės vis viena raktelius pasiimdavo, manau, iš įpročio.

Apžiūrėję pusę tuzino mašinų suradome juodą visureigį tamsintais stiklais ir su rakteliais, numestais ant vairuotojo sėdynės. Šis vairuotojas turbūt ištraukė raktelius ir netrukus persigalvojo, kad neverta neštis beverčio metalo. Baka buvo likę apie

ketvirtadalis degalų. Jų užteks bent jau nusigauti į San Fransiską, žinant, jog kelias tol gražu nėra tuščias. Sugrįžti atgal – jau neužteks.

Atgal? Atgal kur?

Nutildžiau tą balsą savo galvoje ir įsėdau į mašiną. Rafas įsitaisė keleivio vietoje. Mašina iš karto užsivedė ir mes pradėjome vingiuoti 280-uju keliu į šiaurę.

Niekada nemaniau, kad važiavimas dvidešimčia mylių per valandą gali būti toks jaudinantis. Mano širdis daužėsi, kol aš gniaužiau vairą rankose, lyg jis bet kurią akimirką galėtų tapti nekontroliuojamas. Negalėjau vienu metu matyti visas kliūtis kelyje ir stebėti užpuolikus. Pašnairavau į Rafą. Jis žvalgė apylinkes, dairydamasis net ir į šoninius veidrodėlius, tad aš šiek tiek atsipalaidavau.

– Taigi, kur mes važiuojame? – nebuvo miestų planų ekspertė, tačiau buvau ten kelis kartus ir turėjau bendrą supratimą, kaip išdėstyti rajonai.

– Į Finansų rajoną, – jis pakankamai gerai orientavosi ir skyrė miesto dalis. Nusistebėjau, iš kur jis tai žino, tačiau nesigilinau. Įtariau, jog yra buvęs šiose apylinkėse daug ilgiau, nei aš turėjau laiko tyrinėti pasaulį.

– Manau, kad greitkelis eina per jį arba bent jau šalia jo. Abejoju, kad kelias iki ten bus laisvas.

– Prie angelų būstinės yra tam tikra tvarka. Keliai privalo būti laisvi.

Pervėriau jį aštriu žvilgsniu.

– Ką turi galvoje, sakydamas tvarka?

– Keliuose šalia angelų būstinės bus sargybiniai. Turime pasiruošti, prieš ten patenkant.

– Pasiruošti? Kaip?

– Paskutiniuose namuose suradau kai ką tau persirengti. Norėčiau, kad taip pat pakeistum ir mano išvaizdą. Smulkmenas palik man. Praeiti pro sargybinius bus lengviausia dalis.

– Puiku. O kas tada?

– Tada galėsime pasilinksinti angelų būstinėje.

– Tu turi daug informacijos, ar ne? Aš ten neisiu, kol nesužinosiu, į ką įsiveliu.

– Tada neik, – jo tonas nebuvo švelnus, tačiau reikšmė – aiški.

Suspaudžiau vairą taip stipriai, kad stebėjausi, kaip jis nesulūžo.

Nebuvo paslaptis, kad mes tik laikini sąjungininkai. Nė vienas iš mūsų neapsimetėm, kad mūsų draugystė tęsis ilgai. Aš padėdau jam sugrįžti namo su sparnais, jis padėdau man surasti seserį. Tada aš liksiu pati su savimi. Žinojau tai. Nė akimirką to nepamiršau.

Tačiau nuo minties, kad po keleto dienų, kai kažkas rūpinosi tavo saugumu, teks kliautis tik savimi... jaučiausi vieniša.

Uždariau važiuoklę.

– Maniau, kad sakei, jog moki vairuoti.

Supratau, kad spaudžiau akseleratorių. Mes važiovome zigzagais lyg girti, keturiasdešimt mylių per valandą greičiu. Sumažinau iki dvidešimties ir atleidau pirštus.

– Palik man vairavimą, o aš tau paliksiu planavimą.

Tai pasakiusi, turėjau įkvėpti, kad nurimčiau. Visą šį laiką pykau ant savo tėčio, kad paliko mane ir kad turėjau pati priimti visus sunkius sprendimus. Tačiau nuo to, kad Rafas ėmėsi vadovauti ir primygtinai reikalavo akiai juo sekti, man susuko pilvą.

Šen bei ten šalikelėje matėme vieną kitą apiplyšusį žmogų, tačiau jų buvo nedaug. Jie skubėdavo tolyn vos išvydę mūsų automobilį. Stebint, kaip jie žiūrėjo, kaip slėpėsi, kaip smalsiai iš pasalų į mus dirščiojo purvini veidai, į galvą atėjo tik vienas nekenčiamas žodis – beždžionės. Taip į mus kreipdavosi angelai.

Artėdami prie miesto ėmėme pastebėti daugiau žmonių. Mūsų kelias darėsi vis mažiau panašus į labirintą. Ilgainiui beveik nebeliko mašinų, tačiau ne žmonių. Visi vis dar spoksodavo į automobilį, tačiau rodė mažesnę susidomėjimą, lyg važiuojančias mašinas matytų nuolat. Kuo labiau artėjome prie miesto, tuo daugiau matėme keliu einančių žmonių. Nuo kiekvieno garso ar judesio jie atsargiai apsidairydavo, tačiau likdavo atviroje vietoje.

Įvažiavę giliau į miestą pamatėme, kad aplinkui viskas suniokota. San Fransiskas buvo sunaikintas kaip ir daugelis kitų miestų. Jis atrodė kaip smilkstantis postapokaliptinis miestas, lyg besisklaidantis košmaras iš kokio nors populiaraus hollywoodinio filmo. Važiuodama pastebėjau šmėstelintą Iłankos tiltą. Jis atrodė kaip punktyrinė linija per vandenį, kuriai kažko stigo. Buvau mačiusi miesto nuotraukas po didžiojo žemės drebėjimo 1906 m. Nusiaubimo mastas buvo sukrečiantis ir jo vaizdas – sunkiai suvokiamas.

Dabar įsivaizduoti jau nebereikėjo. Nuodėguliais ir griuvėsiais buvo virtę ištisi kvartalai. Pirmieji meteorų lietūs, žemės drebėjimai ir cunamiai atnešdavo tik šiokią tokią žalą. San Fransiskas – miestas, apstatytas tokiomis tankiomis namų eilėmis, kaip tarp jų nė uodo snapas netilptų. Sprogus dujų vamzdžiams viską nusiaubė gaisrai. Dangus ištisomis dienomis duso nuo krauju alsuojančių dūmų. Kas buvo likę – tai dangoraižių skeletai, atsitiktinai vis dar stovinti mūrinė bažnyčia ir daugybė jau nieko nebelaikančių kolonų.

Ženklas skelbė, kad gyvenimas yra D vas¹. Sunku nusakyti, kokio produkto šis ženklas, nes jis buvo apdegęs, apdegusios ir kai kurios raidės. Manau, kad tikroji reikšmė buvo *gyvenimas yra geras*². Tolėliau stovintis suniokotas namas atrodė kaip tirpstantis, tarytum vis dar naikinamas ugnies po svetimu mėlynu dangumi.

– Kaip tai įmanoma? – nė nepajutau, kaip ištariau tai garsiai, tik išgirdau ašaromis springstantį savo balsą. – Kaip galėjote taip padaryti?

Mano klausimas nuskambėjo asmeniškai, galbūt toks ir buvo. Iš to, kiek žinojau, jis galėjo būti atsakingas už visus šiuos griuvėsius aplink mane.

Visą likusią kelią Rafas tylėjo.

Šio kapinyno viduryje driekėsi keli Finansų rajono kvartalai, užstatyti aukštais, saulėje spindinčiais pastatais. Jie atrodė visiškai nepalieti. Nustebau, kad laikinoji stovykla įsikūrė toje miesto vietoje, kur anksčiau buvo Pietų rinkos rajonas, tiesiog nesunaikintoje Finansų rajono dalyje.

Jau buvau beapvažiuojanti kitą automobilį manydama, kad jis stovi, kai staiga šis truktelėjo priešais mane. Trenkiau per stabdžius. Pravažiuodamas pro mane vairuotojas bjauriai pasižiūrėjo. Tai buvo kokių dešimties metų berniukas, vos išgalintis matyti kelią.

Stovyklavietė buvo panašesnė į lūšnynus, kokius mes buvome pratę matyti per žinias ir į kuriuos plūdo tūkstančiai katastrofą išgyvenusių pabėgėlių. Tiesa, žmonės nevalgė vienas kito, bet atrodė alkani ir pasimetę. Jie lietė automobilio langus lyg mes čia būtume paslėpę turtus, kuriais galėtume pasidalyti.

– Pasuk čia, – mostelėjo Rafas autolaužyno pusėn – kažkada ten buvo automobilių stovėjimo aikštelė. Pasukau ten ir sustojau. – Išjunk variklį. Užrakink dureles ir neprarask budrumo, kol jie mus pamirš.

– Ar jie ketina mus pamiršti? – pasiteiravau stebėdama keletą vaikinų, kurie bandė užlipti ant mūsų automobilio dangčio. Jis buvo įsilęs nuo variklio, tad vaikinai jautėsi kaip namie.

– Daugelis žmonių miega savo mašinos. Tikriausiai jie nieko nedarys, kol nenutars kad mes užmigome.

– Mes čia miegosime? – tai būtų paskutinis dalykas, kurį daryčiau: kad adrenalinui tekant mano venomis miegočiau po stiklu, apsupta desperatiškų žmonių.

– Ne. Mes čia persirengsime.

Rafas pasisuko į galinę sėdynę, paėmė savo kuprinę ir ištraukė iš jos raudoną pobūvių suknelę. Ji buvo tokia maža, kad iš pradžių pamaniau, jog tai šalikas. Ji buvo daili, labai panaši į tą, kurią kartą pasiskolinau iš savo draugės Lizos, įkalbėjusios mane eiti į klubą. Liza turėjo suklastotas tapatybės korteles mums abiem, ir tai galėjo būti visai linksma naktis, jei ji nebūtų pasigėrusi ir išėjusi namo su vaikinu iš koledžo ir man nebūtų tekę vienai grįžti į namus, nelabai žinant kelią.

– Kam ji? – nemaniau, kad jis galvoja apie klubą.

– Apsivilk. Turi atrodyti kuo geriau. Tai mūsų bilietas.

Gal jis tikrai turi omenyje klubą...

– Juk neplanuoji grįžti namo su kokia nors neblaivia koledžo moksleive, ar ne?

– Ką?

– Nesvarbu, – paėmiau mažą medžiagos gabalėlį, siaurus batelius ir, savo nuostabai, šilkinės pėdkelnes. Gal Rafas ir ne viską žinojo apie žmones, bet tik ne apie moterų aprangą. Pervėriau jį skvarbiu žvilgsniu, svarstydamą, kur jis to išmoko. Jis šaltakraujiškai atrėmė mano žvilgsnį ir nieko nepasakė.

Nebuvo jokios privačios vietos, kur pasislėpusi nuo smalsių benamių vaikinių akių, sėdinčių ant mūsų mašinos, galėčiau persirengti. Juokinga – aš vis dar galvojau apie šiuos vyrus kaip apie benamius, nors namų jau niekas neturėjo. Kažkada tikriausiai jie buvo hipsteriai³ iš pietinės prekybinio rajono dalies. Tas „kažkada“ buvo vos prieš porą mėnesių.

Laimė, kiekviena mergina žino, kaip persirengti viešumoje. Užsitempiau suknelę per galvą ir sukimšau po megztiniu. Ištraukiau rankas iš megztinio rankovių ir prakišau suknelę, naudodamasi megztiniu kaip priedanga. Tada suknelę patraukiau žemyn iki šlaunų, nusimaudama džinsus ir nusiaudama batus.

Suknelė nenusileido taip žemai, kaip norėjau, todėl vis timpčiojau ją žemyn, kad atrodyčiau kukliau. Matėsi šlaunys, o būdama nežabotų vyrų apsuptyje mažiausiai norėjau dėmesio.

Kai susirūpinusiomis akimis pažvelgiau į Rafa, jis tarė:

– Tai vienintelė išeitis, – galiu pasakyti, jog jam taip pat nepatiko.

Nenorėjau nusivilkti sportinio megztinio, nes jaučiau, kokia trumpa mano suknelė. Civilizuoto pasaulio vakarėlyje gal ir būtų patogų. Gal net džiaugčiausi, kad ji graži, nors kol savęs nemačiau, neįsivaizdavau, daili ji ar ne. Vis dėlto galiu pasakyti, kad ji man buvo vienu dydžiu per maža ir labai aptempta. Nebuvau tikra, ar ji turėjo tokia būti, tačiau prieš tuos laukinius jaučiausi nuoga.

Rafas nekreipė dėmesio į nepažįstamuosius. Jis nusitraukė savo marškinėlius ir išslydo iš kariškų kelnių, greitai užsisagstydamas baltus marškinius ir juodas, ilgas kelnes. Jausmas, kad esu stebima, daugiau nei bet kas kita neleido stebeilyti į Rafa. Neturiu brolių ir niekada anksčiau nebuvau mačiusi persirengiančio vaikiną. Buvo taip natūralu pajusti dilemą: žiūrėti ar ne?

Užuot spoksojusi į Rafa, beviltiškai žvelgiau į batelius su juostele. Jie buvo to paties atspalvio kaip ir suknelė, ankstesnė šeimininkė turėjo specialiai užsakyti juos, taip priderintus vienas prie kito. Aukšti, ploni kulniukai išryškino sukryžiuotas kojas.

– Aš negalėsiu su jais bėgti.

– Tau ir nereikės, jei viskas vyks pagal planą.

– Puiku. Nes reikalai visuomet vyksta pagal planą.

– O jei viskas pakryps bloga linkme, bėgimas nebepadės.

– Gerai. Bet su jais aš negalėsiu ir kovoti.

– Aš tave čia atsivežiau, aš ir ginsiu tave.

Jaučiau pagundą priminti, kad tai aš ištempiau jį iš gatvės lyg kelių auką.

– Ar tai tikrai vienintelis būdas?

– Taip.

Atsidusau. Įgrūdau kojas į ankštas, niekam tikusias kurpaites, turėdama vilčių, kad eidama neišsinarinsiu kulkšnių. Išsinėriau iš megztinio ir atstūmiau veidrodėlio

dangtelį, kad galėčiau pasižiūrėti. Suknelė, kaip ir spėjau, buvo labai aptemta, tačiau atrodė geriau nei maniau.

Bet plaukai ir veidas tiko tik sėdėti namie su nutriušusiu chalatu. Ranka perbraukiau galvą. Plaukai buvo riebaluoti ir susivėlę. Lūpos – suskeldėjusios ir pleiskanotos, o skruostai nudegę saulėje. Ant žando matėsi mango spalvos dėmė – grumtynių su Bodenu palikimas. Gerai, kad buvau gavusi šaldytų žirnelių: bent jau nėra patinimų.

– Štai, – tarė Rafas, atsegdamas savo kuprinę. – Nežinojau, ko tau gali prireikti, todėl paėmiau, ką radau vonios kambaryje. – Prieš paduodamas kuprinę, jis išsitraukė smokingą.

Stebėjau, kaip jis spokso į tą švarką, svarstydamą, ką galvoja, kad atrodo toks nuliūdęs. Tada pasisukau ir iškračiau kuprinę.

Suradau šukas. Mano plaukai buvo tokie riebaluoti, kad, tiesą sakant, net aptvarkyti neatrodė geriau. Čia taip pat buvo losjono, kuriuo nuvaliau lūpas, rankas ir kojas. Norėjau nulupti nuo lūpų supleišėjusią odelelę, bet palikau, nes iš patirties žinojau, kad tada jos pradės kraujuoti. Tik pasidažiau ir tušu paryškinau blakstienas.

Lūpdažis buvo ryškios rožinės spalvos, o tušas – mėlynas. Tai man neįprastos spalvos, kurios kartu su aptemta suknele neabejotinai darė mane panašią į ištvirkusią merguželę. Manau, tokio įspūdžio mes ir siekėme. Nebuvo akių šešėlių, todėl jas paprasčiausiai apvedžiau plona tušo linija, suteikiančia geidulingumo. Ant skruostų užtepiau šiek tiek grimo. Jis buvo švelnus, o tos vietos, kurioms grimo reikėjo labiausiai, buvo pačios jautriausios. Tebūnie vaisingas toks pasirengimas.

Viską baigusi pastebėjau, kad ant dangčio sėdintys vaikinai sekė, kaip aš dažiausi. Pažvelgiau į Rafą. Jis buvo užsiėmęs kuprine, sparnais ir dirželiais.

– Ką darai?

– Darau... – jis pakėlė galvą ir pamatė mane.

Nežinau, ar jis matė, kaip nusivilkau megztinį, spėju, kad buvo užsiėmęs, nes dabar žiūrėjo į mane nustebę. Jo vyzdžiai išsiplėtė. Lūpos prasivėrė – matyt, trumpam pamiršo kontroliuoti savo veido išraišką. Galėjau prisiekti, kad buvo netgi nustojęs kvėpuoti.

– Darau taip, kad atrodytų, lyg būčiau su sparnais, – tyliai pasakė. Aksomo švelnumo balsas nuskambėjo kimiai, lyg jis sakytų kažką itin asmeniško. Tarsi tartų man meilų komplimentą.

Įsikandau į lūpą, kad neužsimirščiau, jog jis tiesiog atsakė į mano klausimą. Kas, kad jo balsas skambėjo užburiančiai seksualiai.

– Negalėsiu įeiti ten, kur turėsiu eiti, jei jie manys, jog aš žmogus, – jis nuleido įdėmų žvilgsnį ir dirželiu pritvirtino vieną sparną.

Rafas užsidėjo ant pečių tuščią kuprinę su abiem pririštais sparnais.

– Padėk man užsidėti smokingą.

Jis prapjovė jį, kad galėtų prakišti sparnus.

Teisingai. Smokingas. Sparnai.

– Ar sparnai turėtų būti išorėje? – pasiteiravau.

– Ne, tik padaryk, kad nesimatytų dirželių ir kuprinės.

Sparnai atrodė pririšti tvirtai. Švelniai pataisiau juos, kad viršutinės plunksnos uždengtų dirželius. Plunksnos dar buvo plazdančios ir gyvos, nors truputį ir suvargusios, ypač žinant, kokios buvo, kai pirmą kartą paliečiau jas prieš keliolika dienų. Atsispyriau pagundai jas paglostyti, nors Rafas to nepajautų.

Sparnai buvo prigludę prie tuščios kuprinės tarsi prie nugaros. Jie buvo labai ilgi ir atrodė nuostabu, kaip tvirtai jie gali priglusti. Kartą mačiau, kaip septynių pėdų miegmaišį sulankstė į mažą kubo formos paketą, bet tas pokytis nebuvo toks įspūdingas, kaip šis.

Išlyginau drabužį. Sniego baltumo sparnai kyšojo iš tamsios medžiagos prapjovų dviem ruožais, nepalikdami nė užuominos apie kuprinę ir dirželius. Drabužis buvo pakankamai didelis, kad Rafas atrodytų apystambis, bet ne tiek, kad atkreiptų į save dėmesį, nebent kas nors gerai jį pažinotų.

Jis palinko į priekį, kad sėdėdamas nesugadintų savo sparnų.

– Kaip atrodo?

Sparnai išryškino jo dailius plačius pečius ir tiesią nugaros liniją. Apykaklę puošė sidabrinė peteliškė su žaismingomis raudonomis apvijomis, derančiomis prie mano suknelės. Platus diržas taip pat derėjo prie mano aprangos. Nepaisant nedidelės purvo dėmės ant žandikaulio, Rafas atrodė kaip ką tik nužengęs iš Holivudo žurnalo.

Švarkas pakenčiamai atitiko jo apimtis, nors nebuvo tobulai pritaikytas sparnams. Prisiminiau didingą blyksnį, kai pirmąkart išvydau šiuos sniego baltumo sparnus, išskleistus už jo nugaros, jam stovint akis į akį su priešais. Pajutau dalelę to, ką jam galėtų reikšti sparnų netektis.

Linktelėjau.

– Gerai. Atrodai puikiai.

Jis pažiūrėjo man į akis. Išvydau dėkingumo atšvaitus, praradimo šešėlį ir nerimą užuominą.

– Ne tai... anksčiau tu neatrodei tinkamai. Turiu galvoje, kad tu visada atrodai... didingai. – Didingai? Beveik išverčiau akis. Ką aš kliežiu... Nežinojau, kodėl tai pasakiau, todėl užsičiaupiau. – Ar jau galime eiti?

Jis linktelėjo. Nuslėpė gundančią šypsena, tačiau ji liko jo akyse.

– Važiuk pro šią minią aukštyn iki kontrolės punkto, – jis mostelėjo į dešinę, kur vaizdas priminė nemokamą turgų. – Kai sargyba tave sustabdys, sakyk, kad nori patekti į angelų būstinę. Sakyk, kad girdėjai, jog jie kartais įsileidžia moteris.

Rafas persėdo į galą, pasislėpė šešėlyje ir užsitraukė ant savęs seną antklodę, tą pačią, į kurią buvo suvynioti jo sparnai.

– Manęs čia nėra, – pridūrė.

– Taigi... dar kartą paaiškink, kodėl slepiesi, užuot praėjęs pro vartus su manimi?

– Angelai nevaikšto pro kontrolės punktą. Jie skrenda tiesiai į būstinę.

– Ar negali pasakyti, kad esi sužeistas?

– Tu kaip maža mergaitė, reikalaujanti atsakymų į klausimus slaptos operacijos metu.

Kodėl dangus mėlynas, tėti? Ar galiu paklausti žmogaus su kulkosvaidžiu, kur yra vonios kambarys? Jei nenuils, būsiu priverstas tave išlaipinti. Daryk, ką sakau ir kada sakau, neklausinėdama ir nedvejodama. Jei nepatinka, susirask ką nors kitą, kas įkyrėtų tau su savo pagalba.

– Gerai gerai. Supratau. Jėzau, kai kurie žmonės tokie niurzgos.

Užvedžiau variklį ir lėtai pajudėjau iš vietos. Benamiai vaikinai sumurmėjo. Vienas jų nučiuoždamas smogė kumščiu į dangtį.

---

¹Orig.: *Life is God* (gyvenimas yra Dievas; red. past.).

²Orig.: *Life is Good* (gyvenimas yra geras; red. past.).

³Hipsteris – (jaun. žarg.) labai originalus, labai savitas, labai demonstratyviai nemadingas, jautrus, meniškos sielos jaunuolis, dėvintis marškinėlius su prasmingais ironiškais užrašais ir akinius storais rėmeliais, pageidautina vintažinius arba Ray Ban ženklus, tatuiruotas, klausantis tik pogrindinės (underground) muzikos, fotografuojantis su poloroidu, o Lietuvoje, veikiausiai su zenitu (red. past.).

VAŽIAVAU UŽKIMŠTA Montgomerio gatve tokiu greičiu, kuris, ko gero, prilypusei pėsčiojo tempo. Žmonės traukėsi iš kelio nenoriai ir vertinamai nužvelgdavo. Dar kartą patikrinau duris, ar jos tikrai užrakintos, nors tai neapsaugotų, jei jie nuspręstų išdaužti langus.

Laimė, mes nebuvo vieni, važiuoti. Prie kontrolės punkto matėsi nedidelė automobilių eilė, apsupta minios pėsčiųjų. Matyt, jie visi laukė leidimo pereiti kontrolės punktą. Važiavau, kol galėjau, ir sustojau mašinų eilės gale. Čia buvo neįprastai daug moterų, laukiančių prie užkardos. Jos buvo švarios, pasidabinusios, lyg eitų į vakarėlį. Pasipuošusios aukštakulniais bateliais ir šilkinėmis suknelėmis, moterys stovėjo tarp apdriskusių vyrų ir visi elgėsi taip, tarytum tai būtų normalu.

Kontrolės punktas – tai užkarda, atskirta aukšta, tinkline tvora, skiriančia aplinkines gatves nuo Finansų rajono. Turint omeny tai, kas liko iš rajono, nebuvo sunku laikinai jį atitverti. Ši laikina tvora buvo padaryta iš pastatomų plokščių, sujungtų viena su kita, tačiau neįtvirtintų į asfaltą.

Nedaug reikėtų laiko, kad minia prasiveržtų ir pasiektų viršų. Kol kas ji laikėsi pagarbiai, nes sieną skiriančia viela tekėjo elektros srovė.

Tada pamačiau, kas tai buvo.

Kitoje tvoros pusėje vaikščiojo patruliai ir, pastebėję ką nors priėjus per arti, kaišiojo metalines lazdeles. Jei pataikydavo, pasigirsdavo šūvio garsas, lydimas elektros iškrovos. Žmonėms nuvaryti jie naudojo kažkokį galvijų baksnojimo įrankį. Visi baksnotojai, išskyrus vieną, buvo vyrai paniurusiais veidais. Jie nerodė jokių emocijų ir kartkartėmis badydavo įrankiu.

Baksnojanti moteris buvo mano mama.

Ją išvydusi, trinktelėjau galvą į vairą, bet nuo to geriau nepasijaučiau.

– Kas atsitiko? – paklausė Rafas.

– Mano mama čia.

– Ar tai problema?

– Tikriausiai, – pavažiavau keletą pėdų į priekį.

Mano mama labiau jaudinosi dėl savo darbo, nei jos bičiuliai. Ji lenkėsi tiek, kiek leido tvora, kad papurtytų kuo daugiau žmonių. Ji net kikenė papurčiusi vyrą, kuris svirduliuodamas stengėsi pasitraukti nuo jos kuo toliau. Į pasaulį ji žvelgė taip, lyg džiaugtųsi, keldama žmonėms skausmą.

Nepaisant to, žiūrėdama į ją pastebėjau, kad jinai bijo. Jei jos nepažinotum, manytum, kad jos entuziazmas kyla iš pagiežos. Geras dalykas buvo tai, kad savo aukų ji net nelaukė žmonių. Tikriausiai manė, kad ją uždare į monstrų apsuptą narvą pragare.

Kad tai mokestis už sandėrį su velniu. Galbūt prieš ją susimokė visas pasaulis. J tikriausiai manė, kad prie tvoros artėjantys žmonės iš tikrųjų buvo užsimaskavę monstri, sėlinantys prie jos narvo. kažkas stebuklingu būdu buvo įdavęs jai ginklą gintis nuo tų monstrų. Taigi ji naudojosi šia reta galimybe priešintis.

– Kaip ji čia atsirado? – nusistebėjau.

Jos skruostai buvo purvini, plaukai riebaluoti, drabužiai ties alkūnėmis ir keliais suplyšę. Atrodė taip, lyg būtų miegojusi ant žemės. Tačiau sveika ir soti, įraudusiais skruostais.

– Visi, esantys kelyje, galiausiai atsiranda čia, jeigu, žinoma, išgyvena.

– Kaip?

– Nežinau. Jums, žmonėms, visada buvo būdingas kažkoks bandos instinktas, kuris jus verčia būti kartu. O šiose apylinkėse tai yra didžiausia banda.

– Miestas, ne banda. Žmonės buriasi į miestus. Į bandas – gyvuliai.

Jis šiurkščiai prunkštelėjo.

Tikriausiai geriausia būtų palikti ją čia, o ne bandyti pasiimti su savimi į būstinę. Sunku veikti slapta, kai mama netoliese. Tai mums gali kainuoti Peidžės gyvybę. Nedaug ką galėčiau padaryti, kad palengvinčiau jos kančias, jai esant tokios būsenos. Kol prie sienos patruliuoja ji, žmonės išmoks laikytis atokiau. Čia ji saugesnė. Mes visi saugesni, kol ji čia. Kol kas.

Bet šie pasiteisinimai nesumažino kaltės jausmo, kad palieku ją čia. Tačiau neradau geresnio sprendimo.

Atplėšiau žvilgsnį nuo mamos ir pasistengiau įsijausti į aplinką. Negalėjau blaškytis, jei norėjau, kad visi liktume gyvi.

Minia rodė man pavyzdį. Priekyje stovinčiųjų atkirstos moterys ir paauglės merginos, visos apsirengusios ir pasidažiusios, kaip tik kuri išgalėjo, stengėsi atkreipti sargų dėmesį. Daugelis merginų buvo apsuptos vyrų, tinkančių joms į tėvus ar senelius. Moterys dažniausiai stovėjo šalia savo vyrų, kartais net su vaikais.

Sargybiniai purtė galvas, taip atsakydami kiekvienam, prašančiam leidimo praeiti. Retkarčiais viena kita moteris ar visas pulkelis atsisakydavo pasitraukti iš kelio ir imdavo maldauti bei ašaroti. Angelai, atrodė, nesirūpino tais dalykais, tačiau miniai visa tai rūpėjo. Prasižengusiuosius minia nustumdavo atgal į žmonių maišalynę, nesusimąstydama grūsdavo juos kuo toliau, kol nelaimėliai būdavo išmetami į minios pakraštį.

Retkarčiais sargybiniai vieną kitą praleisdavo. Kiek mačiau, praleisdavo moteris. Ko mes colis po colio judėjome prie vartų, praleistos buvo dvi.

Abi moterys, kaip ir aš, buvo aptemptomis suknelėmis ir avėjo aukštakulniais. Viena jų, nesidairydama atgalios, užtikrintai nuėjo anapus vartų. Kita mergina žengė dvejodama, vis gręžiojosi ir siuntė bučinius vyrui bei dviem nešvariems vaikams, kurie

stovėjo įsikibę į tinklą. Pamatę artėjantį vyrą su galvijų baidymo įrankiu, jie movė šalin.

Kai šios moterys buvo praleistos per sieną, minios pakrašty keli žmonės apsikeitė prekėmis. Po minutės supratau, kad jie lažinosi dėl to, kas pateks į vidų. Bukmekeris parodydavo į kelias moteris palei sargybinius, tada iš šalia stovinčiųjų surinkdavo statymus. Lažindavosi dažniausiai vyrai, tačiau tarp jų buvo ir moterų. Kaskart, kai praleisdavo moterį, vienas iš lažybininkų pasitraukdavo su glėbiu gėrybių.

Norėjau paklausti, kas čia vyksta, kodėl žmonės nori patekti į angelų teritoriją ir kodėl čia stovyklauja. Tačiau taip būčiau tik patvirtinusi Rafo žodžius, kad elgiuosi kaip maža mergaitė, todėl nutildžiau galvoje kylančią klausimų laviną ir pasiteiravau vieno mirtinai svarbaus dalyko.

– Kas, jei jie mūsų nepraleis? – paklausiau, stengdamasi nekrutinti lūpų.

– Jie praleis, – pasigirdo iš tamsoje skendinčios galinės sėdynės.

– Iš kur žinai?

– Nes tu atrodei kaip tik tokia, kokios jie ieško.

– Kokia?

– Graži, – atsakė glamonėjantis balsas.

Niekas niekada anksčiau man nesakė, kad aš graži. Buvau pernelyg susirūpinusi mamos elgesiu ir Peidžės priežiūra, kad kreipčiau dėmesį į savo išvaizdą. Karštis išmušė mano skruostus, bet tikėjau, kad kai nusigausime prie kontrolės punkto, neatrodysiu kaip kvailė. Jei Rafas teisus, jei tai yra vienintelis būdas patekti į vidų ir jei trokštu dar vienos galimybės pamatyti Peidžę, turiu atrodyti kuo geriau.

Kol yrėmės į priekį, kelios moterys metėsi į sargybinius. Nė viena iš jų nebuvo praleista. Kol važiauvau prie sargybinių, dėl riebaluotų savo plaukų jaučiausi ne kaip.

Jie nuobodžiai greitai mane apžiūrėjo. Buvo dviese. Palyginti su Rafo, jų kanapėt sparnai atrodė menki ir suvytę. Vieno sargybinio veidas buvo išmargintas žaliai visai kaip jo sparnai. Į galvą šovė palyginimas: dėmėtas kaip arklys. Žiūrėjimas į jo veidą – tarsi nevykęs priminimas, kad jie ne žmonės. Kad Rafas ne žmogus.

Dėmėtasis pamojo man, kad išlipčiau iš mašinos. Akimirką dvejojau, paskui lėtai išlipau. Su kitomis merginomis, kiek mačiau, jis taip nesielgė.

Patraukiau žemyn padurkus, kad įsitikinčiau, jog jie dengia mano užpakalį. Sargybiniai nužvelgė mane nuo galvos iki kojų. Atsispyriau pagundai susikūprinti ir sukryžiuoti rankas ant krūtinės.

Dėmėtasis pamojo apsisukti. Jaučiausi kaip striptizo šokėja ir norėjau vožti jiems į dantis, tačiau lėtai apsisukau ant savo nestabilių aukštakulnių. Peidžė. Galvok apie Peidžę.

Sargybiniai susižvalgė. Pašėlusiai maščiau, ką galėčiau padaryti ar pasakyti, kad jie praleistų mane per sieną. Jei Rafas sakė, kad tai bilietas į tą pusę, tuomet turiu rasti būdą.

Dėmėtasis parodė ženklą, kad galiu važiuoti. Buvau taip apstulbusi, kad akimirka stovėjau nejudėdama. Tada pasisukau taip, kad galėčiau matyti, jei jie papurtytų galvas. Kuo atsainiausiai įsliuogiau atgal į automobilį. Net sprandas pašiurpo belaukiant švilpuko garso arba rankos ant peties, arba uostinėjančio vokiečių aviganiai, kaip buvau mačiusi senuose filmuose apie karą. Galiausiai juk ir vyksta karas, ar ne?

Tačiau nieko tokio nebuvo. Užvedžiau variklį, o jie man mojavo kirsti sieną. Aš papildžiau savo žinias: angelai nežiūrėjo į žmones kaip į grėsmę. Kas, jei pora beždžionėlių pro plyšį tvoroje pateks anapus arba nuropos į rankinius vežimėlius, išdėstytus aplink jų būstinės bazę? Ar sunku jiems būtų mus išgaudyti ir sulaikyti, kaip sulaikomi įsibrovę žvėrys?

– Kur mes? – paklausė Rafas.

– Pragare, – atsakiau. Važiavau dvidešimties mylių per valandą greičiu. Gatvės čia buvo tuščios, todėl norėdama galėjau važiuoti šešiasdešimčia mylių per valandą, bet nenorėjau atkreipti dėmesio.

– Jei tu taip supranti pragarą, esi labai tyra. Ieškok į klubą panašios vietos. Ten daug šviesos ir daug moterų. Privažiuok ir sustok, tačiau ne per arti.

Apsidairiau po paslaptinai ištuštėjusias gatves. Kelios moterys, sušalusios ir vienišos, košiamos San Fransisko vėjo, klupinėdamos traukė šaligatviu tik joms pačioms žinoma kryptimi. Važiavau žiūrėdama į tuščias gatves. Tada išvydau aukštą pastatą, iš kurio į skersgatvį pasipylė žmonės.

Priartėjusi pamačiau 1920 metų stiliaus klubą ir būrį moterų prie įėjimo. Jos vilkėjo ankštas vakarėlių sukneles ir greičiausiai šalo, tačiau stovėjo išdidžiai ir viliojančiai. Įėjimas buvo klasikinio art deco stiliaus, o priekį saugantys angelai pasipuošę smokingais su praskiepais sparnams.

Pasistačiau automobilį už kelių kvartalų nuo klubo. Raktelius įdėjau į saulės skydelio kišenėlę, o savo batus palikau keleivio pusėje ant kilimėlio, kad, jei prireiktų skubėti, galėčiau greitai juos pagriebti. Norėjau pasiimti su savimi, tačiau į blizgučiais nusagstyta delninukę tilpo tik mažas žibintuvėlis ir mano kišeninis peilis.

Išsliuogiau iš automobilio. Išlipo ir Rafas. Vos išlipus pagavo vėjo gūsis, ėmė taršyt plaukus ir plakti jais veidą. Apsikabinau save, trokšdama vilkėti palta.

Rafas prisisegė kardą ir su savo smokingu atrodė kaip senamadiškas džentelmenas.

– Atsiprašau, kad negaliu pasiūlyti tau savo švarko. Kai priešime arčiau, norėčiau, jog neatrodytum sustirusi, kad niekas nesistebėtų, kodėl nenusivilkau švarko ir neatidaviau tau.

Abejojau, ar kas nors nusistebės, kodėl angelas nepasiūlė savo švarko merginai, tačiau į tai nesigilinau.

– Kodėl dabar jau gerai, kad tave pamatyto einanti?

Jis pažvelgė į mane taip, lyg aš jį varginčiau.

– Gerai jau, gerai, – iškėliau rankas pasiduodama. – Tu užsakai muziką, aš seku iš paskos. Tik padėk man surasti seserį, – parodžiau, kad užrakinu lūpas ir išmetu menamą raktą.

Rafas išlygino jau ir taip tvarkingą švarką. Ar tai nervingas judesys? Jis pasiūlė man savo ranką. Įsikibau, ir mes nuėjome šaligatviu tolyn.

Iš pradžių jis buvo įsitempęs ir vis naršė akimis rajoną. Ko jis ieškojo? Ar galėjo turėt tarp saviškių tiek daug priešų? Bet netrukus vis dėlto atsipalaidavo. Nebuvau tikra, ar tai atsitiko natūraliai, ar jis prisivertė. Bet kuriuo atveju dabar visiems atrodėme kaip įprasta pora, išėjusi pavakaroti.

Kaip priartėjome prie minios, galėjau išvelgti daugiau smulkmenų. Keli į klubą einantys angelai dėvėjo senoviškus gangsteriškus zūt¹ stiliaus kostiumus ir veltiniu trauktas skrybėles, puoštas linksmomis plunksnomis. Jų kelius siekė laikrodžių grandinėls.

– Kas tai, kostiumų vakarėlis? – pasiteiravau.

– Tai tiesiog dabartinė mada angelų būstinėje, – balsas skambėjo šiek tiek kapotai, lyg jis nepritartų tam.

– Kas nutiko reikalavimui nedraugauti su žmonių dukromis?

– Puikus klausimas, – ištarė pro sukąstus dantis. Nemanau, kad norėčiau būti šalia, jei jis reikalautų atsakymo į šį klausimą.

– Taigi darydami vaikus su žmonėmis jūs užsitraukiate prakeikimą, nes nefilimai reiškia didelį ne, – aš pasakiau. – O visa tai, kas iki tol?..

Jis patraukė pečiais.

– Matyt, jie nusprendė, kad tai pilkoji zona. Tai gali juos visus sudeginti, – ir pridėjo pašnibždomis, beveik pats sau: – Bet ugnis gali būti ir viliojanti.

Mintis apie antžmogius su žmogiškais instinktais ir ydomis mane nupurtė.

Ėjome gatve. Užuvėjos neliko ir mano plaukus vėl negailestingai taršė vėjas. San Fransisko gatvėse neveikė aerodinaminiai vamzdžiai.

– Stenkis neatrodyti tokia sustirusi.

Atsistojau tiesiai, nors mirtinai troškau susiriesti į kamuoliuką. Suknelė nebuvo iš tų, kurias gali plaikstyti vėjas.

Artėjant prie minios galimybių klausinėti mažėjo. Vaizdas priminė siurrealistinį reginį. Lyg būčiauėjusi iš pasipriešinimo stovyklos į išskirtinį, vienintelį tokį klubą, kur vien smokinguoti vyrai, moterys, proginiai drabužiais, brangūs cigarai ir juvelyriniai dirbiniai.

Šaltis, regis, nejaudino nė vieno angelo, lėtai pučiančio cigaro dūmus. Niekada gyvenime nebūčiau galėjusi įsivaizduoti rūkančių angelų. Šie atrodė labiau panašūs į gangsterius nei į dvasingus angelus. Kiekvienas jų buvo apdovanotas bent jau dviejų moterų dėmesiu. Kai kurie apsupti keturių ar daugiau. Iš pokalbių nuotrupų, nugirstų

einant pro šalį, supratau, kad visos šios moterys stengėsi būti nuostabios ir atkreipti angelų dėmesį.

Rafas ėjo pro minią tiesiai prie durų. Sargyboje stovėjo du angelai, tačiau Rafas nekreipė į juos dėmesio ir traukė tolyn. Savo ranką jis laikė ant mano sulenktos alkūnės, o aš tiesiog ėjau ten, kur ir jis. Vienas sargybinis taip mus nužvelgė, lyg jo šeštasis pojūtis siųstų pavojaus signalus. Akimirksnį patikėjau, kad mus sustabdys. Tačiau jis sustabdė dvi prasmukti bandžiusias moteris. Mes praėjome, palikdami jas įtikinėti sargybinį, kad jų angelas paprasčiausiai pamiršo jas lauke ir kad jos tikisi susitikti viduje. Sargybinis tvirtai papurtė galvą.

Matyt, einant į angelų būstinę angelo reikėjo kaip bilieto. Iškvėpiau ir įslinkau pro duris.

---

[1](#)JAV meksikiečių, filipiniečių, juodaodžių ir italų populiarius kostiumo stilius („Zoot“) – ilgas švarkas ir poplatės kelnės (red. past.).

DVIAUKŠTĖS SKLIAUTUOTOS lubos ir art deco stilius kėlė įspūdį, kad fojė si- gerai išauklėtiems žmonėms. Lenkti, paauksuoti laiptai išsiskyrė sukurdami tobulo vaizdo foną ilgų suknelių ir smokingų poroms, skoningiems akcentams ir kilmei. Ironiška, kad iš freskų lubose į mus žvelgė putlūs cherubinai.

Šone driekėsi ilgas marmurinis prekystalis, už kurio anksčiau stovėdavo keli patarnautojai, klausinėjantys, kuriam laikui ketinama apsistoti. Dabar tai buvo tik tuščias priminimas, kad vos prieš kelis mėnesius čia veikė prašmatnus viešbutis. Na, ne visai tuščias. Čia buvo vienas patarnautojas, labai žmogiškas ir mažas tarp visos šios marmurinės ir angeliškos gracijos.

Vestibiulis buvo nusėtas mažomis, linksmi besišnekučiuojančiomis grupelėmis, dėvinčiomis vakarinius drabužius. Beveik visos moterys buvo žmonių kilmės, išskyrus vieną atsitiktinai fojė vaikštinėjančią angelę. Tarp vyrų buvo dalis žmonių ir dalis angelų. Patarnavo žmonių kilmės vyrai. Jie nešiojo gėrimus, rinko tuščias taures ir tikrino paltus tų laimingųjų, kurios juos turėjo.

Tirdamas aplinką, Rafas tik trumpai sudvejojo. Mes nusiyrėme palei sieną prie plataus koridoriaus, iškloto marmurinėmis grindimis ir išmušto aksomu. Fojė ir vestibulio apšvietimas buvo labiau mistiškas nei patogus. Didžioji dalis sienų skendėjo minkštuose šešėliuose, buvau įsitikinusi, kad šios detalės Rafas nepraleido pro akis. Negalėjau pasakyti, kad mes sėlinome per pastatą, tačiau mes tikrai nesistengėme atkreipti į save dėmesio.

Žmonės nenutrūkstamu srautu plaukė pirmyn ir atgal pro didžiulės oda išmuštas ir žalvariu puoštas duris. Mes tebeėjome, kai pro jas įžengė trys angelai. Jie buvo dideli, tvirtai sudėti, kiekvienas grakštus judesys, kiekvienas atsitiktinis raumenų linkis bylojo: jie – atletai. Ne, ne visiškai atletai. Kariai – štai koks žodis sukosi mano galvoje.

Du iš jų stovėjo priekyje. Jų pečiai buvo aukštesni nei kitų minioje. Trečiasis atrodė smulkesnis, lankstesnis, lyg gepardas šalia lokių. Visi trys segėjo kardus, tabaruojančius prie šlaunų jiems beeinant. Supratau, kad, be Rafo ir sargybinių, tai buvo pirmieji angelai su kardais, kuriuos išvydau.

Staiga Rafas palenkė savo galvą prie manęs, blykstelėdamas šypsena, lyg ką tik būčiau pasakiusi kažką juokinga. Jis pasilenkė taip arti, jog pamaniau, kad ketina pabučiuoti. Bet jis tik prisilietė savo kakta prie manosios.

Einantiems pro šalį Rafas galėjo padaryti lipšnaus žmogaus įspūdį. Tačiau jie nematė jo akių. Nepaisant šypsenos, Rafo veidas išdavė tokį skausmą, kurio neišgydysi jokių aspirinu. Kai pro mus ėjo angelai, Rafas subtiliai pasisuko, kad jie nematytų jo nugaros. Jie juokėsi iš kažko, ką pasakė gepardinis angelas, o Rafas užmerkė akis, pasinerdamas į

maloniai liūdnu prisiminimus, kurių negalėjau suprasti.

Jo veidas buvo taip arti mano, kad mūsų kvėpavimas susiliejo. Vis dėlto jis buvo toli nuo manęs ir kovojo su giliai tūnančiomis, negailestingomis emocijomis. Kad ir ką jis jautė, tai buvo labai žmogiška. Pajutau neįveikiamą norą atkreipti jo dėmesį ir ištraukti jį iš ten.

Ranka paliečiau jo skruostą. Jis buvo šiltas ir mielas. Galbūt pernelyg mielas. Kol jo akys buvo užmerktos, aš nedrąsiai prisiliečiau prie jo lūpų savosiomis.

Nepajutau jokio atsako ir jau ketinau atsitraukti, kai jis atsakė alkanu bučiniu.

Tai nebuvo švelnus pasibučiavimas per pirmąjį pasimatymą, ir ne geidulingas vyro bučinyš. Jis bučiavo mane apimtas mirštančio vyro nevirties, tikėdamasis, jog šiame bučinyje gali tilpti visa amžinybės magija. Jo tvirtos rankos, gniaužiančios mano liemenį ir pečius, neatplėšiamai stipriai priglundusios lūpos taip išmušė mane iš pusiausvyros, kad mintys tiesiog virė galvoje.

Gniaužtai susilpnėjo, ir bučinyš tapo jausmingesnis.

Virpanti šilkinio lūpų ir liežuvio prisilietimo šiluma sklido tiesiai į mano širdį. Mano kūnas išsilydė ir aš susijaudinusi jaučiau jo tvirtus krūtinės raumenis prie savo krūtų, šiltas rankas aplink savo liemenį ir pečius, jo drėgnas, mano lūpomis slystančias lūpas.

Tada viskas baigėsi.

Jis atsitraukė atgal, įkvėpdamas gurkšnį oro, lyg išnirdamas iš kunkuliuojančių vandenų. Jo akys buvo kaip du gilūs sukuriuojančių emocijų telkiniai.

Rafas užsimerkė. Ir sulėtino kvėpavimą, kontroliuodamas iškvėpimą.

Kai vėl atsimerkė, jo akys atrodė labiau juodos nei mėlynos ir visiškai neįskaitomos. Kad ir kas vyko už šių užmerktų akių, dabar tai buvo neprieinama.

Tai, ką išvydau prieš akimirką, jau buvo labai giliai, aš net suabejojau, ar nebuvo to išsigalvojusi. Vienintelis išduodantis dalykas, kad jis iš viso kažką jautė – tai kvėpavimas, vis dar greitesnis už normalų.

– Tu turėtum žinoti, – ištarė jis. Jo šnabždesys buvo toks tylus, kad dėl triukšmingų pokalbių koridoriuje tikriausiai net angelai jo negalėjo girdėti. – Aš tavęs net nemėgstu.

Sustingau jo glėbyje. Tikėjausi bet ką išgirsti, bet tik ne tai. Buvau visai tikra, kad priešingai nei jo, mano jausmai ryškiai ir aiškiai atsispindėjo veide. Jaučiau, kaip vienas tokių jausmų žeminančiai kaitino mano skruostus.

Jis atsainiai atsitraukė nuo manęs, apsisuko ir prasiyrė pro dvigubas duris. Stovėjau koridoriuje ir stebėjau pirmyn atgal judančias duris, kol jos sustojo.

Iš kitos pusės pralindo porėlė. Angelas laikė apkabinęs moterį. Ji vilkėjo ilgą suknelę puoštą sidabro žvyneliais, priglundusią prie kūno ir žvilgančią nuo kiekvieno judesio. Jis puikavosi purpuriniu kostiumu ir ryškiais rausvais marškiniais, kurių plati apykaklė kyšojo viršuje. Praeidami jie abu spoksojo į mane.

Kai į tave spokso vyras, išsipuošęs purpurine ir rėkiančiais rožine spalvomis, supranti,

kad metas keisti savo išvaizdą. Nors mano tamsiai raudona suknelė buvo aptempta ir trumputė, ji neišsiskyrė iš bendro vaizdo. Ko gero, jie spoksojo dėl mano veide atsispindėjusio suglumimo ir pažeminimo.

Sugražinau savo veidui, kaip tikėjaisi, natūralumą ir atpalaidavau pečius ar bent jau stengiausi atrodyti atsipalaidavusi. Anksčiau esu bučiavusis su vaikinais. Po to kartais būdavo keblu, tačiau ne taip, kaip dabar. Man visada atrodė, kad bučiniai yra gražus ir malonus dalykas, kaip rožių kvapas ar juokas vasaros dieną. Tai, ką šiandien patyriau su Rafu, buvo kažkas kūniškesnio. Palyginti su anksčiau patirtais bučiniai, tai buvo iš kojų verčiantis, pilvą susukantis, venas deginantis atominis sproginimas.

Giliai giliai įkvėpiau. Sulaikiau kvėpavimą. Lėtai iškvėpiau.

Jis manęs netgi nemėgsta.

Leidau šiai minčiai apsigyventi galvoje. Viskas, ką šiuo metu jaučiau, buvo nustumta į saugyklą už dešimties pėdų storumo durų ir išsyk užsitrenkiančiomis vos patekus vidun, kad niekas iš ten neišlįstų lauk.

Net jei jis manęs norėtų, tai ką? Rezultatas būtų tas pats. Pabaiga. Mūsų partnerystė ėjo į pabaigą. Vos tik surasiu Peidžę, turėsiu kuo greičiau iš čia išsinešdinti. O jam reikės prisisiūti sparnus ir susidoroti su kažin kokiais bėdas keliančiais priešais. O tada turės nuspręsti, ar naikinti mano pasaulį ir mane bei mano šeimą, besigrumiančią dėl išlikimo. Tokia realybė. Nėra vietos moksleiviškoms fantazijoms.

Dar kartą giliai įkvėpiau ir lėtai iškvėpiau, kad įsitikinčiau, jog kontroliuoju savo jausmus. Viskas, kas rūpėjo – surasti Peidžę. Kad tai padaryčiau, dar kurį laiką turėsiu veikti išvien su Rafu.

Ieškodama jo nuėjau prie durų ir pastūmiau jas.

VOS ĮŽENGUSI į vidų patekau į džiazų garsų, juoko, šnekų ir karščio šuorų atnešaną kvėpalų, aštraus cigarų dūmo ir nuostabaus maisto kvapų, keliančių nesuvokiamą pojūčių bangą, pasaulį. Negalėjau atsikratyti siurrealistinio jausmo, kad grįžau į ankstesnį laiką. Anapus žmonės badavo ir neturėjo namų, nes pasaulį sugriovė visa apimantis puolimas. Čia, viduje, gerieji laikai niekada nesibaigė. Žinoma, vyrai buvo su sparnais, tačiau visa kita atrodė kaip 1920 m. klube. Art deco stiliaus baldai, smokingai, ilgos suknelės.

Na, ne visi drabužiai buvo 1920 metų stiliaus. Vienas kitas dėvėjo ir 1970-ųjų ar futuristinio stiliaus drabužiais. Jauteisi tarsi kostiumų vakarėlyje, į kurį atėjo ir keli svečiai, nesupratę, kaip turi atrodyti 1920-ųjų apranga. Tačiau patalpa ir baldai buvo art deco stiliaus, o dauguma angelų dėvėjo senamadiškus ilgus švarkus.

Tviskėjo auksiniai laikrodžiai, spindėjo skraistės ir žėrėjo brangakmeniai. Angelai užkandžiavo ir gėrė, rūkė ir juokėsi. Po mirksinčiais sietynais daugybė baltomis pirštinėmis mūvinčių patarnautojų nešiojo padėklus su šampano taurėmis ir užkandžiais. Muzikantai, patarnautojai ir beveik visos moterys buvo žmonių kilmės.

Jaučiau nepaaiškinamą pasibjaurėjimą čia esančiais žmonėmis. Visi jie išdavikai, kaip ir aš. Jei sąžiningai, tai, ką jie darė, nė iš tolo neprilygo tam, kad aš Obio stovykloje nedemaskavau Rafo. Norėjau juos visus ištrinti iš savo atminties kaip aukso ieškotojus, tačiau prisiminiau moterį ir jos vyrą bei alkanus vaikus prie sienos, kai ją praleido į angelų būstinę. Ji tikriausiai buvo vienintelė šeimos viltis gauti maisto. Vyliausi, kad jai pavyko. Dairiausi tikėdamasi pamatyti jos veidą.

Tačiau išvydau Rafa.

Jis stovėjo abejingai atsirėmęs į sieną kertės šešėlyje ir stebėjo minią. Juoda suknelė dėvinti brunetė, kurios oda buvo balta it vampyrės, viliojamai pasilenkė prie jo. Viskas, ką ji spinduliavo, atsidavė seksu.

Galėjau eiti bet kur, tik ne prie Rafo, tačiau turėjau misiją ir jis buvo svarbiausia plano dalis. Tikrai neketinau atsisakyti galimybės surasti Peidžę tik todėl, kad čia jaučiausi nepatogiai. Tad susitvardžiau ir pasukau jo link.

Brunetė uždėjo ranką jam ant krūtinės, kažką intymiai šnibždėdama. Jo žvilgsnis buvo nukreiptas tolyn ir atrodė, kad jis jos nė negirdi. Rankoje laikė taurę su gintaro spalvos gėrimu, kuri išmaukė vienu gurkšniu ir pastatė šalia kelių kitų taurių ant artimiausio stalelio.

Jis nežiūrėjo į mane, kai aš atsirėmiau į sieną šalimais, tačiau žinojau, kad matė, taip kaip ir tą merginą, kuri dabar žudančiu žvilgsniu spoksojo į mane. Lyg to būtų maža, kad suprastum, apsikabino Rafa. Rafas paėmė taurę martinio iš praeinančio padavėjo,

laikančio jų visą padėklą. Išlenkė iki dugno ir tuojau pat pasiėmė kitą. Per tą trumpą laiką, kurio man prireikė atsitokėti ir surasti jį, jau buvo išmaukęs keturių rūšių gėrimo. Arba jis dėl kažko buvo sukrėstas, arba sunkiai ir greitai atkrito po blaivybės laikotarpio. Puiku. Tiesiog tokia mano laimė – turėti partnerį angelą alkoholiką. Tada atsigrėžė į brunetę, kuri atsakė jam akinančia šypsena. Jos akys kvieste kvietė ir man darėsi nepatogu.

– Eik, susirask ką nors kitą, – pasakė Rafas. Jo balsas skambėjo atsainiai ir abejingai. Oi. Nors ji ir žvelgė į mane žudančiu žvilgsniu, jaučiau jai skausmingą užuojautą.

Tačiau jis tik paliepė jai eiti šalin. Nepasakė, kad ji jam nepatinka.

Ji lėtai atsitraukė, lyg duodama galimybę pasitaisyti, kad jis pajuokavo. Kai Rafas vėl ėmė stebėti žmones, mergina dar kartą niekinamai pažvelgė į mane ir pasišalino.

Naršiau akimis, kad pamatyčiau, į ką taip žiūrėjo Rafas. Klubas buvo jaukus ir ne toks didelis, kaip pasirodė iš pradžių. Minia šėlo ir tai kūrė daug didesnės patalpos energiją, tačiau jis vis tiek buvo labiau panašus į ištaigingą, o ne modernų klubą. Mano akis tučtuojau patraukė kabinoje sėdinti grupė, tarsi tai būtų karališka pakyla, o jie – išrinktieji.

Kai kurios grupės gali taip elgtis: populiarūs jaunuoliai ant pietų suolų, futbolo didvyriai vakarėliuose, kino žvaigždės klube. Ten buvo pusė tuzino angelų, slankiojančių viduje ir aplinkui kabina. Jie pokštavo ir juokėsi, kiekvienas vienoje rankoje laikė gėrimo taurę, o kita apsikabinęs kerinčio grožio merginą. Aplinkui buvo tiršta moterų. Jos arba glaustėsi į vyrus, kad pritrauktų dėmesį, arba vaikštinėjo lėtai ir išdidžiai, lyg eitų podiumu, alkanomis akimis stebėdamos vyrus.

Šie angelai atrodė didesni nei kiti klube – aukštesni, stipresni, su kasdienio pavojaus aura, kurios kiti neturėjo. Slėpiningas laukiniškumo pavojus. Jie priminė tuos, kuriuos matėme išeinančius iš klubo ir kurių Rafas stengėsi išvengti. Visi buvo su kardais, prisegtais su nerūpestinga elegancija. Įsivaizdavau, kad taip galėtų atrodyti vikingų kariai, jei būtų švariai nuskusti ir sušiuolaikinti. Jų išvaizda ir laikysena man priminė Rafą. Jis pritaptų. Buvo lengva įsivaizduoti jį sėdint ten, atsiskyrusį su pulkeliu bičiulių, geriantį ir kartu su visais kvatojantį. Na, apie kvatojimą šiek tiek sufantazavau, tačiau esu tikra, kad jis tai sugebėtų.

– Matai tą vaikiną baltu kostiumu? – jis beveik nepastebimai linktelėjo galva grupės pusėn. Sunku būtų jo nepastebėti. Vaikinas ne tik dėvėjo baltą kostiumą – balti buvo jo batai, plaukai, oda ir sparnai. Kitos spalvos buvo tik akys. Iš tokio nuotolio negalėjau pasakyti kokios, tačiau būčiau galėjus lažintis, kad tai šokiruojantis kontrastas jam pačiam.

Iki šiol dar nebuvo mačiusi albinoso. Tikėjau, kad net tarp albinosų toks atspalvių nebuvimas – retenybė. Žmogaus oda nebūna tokia balta. Gerai, kad jis ne žmogus.

Jis stovėjo atsirėmęs į apvalios kabinos kraštą. Tai buvo vaikinas, kuris ne visai

priklausė grupei. Juoktis jis pradėdavo puse sekundės vėliau, lyg lauktų ženklo iš kitų vaikinių. Visos jį supusios moterys elgėsi atsargiai, stengdamosi per daug nepriartėti. Jis vienintelis nebuvo apsikabinęs jokios merginos. Stebėjo jas, tykinančias pro šali, tačiau nepalietė nė vienos. Kažkuo keistu dvelkė ir kita jo vengianti moteris, kuri ir mane vertė jo šalintis.

– Man reikia, kad nueitum ten ir atkreiptum jo dėmesį, – sušnibždėjo Rafas. Puiku Turėjau žinoti. – Priversk jį nueiti į vyrų kambarį ir sek jį.

– Tu juokauji? Kaip aš turėčiau tai padaryti?

– Tu išradinga, – jo akys nuklydo mano aptempta suknele. – Ką nors sugalvosi.

– Kas nutiks tualete, jei jį ten nuvesiu? – paklausiau kiek galėdama pažemintu balsu.

Pamaniau, jei nekalbėsiu labai garsiai, kad, nors aplinkui ir triukšmas, neišgirstų kiti, galbūt Rafas man paaiškins.

– Įkalbėsime jį mums padėti. – Rafas buvo paniuręs. Neatrodė, kad jis tiki, jog mūsų galimybės labai didelės.

– Kas atsitiks, jei jis pasakys ne?

– Žaidimas baigsis. Misija bus nutraukta.

Tikriausiai atrodžiau kaip toji brunetė, kai jai liepė nešdintis. Ilgai žiūrėjau į jį suteikdama šansą pasakyti, kad juokauja. Tačiau iš akių mačiau, kad nejuokauja. Kodėl aš žinojau, kad bus šitaip?

Linktelėjau.

– Aš pasirūpinsiu, kad jis nueitų į tualetą. Galėsi daryti, ką tik reikės, kad priverstum jį pasakyti taip.

Atsistūmiau nuo sienos ir išnirau iš šešėlių, turėdama taikinį savo taikiklyje.

NETURĖJAU AKTORINIŲ gebėjimų ir man nesisekė meluoti. Taip pat toli gražu nebuvau viliojė. Sunku būtų praktikuoti viliojimo meną stumiant neįgalios sesers vežimėlį. Jau nekalbant, kad kasdieniai džinsai ir sportinis maišo dydžio megztinis nesukurti viliojimui.

Mano protas virė, ieškodamas būdų patraukti albinoso dėmesį. Bet nieko negalėjau sugalvoti. Pasirinkau ilgą kelią aplink laukiamąjį, tikėdamasi, kad pavyks pakeliui.

Nedidelė moterų ir sargybinių palyda skersai salės praskynė kelią iki karių. Jie ėję prie angelo, kuris buvo beveik toks pat gražus kaip karys, gana normalios išvaizdos, kad atrodytų nepavojingas. Gerai atrodantis ir nekeliantis baimės. Iriso spalvos plaukai, šiltos akys, šiek tiek didoka nosis jo kitaip tobulame veide. Jis visiems šypsojosi, su visais elgėsi draugiškai, lyg būtų gimęs politiku.

Dėvėjo šviesiai pilką maždaug 1920-ųjų stiliaus kostiumą, mūvėjo lakuotus batus ir segėjo auksinį laikrodį su grandinėle, nukarusia nuo liemens iki liemenės kišenės. Jis stabtelėdavo šen bei ten pasisveikinti ir persimesti viena kita mandagumo fraze. Jo balsas buvo toks pat šiltas kaip ir akys, draugiškas kaip ir jo šypsena. Visi atsakydavo jam šypsena.

Kiekvienas, išskyrus dvi iš šonų stovinčias moteris. Jos stovėjo per žingsnį už jo. Apsirengusios identiškomis sidabro spalvos suknelėmis, nusidriekusiomis ant žemės prie kojų, jos derėjo kaip platininiai trofėjai. Moterys buvo žmonių kilmės, tačiau jų akys – mirusios. Vienintelį kartą atgijo, kai į jas žvilgtelėjo Politikas.

Jų akys virptelėjo iš baimės, bet jos tuoj pat susitvardė, lyg pajutusios, kad šitaip gali prišaukti kažką tikrai bauginančio. Beveik galėjau įžiūrėti jų drebančius raumenis, kol stengėsi susilaikyti nuo lankstymosi prieš Politiką.

Šios moterys bijojo ne tik jo. Viduje jos klykte klykė iš siaubo.

Aš dar kartą pažvelgiau į besišypsantį angelą, tačiau nieko kito, išskyrus draugiškumą ir nuoširdumą, nepamačiau. Jei būčiau nepastebėjusi moterų reakcijos, būčiau maniusi, kad jis turi geriausio draugo savybes. Pasaulyje, kuriame instinktai lemia daugiau nei iki tol, nesugebėti aptikti asmens, apie kurį žinojo šios moterys, būtų labai blogai.

Dėl žiedinio judėjimo klube Politikas ir aš ėjome vienas priešais kitą, kartu būdami prie karių.

Jis pakėlė galvą ir pagavo mano žvilgsnį.

Veide švystelėjo susidomėjimas ir jis man nusišypsojo. Toje šypsenoje tilpo tiek daug atviro draugiškumo, kad mano lūpų kampučiai išsyk pakilo į viršų, bet, nepraėjus nė sekunde, pajutau pavojaus signalą.

Politikas mane pastebėjo.

Mintyse blykstelėjo mano pačios, apsirengusios kaip trofėjų mergina, vaizdas. Mano veidas vaškinis ir tuščias, desperatiškai bandantis paslėpti siaubą.

Ko taip bijojo šios moterys?

Susvyravau, lyg kojos būtų nenorėjusios eiti prie jo.

Priešais mane atsidūrė smokingu ir baltomis pirštinėmis dėvintis padavėjas, nutraukdamas mano ir Politiko akių kontaktą. Jis laikė padėklą su burbuliuojančiais šampano taurėmis.

Paėmiau vieną, kad šiek tiek čia užtrukčiau. Sutelkiau dėmesį į auksiniame skystyje kylančius burbuliukus, kad galėčiau susikaupti. Padavėjas pasisuko ir aš pamačiau šmėstelint Politiką.

Jis pasilenkė prie karių stalo ir ėmė kažką kalbėti žemu tonu. Atsidusau su palengvėjimu. Mūsų akimirka praėjo.

– Ačiū, – sumurmėjau padavėjui.

– Nėra už ką, panele.

Kažkas pažįstama jo balse privertė pažvelgti į padavėją ir aš pirmą kartą pamačiau jo veidą. Iki pat dabar visą dėmesį buvau nukreipusi į Politiką, tad tikrai nė nežvilgtelėjau į savo gelbėtoją.

Mane ištiko šokas, akys išsiplėtė, kai pamačiau raudonus plaukus ir strazdanotą nosį. Tai buvo vienas iš dvynių, Dysas arba Dumas.

Jis pažiūrėjo į mane profesionaliu žvilgsniu. Jokio ženklo, kad būtų atpažinęs anustebęs.

Puiku, jis geras. Niekada to neatspėčiau, remiantis mūsų ankstesniu bendravimu. Tačiau jie minėjo, kad yra profesionalūs Obio šnipai, ar ne? Maniau, kad jie juokavo ar perdėjo, tačiau galbūt ir ne.

Jis lengvai nusilenkė ir nuplaukė toliau. Tikėjausi, kad pasisuks ir blykstelės man šelmišku šypsniu, bet jis nuėjo tiesia nugarą, siūlydamas gėrimus žmonėms. Kas galėtų pamanyti?

Aš atsainiai žengtelėjau į minios galą, kad pasislėpčiau nuo Politiko. Ar Dysas-Dumas žinojo, kad mane išgelbėjo, ar tai buvo laimingas atsitiktinumas?

Ką jis čia veikia? Vėl prisiminiau Obio karavano, vinguriuojančio keliu į miestą vaizdą. Sprogmenų pilnas sunkvežimis. Obio planą verbuoti pasipriešinimo kovotojus ir surengti efektingą išpuolį prieš angelus. Kiek turiu laiko Peidžei iš čia ištraukti, prieš jiems susprogdinant šią vietą visiems laikams?

PO TRUMPO pokalbio Politikas paliko karių kabiną. Mano palengvėjimui, jis ė skersai salės, neartėdamas prie manęs. Atrodė, kad pamiršęs mane yrėsi, šen bei ten stabteldamas pasisveikinti.

Visi stebėjo jį nueinantį. Kurį laiką niekas nepratarė nė žodžio. Paskui nedrąsiai, lyg nepasitikint, kad jau galima kalbėti, pamažu atgijo vėl. Kariai prie stalo gėrė niūrūs ir tylūs. Kad ir ką pasakė Politikas, jiems tai nepatiko.

Palaukiau, kol šnekos vėl suš visa jėga, ir tęsiau kelionę prie albinoso. Dabar, kai žinojau, kad pasipriešinimo dalyviai čia, jaučiau naują jėgų antplūdį kuo skubiau tęsti reikalus. Vis dėlto dvejojama stoviniavau moterų srauto pakraštyje. Aplink albinosą buvo laisva. Jei įžengsiu į šią zoną, bus sunku likti nepastebėtai.

Angelai, rodės, buvo labiau susidomėję bendravimu tarpusavyje nei moterimis. Nepaisant visko, su moterimis buvo elgiamasi kaip su madingais aksesuarais, derančiais prie angelų kostiumų.

Pasukusi prie albinoso pamačiau, kodėl moterys jo vengė. Ne todėl, kad jis visiškai neturėjo pigmento, nors esu tikra, kad kai kuriuos žmones tai trikdo. Juk šių moterų nebaidė iš vyrų nugarų augančios plunksnos. Niekas nežino, kur dar jos auga. Kas čia tokio – pigmento trūkumas? Bet jo akys... Vienas tų akių mirktelejimas, ir aš supratau, kodėl žmonės jo šalinosi.

Jos buvo kraujo raudonumo. Niekada nieko panašaus nebuvo mačiusi. Vyzdžia buvo tokie dideli, kad užėmė beveik visą baltymą. Tai buvo tamsiai raudonų rutulių žvilgsnis su dalele baltos, blykstelinčios kraujuje it miniatiūrinio žaibo strėlė. Akis rėmino ilgos dramblio kaulo spalvos blakstienos, lyg be šito jos būtų nepakankamai pastebimos.

Nieko negalėjau padaryti, tik stebeilyti. Sumišusi nusukau akis į šoną ir pajutau nervingus į jį spoksojusių žmonių žvilgsnius. Kiti angelai, nepaisant šiurpios jų agresijos, atrodė, lyg būtų sukurti rojuje. Kita vertus, šis angelas buvo tarsi nužengęs tiesiai iš mano mamos košmarų.

Galėjau daugiau nei sąžiningai pasidalyti tuo, kaip reikia bendrauti su nervingos išvaizdos žmonėmis. Peidžė – labai populiarus vaikas neįgaliųjų bendruomenėje. Jos draugė Džudit gimė kresnais pečiais ir plonomis, nesveikomis rankomis; Aleksas eidavo svirduliuodamas, kalbėdamas skausmingai perkreipdavo burną, o jo žodžius dažniausiai lydėdavo nepatogus seilių kiekis; Vilas buvo kvadriplegikas¹, jo kvėpavimui palaikyti reikėjo specialios pompos.

Žmonės spoksodavo ir apeidavo lanku šiuos vaikus, panašiai kaip dabar aplenkiamas albinosas. Bet kad ir kas nutikdavo kam nors iš Peidžės draugų, ji visus suburdavo

teminiam vakarėliams. Piratų vakarėliai, zombių vakarėliai, ateik koks esi vakarėliai, kuriuose vaikai pasirodydavo su pižamomis ar įsikandę dantų šepetėlį. Jie juokaudavo ir krizendavo, iki kaulų smegenų jausdami, kad kartu jie stiprūs. Peidžė buvo jų džiaugsmų įkvėpėja, patarėja ir geriausia draugė – viskas viename.

Buvo aišku, kad albinosui reikėjo kažko panašaus į Peidžę. Jis rodė subtilius ženklus kad nepaprastai jautriai reaguoja, kai į jį spoksoma ar kai vertinama jo išvaizda. Jo pečiai buvo palinkę, rankos priglaustos prie kūno, galva šiek tiek pakreipta žemyn, akys retai kada žvelgdavo aukštyn. Jis stovėjo atokiau nuo grupės, ten, kur krito blankesnė šviesa, kur buvo daugiau šansų, kad smalsūs žvilgsniai kraujo raudonumo spalvą palaikys tamsiai ruda.

Spėjau, kad tas, kuris panorėtų priversti šį angelą vadovautis išankstinėmis nuostatomis, turėtų atrodyti it apsuptas pragaro liepsnų.

Nepaisant albinoso laikysenos ir trapios pažeidžiamumo, jis neabejotinai buvo karys. Viskas jame atrodė imponantiškai, nuo plačių pečių, išskirtinio ūgio, iki iškilių raumenų ir milžiniškų sparnų. Visai kaip angelų iš kabinos klube. Visai kaip Rafo.

Visi šioje grupėje atrodė sukurti kovoti ir užkariauti. Kiekvienas pasitikėjimo kupinas judesys, įsakmus žodis, užimamas erdvės colis tik stiprino šį įspūdį. Niekada nebūčiau pastebėjusi, kad albinosas jaučiasi kiek nepatogiai, jei pati nebūčiau to patyrusi.

Jis ne iš karto pastebėjo mane, kai įžengiau į jo zoną. Pažvelgiau jam į akis taip, kaip ir kitiems. Kai pripratau matyti ateivio akis, jose išvydau vertinimą ir tramdomą susidomėjimą. Truputį sujudėjau ir šiltai nusišypsojau.

– Kokios mielos tavo blakstienos, – pasakiau, šiek tiek neaiškiai tardama žodžius. Reikėjo nepersistengti.

Jis nustebeęs sumirksėjo tomis dramblio kaulo spalvos blakstienomis. Lengvu žingsniu priėjau taip arti, kad galėčiau tarsi netyčia aplaistyti savo gėrimu jo baltutėlaitį kostiumą.

– O Viešpatie! Aš labai, labai atsiprašau! Negaliu patikėti, kad ką tik tai padariau! – pačiupau nuo stalo servetėlę ir truputį patrynčiau aplink dėmę. – Štai čia, leisk, padėsiu išvalyti.

Džiaugiausi matydama, kad mano rankos nedreba. Nebuvau pamiršusi pavojingų virpulių. Nuo šių angelų žuvo tiek žmonių, kiek nežuvo per jokią karą. Ir štai vieną jų aš aptaškiau savo gėrimu. Ne pati originaliausia gudrybė, tačiau šią akimirką tai buvo geriausia, ką sugebėjau.

– Esu tikra, kad ji tučtuojau išnyks, – veblenau kaip įkaušusi mergelė, kokia ir turėjau atrodyti. Kabinos zonoje visi nutilo ir sužiuro į mus.

Šito neplanavau. Jei jis buvo vogčiomis stebima, nesmagiai besijaučianti būtybė, jam neturėtų patikti būti dėmesio centre dėl tokio kvailo scenarijaus.

Albinosas čiupo man už riešo ir atitraukė ranką nuo savo kostiumo. Jo pirštai buvę

tvirti, tačiau nesukėlė skausmo. Nekilo abejonių, kad panorėjęs jis galėtų mano riešą sutraiškyti.

– Nueisiu ir susitvarkysiu, – susierzinimas užaštrino jo balsą. Gerai, kad susierzino. Tai nepavojinga. Nusprendžiau, kad jis geras vaikinys, žinoma, jei pamiršime, kad yra vienas iš tų, kurie į Žemę atnešė ugnį ir sierą.

Jis ramiai nuėjo į vyrų kambarį, nekreipdamas dėmesio į angelų ir žmonių žvilgsnius. Tyliai nusekiau iš paskos. Nusprendžiau išlaikyti įkaušusios mergelės įvaizdį ir ką nors sugalvoti, jei jis staiga susidomėtų kuo nors kitu, užuot ejęs į tualetą.

Niekas jo nestabdė net pasisveikinti. Greitai apsidairiau, kur Rafas, tačiau nieku nemačiau. Nemaniau, kad jis būtų pasiklojęs manimi ir patikėjęs, jog išlaikysiu albinosą viduje, kol jis susitvarkys.

Vos tik albinosas pravėrė tualetą duris, iš tamsaus kampo išniro Rafas, nešinas raudonu kūgiu ir sulankstomu tvarkytojų ženklu „Laikinai nedarbame“. Jis numetė kūgį ir ženklą priešais tualetą duris ir įslinko į vidų paskui albinosą.

Nesumojau, ką turėčiau daryti. Likti čia ir būti stebėtoja? Jei visiškai pasitikėčiau Rafu, būtent taip ir daryčiau.

Pravėriau duris. Pro šali praleidau tris vaikus. Vienas jų paskubomis sagstėsi kelnes. Jie buvo žmonės, todėl tikriausiai neklausinė, kodėl angelas išspyrė juos lauk.

Rafas stovėjo prie durų išmeigęs akis į albinosą, kuris savo ruožtu spoksojo į jį pro veidrodį virš praustuvo. Albinosas atrodė atsargus ir budrus.

– Sveikas, Džosajau.

Džosajaus kraujo spalvos akys susiaurėjo, griežtai spigindamos į Rafą, kol išsiplėtė nuo atpažinimo sukulto šoko. Jis pasisuko į Rafą. Netikėjimas maišėsi su džiaugsmu pavojaus baime ir sąmyšiu. Neįsivaizdavau, kaip galima jausti visas šias emocijas vienu metu ir beveik neišsiduoti.

Jo veido išraiška greitai vėl tapo kaip šaltakraujiško ir viską kontroliuojančio žmogaus. Atrodo, kad tai reikalavo šiokių tokių pastangų.

– Ar aš jus pažįstu? – pasiteiravo Džosajus.

– Tai aš, Džosajau, – atsakė Rafas, žengdamas žingsnį arčiau.

Džosajus atsitraukė per marmuro plytelę.

– Ne, – papurtė jis galvą, nors didelės raudonos akys išsidavė atpažinusios Rafą. – Nemanau, kad tave pažįstu.

Rafas atrodė suglumęs.

– Kas yra, Džosajau? Žinau, kad praėjo daug laiko...

– Daug laiko? – Džosajus nesmagiai nusijuokė, vis dar iš lėto traukdamasis atgal, lyg Rafas sirgtų maru. – Taip, tu galėtum taip pasakyti, – jis dirbtinai nusišypsojo. Baltas šypsenos baltame fone. – Daug laiko, tai juokinga. Taip.

Palenkęs į šoną galvą, Rafas spigino akimis.

– Klausyk, – tarstelėjo Džosajus. – Turiu eiti. Ne... nesek man iš paskos, gerai? Prašau Prašau. Neatlaikysiu, jei mane matys su... nepažįstamu. – Jis įkvėpė virpančio oro ir ryžtingai žengė prie durų.

Rafas uždėjo delną jam ant krūtinės.

– Mes nesame nepažįstami nuo tada, kai ištraukiau tave iš vergų namų ir išmokiau karybos meno.

Nuo Rafo prisilietimo albinosas susirietė lyg nudegintas.

– Tai buvo kitas gyvenimas, kitas pasaulis, – įkvėpė jis drebedamas. Tada vos girdimai sušnabždėjo: – Tau nereikėtų čia būti. Šiuo metu tau tai per daug pavojinga.

– Tikrai? – Rafui darėsi nuobodu.

Džosajus apsisuko ir žengė atgal prie stalelio.

– Daug kas pasikeitė. Reikalai komplikavosi, – nors iš jo balso dingo aštrios gaidelės, negalėjau nepastebėti, kad Džosajus traukėsi nuo Rafo kaip galėdamas toliau.

– Taip komplikavosi, kad mano paties vyrai pamiršo mane?

Džosajus įėjo į kabiną ir nuleido vandenį.

– O, niekas tavęs nepamiršo, – pro šniokščiantį vandenį vos galėjau girdėti jo žodžius, todėl buvau tikra, kad esančiųjų

anapus durų jie nepasiekė. – Kaip tik priešingai. Tu tapai angelų būstinės pokalbių tema. – Jis nuėjo į kitą būdelę ir vėl nuleido vandenį. – Iš tikrųjų čia susibūrė antirafaeliška kompanija.

Rafaelis? Ar jis turėjo galvoje Rafaą?

– Kodėl? Kam tai rūpėtų?

Albinosas gūžtelėjo pečiais.

– Aš tik karys. Arkangelų intrigos man nerūpi. Bet jei būčiau verčiamas spėlioti.. dabar, kai numuštas Gabrielius...

– Tai galybės vakuumas. Kas dabar Pasiuntinys?

Džosajus nuleido vandenį dar kitoje kabinoje.

– Niekas. Tai aklavietė. Visi siūlėme Mykolą, tačiau jis to nenori. Jam patinka būt vyriausiuoju ir jis nepaliks kariaunos. Kita vertus, to labai trokšta Urielis, beveik šukuoja mums plunksnas savomis rankomis, kad gautų reikiamą daugumos paramą.

– Tai paaiškina nesibaigiantį vakarėlį su moterimis. Jis eina pavojingu keliu.

– Tuo tarpu niekas iš mūsų nežinome, kas čia vyksta ir kodėl, po galais, mes čia esame. Gabrielius juk mums nieko nesakė. Žinai, kaip jam patiko būti dramatiškam. Žinojome tik tai, ką reikėjo žinoti, ir būdavo labai pasisekę, jei išpešdavai kažką, kas nebuvo visiškai slapta.

Rafas linktelėjo.

– Taigi, kas neleidžia Uriui gauti reikiamos paramos?

Albinosas nuleido vandenį kitoje kabinoje. Net griausmingai kliokiant vandeniui jis

tik mostelėjo į Rafą ir be garso sujudino lūpas:

– Tu.

Rafas kilstelėjo antakius.

– Tikrai, – patvirtino Džosajus. – Yra tokių, kuriems nepatinka mintis, kad Urielis galėtų tapti Pasiuntiniu, nes jo ryšiai su pragaru pernelyg artimi. Jis nuolat pasakoja, kad pragaro lankymas yra jo darbo dalis, tačiau kas žino, kas ten vyksta? Supranti, ką turiu galvoje?

Džosajus nuėjo atgal į pirmą kabiną nuleisti eilinės griausmingos vandens srovės.

– Tačiau tavo vyrai yra dar didesnė Urielio nelaimė. Bukagalviai, labai užsispyrę, kiekvienas iš jų toks. Jiems visai nėra motais, kad tu juos palikai, jie patys tave sudraskytų į gabalus, bet neleistų to padaryti prašaliečiui. Jie sako, kad visi išlikę arkangelai turėtų siekti Pasiuntinio posto, įskaitant ir tave. Urieliui nepavyko jų palenkti į savo pusę. Ko kas.

– Jų?

Džosajus užmerkė savo kraujo raudonumo akis.

– Tu juk žinai, kad aš negaliu pasipriešinti, Rafaeli. Niekada negalėjau. Niekada negalėsiu. Man pasiseks, jei pačioje pabaigoje nereikės plauti indų. Aš vos laikausi šioje grupėje. – Jis iškošė tai su kunkuliuojančiu nusivylimu.

– Ką jie kalba apie mane?

Džosajaus balsas tapo švelnus, lyg jis būtų verčiamas perduoti šias blogas žinias.

– Kad taip ilgai joks angelas neįstengtų būti vienas. Jei iki šiol negalėjai pas mus atvykti, tai gali reikšti tik viena – tu miręs. Arba kad prisidėjai prie kitos pusės.

– Kad nupuoliau? – paklausė Rafas. Jo žandikaulio raumuo pulsavo kaip griežiančiomis dantimis.

– Sklinda gandai, kad tu padarei tą pačią nuodėmę, kaip ir stebėtojai. Kad nesugrįžai, nes tau nebuvo leista. Kad protingai išvengei pažeminimo ir amžinos kančios, išsigalvodamas istoriją apie gailestį stebėtojų skausmui, medžiodamas jų pačių vaikus. O visi Žemėje klajojantys nefilimai – tik įrodymas, jog tu niekada net nebandei to padaryti.

– Kokie nefilimai?

– Ar tu rimtai? – Džosajus įsmeigė akis į Rafą, lyg žiūrėtų į pamišėlį. – Jie visur. Žmonės bijo išeiti naktį į lauką. Tarnai pasakoja apie pusiau apgraužtus kūnus arba kad juos buvo užpuolę nefilimai.

Rafas sumirksėjo, bandydamas suprasti Džosajaus žodžius.

– Tai ne nefilimai. Jie visai nepanašūs į nefilimus.

– Jų garsas kaip nefilimų. Jie valgo kaip nefilimai. Terorizuoja kaip nefilimai. Tu ir stebėtojai vieninteliai likę gyvi ir žinantys, kaip jie atrodo. Ir jūs nesate visai patikimi liudytojais.

– Aš mačiau tuos padarus ir jie nėra nefilimai.

– Kad ir kas jie būtų, prisiekiu, tau lengviau būtų nudėti juos visus, nei įtikinti daugumą, kad tai ne jie. Nes kas dar galėtų būti tie padarai?

Rafas vogčiomis žvilgtelėjo į mane. Tada įsmeigė akis į poliruotas grindis.

– Neturiu supratimo. Mes juos pavadiname „žemaūgiais demonais“.

– Mes? – Džosajus žybtelėjo akimis į mane, kol aš bandžiau išlikti nematoma. – Tu išmogs dukra? – jo balse pasigirdo kaltinimas ir nusivylimas.

– O, ne! Jėzau, Džosajau. Nagi. Juk žinai, kad negalėčiau tam ryžtis, tik ne po to, ka nutiko mano stebėtojams, jau neminint jų žmonių. – Rafas nusivylęs žengė marmurinėmis grindimis. – Be to, niekinga šitaip apkaltinti.

– Kiek žinau, niekas neperžengė ribos, – pasakė Džosajus. –

Kai kurie vaikinai tai padarė, po teisybei, tie patys, surakintais sparnais ir rankomis, kurie sako aną dieną nusukę drakonams galvas.

Albinosas vėl nuleido vandenį kabinoje.

– Kita vertus, tau bus sunku įtikinti žmones... na, pats žinai. – Jis vėl žvilgtelėjo į mane. – Prieš bandant vienaip ar kitaip sugrįžti, tu su savo kompanija turėsi atremti priešišką propagandą. Kitaip tavęs laukia linčo teismas. Taigi siūlau dingti pro artimiausią išėjimą.

– Negaliu. Man reikia chirurgo.

Džosajus nustebęs kilstelėjo savo baltus antakius.

– Kam?

Rafas įsmeigė žvilgsnį į kraujo raudonumo Džosajaus akis. Jis nenorėjo jam sakyti Nagi, Rafai. Mes neturime laiko subtiliems psichologiniams triukams. Man darėsi šalta tačiau dabar kiekvieną akimirką kas nors galėjo įžengti pro šias duris, o mes netgi nespėjome paklausti apie Peidžę. Jau ketinau prasižioti, kai prakalbo Rafas.

– Man nukirto sparnus.

Dabar atėjo eilė Džosajui įsmeigti akis į Rafą.

– Kaip nukirto?

– Nukirto.

Iš siaubo albinoso veidas persikreipė. Buvo keista regėti šią porą, atrodančią lyg įsikūnijęs blogis užuojautos sklidinomis akimis. Nesulauktum labiau užjaučiamo atsako, net jei Rafas pasakytų, jog jie jį iškastravo. Džosajus pravėrė burną kažką sakyti, bet tarsi persigalvojęs, kad tai kvaila, užsičiaupė. Jis metė žvilgsnį į Rafo švarką su išlindusiais sparnais ir vėl pažiūrėjo į veidą.

– Man reikia specialisto, kuris galėtų juos prisiūti. Tokio, kuris išmano, kaip priversti juos vėl funkcionuoti.

Džosajus nusigręžė ir pasilenkė prie praustuvo.

– Aš negaliu tau padėti, – jo balse nuskambėjo abejonė.

– Viskas, ką turi padaryti – tai paklausinėti aplinkinių.

– Rafaeli, operaciją gali atlikti tik vyriausiasis gydytojas.

– Puiku. Tai supaprastina tavo užduotį.

– Vyriausioji gydytoja yra Leila.

Rafas pažvelgė į Džosajų tikėdamasis, jog blogai išgirdo.

– Tik ji vienintelė gali tai atlikti? – jo balse nuskambėjo baimė.

– Taip.

Rafas perbraukė ranka plaukus, tarsi norėtų juos nusirauti.

– Ar tu vis dar?..

– Taip, – nenorom atsakė Džosajus, visai sutrikęs.

– Ar gali su ja apie tai pasikalbėti?

– Juk žinai, kad neįstengsiu rizikuoti, – albinosas žengtelėjo aiškiai susijaudinęs.

– Neprašyčiau, jei turėčiau kitą pasirinkimą.

– Tu turi kitą pasirinkimą. Jie turi gydytojų.

– Tai ne pasirinkimas, Džosajau. Ar pagelbėsi?

Džosajus sunkiai atsiduso, aiškiai gailėdamasis dėl to, ką ketino pasakyti.

– Pažiūrėsiu, ką galiu padaryti. Pasislėpk kambaryje. Po kelių valandų tave susirasiu.

Rafas linktelėjo. Džosajus pasisuko eiti. Susijaudinau, kad Rafas pamiršo mano seserį, ir jau buvau beprabylanti.

– Džosajau, – tarstelėjo Rafas, kol aš nespėjau prasižioti. – Ką žinai apie pagrobtus žmonių vaikus?

Džosajus stabtelėjo prie durų. Jis atrodė labai tylus. Pernelyg tylus.

– Kokius vaikus?

– Manau, kad žinai, kokius. Gali man nesakyti, kas dedasi. Tiesiog noriu žinoti, kur jie laikomi.

– Aš nieko apie tai nežinau, – jis vis dar nežiūrėjo į mus. Stovėjo sustingusiu profiliu, kalbėdamas į duris.

Joms prasivėrus pasigirdo džiazas garsai. Vakarėlio klegesį pertraukė prie tualetų artėjančių kelių vyrų pokalbio nuotrupos, kurios, jiems nutolus, ištirpo bendrame triukšme. Tikriausiai suveikė prižiūrėtojų ženklas, neleisdamas įeiti.

– Gerai, – pasakė Rafas. – Pasimatysime po kelių valandų.

Džosajus pastūmė duris, lyg norėdamas kuo greičiau ištrūkti.

1Kvadruplegikas – žmogus, kuris juda tik sėdėdamas vežimėlyje, nebeturi jokios valios savo kūnui, išskyrus lengvas galvos posūkius ir dalelę judančios plaštakos (red. past.).

PO VISKO, ką išgirdau, sukosi galva. Net angelai nežino, kodėl jie čia. Ar tai reiškia jog įmanoma juos įkalbėti išvykti? Ar galėtų Rafas būti angelų karo su žmonėmis priežastimi? Įtemptai bandžiau suprasti angelų politiką ir perspektyvas.

Surikiavau savo mintis. Nes nė viena iš jų nepadės surasti Peidžės.

– Tu visą laiką kalbėjai su juo, ir paklausei tik vieno klausimo apie mano seserį? – rūsčiai dėbelėjau į jį. – Jis kažką žino.

– Tik tiek, kiek nekenkia jo saugumui.

– Iš kur žinai? Tu net neiškamantinėjai jo.

– Aš jį pažįstu. Kažkas jį labai išgąsdino. Tai viskas, ką jis dabar gali. Jei darysiu jam spaudimą, jis nė tiek nepadarys.

– Ar nemanai, kad jis su tuo susijęs?

– Su vaikų grobimu? Ne jo stilius. Nesijaudink. Tarp angelų prakeiktai neįmanoma išlaikyti paslapties. Mes surasime, kas norės papasakoti.

Jis patraukė prie durų.

– Ar tu tikrai arkangelas? – sušnibždėjau.

Jis įžūliai man šyptelėjo.

– Sužavėta?

– Ne, – pamelavau. – Tačiau turiu keletą nusiskundimų tavo personalo atžvilgiu ir norėčiau tai užregistruoti.

– Pasikalbėk su vidurinėsios grandies valdyba.

Nusekiau paskui jį pro duris, įsmeigusi mirtinai akinamą žvilgsnį.

PRASISPRAUDE PRO dvigubas klubo duris pajutome tvankų karštį ir triukšr. Patraukėme į vėsią marmurinę fojė prie liftų. Sukorėme ilgą kelią per kambarį, laikydamiesi arčiau sienos, kur tirščiausi šešėliai.

Rafas stabtelėjo prie registracijos stalo. Už jo stovėjo šviesiaplaukis tarnas, dėvintis robotą primenantį kostiumą ir kažkur klaidžiojęs mintimis, kol mes prie jo neprisiartinome. Vos pamačius mūsų šypsenas, jo veidas pagyvėjo, susigražindamas mandagumo ir profesionalumo kaukę.

– Kuo galiu padėti, sere? – iš arti jo šypsnyas atrodė kiek sustingęs. Nors į Rafaž žiūrėję pagarbiai, bet kai pasisuko į mane, sutikau šaltą žvilgsnį. Gerai. Jam nepatiko dirbti angelams, o prie jų besiglaustantiems žmonėms – juo labiau.

– Duok man kambarį, – Rafo arogancijos skalė sparčiai šoko aukštyn. Jis stovėjo visu ūgiu ir kalbėdamas nesivargino dar kartą žvilgtelėti į vyrą. Arba jis norėjo taip įbauginti šį klerką, kad jis neuždavinėtų jokių klausimų, arba visi angelai taip elgėsi su žmonėmis,

ir Rafas nenorėjo, kad jį prisimintų esant kitokį. Spėjau, kad galiojo abu variantai.

– Viršutiniai aukštai jau visi užimti, sere. Ar tiktų šiek tiek žemiau?

Rafas atsiduso, lyg tai būtų nepagrįstas reikalavimas.

– Gerai.

Vyras žvilgtelėjo į mane, tada kažką sukeverzojo savo senamadiškoje knygoje. Jis įteikė Rafui raktą pridurdamas, kad mūsų kambarys 1712. Norėjau paprašyti atskirc kambario sau, tačiau nieko geriau nesugalvojau, tik pravėriau burną. Sprendžiant iš moterų, kurios ieškojo palydos patekti į pastatą, vieninteliai žmonės, kurie galėjo būti čia vieni – tai tarnai. Tad toks ir tebuvo atskiro kambario sau prašymas.

Klerkas atsisuko į mane:

– Gali drąsiai naudotis liftu, panele. Jis patikimas. Vienintelė priežastis, kodėl naudojamės raktais vietoje elektroninių kortelių, kad šeimininkai juos labiau mėgsta.

Ar jis iš tikrųjų pavadino angelus „šeimininkais“? Nuo šios minties pajutau šaltį pirštų galiukuose. Nepaisant mano pasiryžimo surasti Peidžę ir nešdintis iš čia, svarsčiau, ar galėčiau kaip nors padėti sumažinti šių šunsnukių skaičių.

Tiesa, mane stulbino, kad jie kontroliavo tai, kas anksčiau priklausė mūsų pasauliui. Jie galėjo įjungti šviesas ir liftus bei užtikrinti stabilaus gurmaniško maisto tiekimą. Manau, tai magija. Toks pat paaiškinimas tiktų ir bet kuriai iš šių dienų. Tačiau nebuvo pasirengusi ištrinti ištirus mokslo progreso šimtmečius, kad imčiau mąstyti kaip viduramžių valstietė.

Svarsčiau, ar nuo dabar toji žmonių karta ims manyti, kad viskas šiame pastate veikia magiškai? Nuo šios minties sugriežiau dantimis. Tai štai į ką mus pavertė angelai.

Įdėmiai pažvelgiau į tobulą Rafo profilį. Nė vienas žmogus negalėtų taip gerai atrodyti. Tai tik dar vienas priminimas, kad jis nėra vienas iš mūsų.

Palenkiau galvą į šoną ir žvilgtelėjau į klerko veidą. Jo akys buvo šiltos ir liudiję pritarimą mano niūriam žvilgsniui į Rafą. Suteikęs savo veidui mandagaus profesionalo išraišką, jis pasakė Rafui, kad jei ko nors prireiktų, galis skambinti jam.

Trumputis holas prie liftų vedė į didelę atvirą zoną. Greitai apsižvalgiau prieš paspausdama lifto mygtuką. Virš manęs driekėsi eilių eilės su balkonais, kylančiais aukštyn iki stiklinių kupolo formos lubų.

Viršuje angelai suko ratus, skrisdami iš vieno aukšto į kitą. Išorine spirale angelai kilc aukštyn, o vidine – leidosi žemyn.

Pamaniau, kad jie taip daro norėdami išvengti susidūrimų, lygiai kaip buvo organizuota mūsų eismo struktūra. Tačiau nepaisant praktiškumo, didžiausias efektas – stulbinanti dangiškų kūnų daugybė, tarsi oro baleto choreografija. Jei Mikelandželas būtų išvydęs tai dienos šviesoje, saulės spinduliams srūvant žemyn pro stiklinį kupolą, būtų puolęs ant kelių ir tapęs iki apakimo.

Lifto durys atsidarė, pasigirdo skambtelėjimas ir aš atplėšiau savo akis nuo grožybės

viršuje. Rafas stovėjo šalia manęs, stebėdamas skrendančius tokius pačius, kaip jis. Prieš jam užmerkiant akis, pastebėjau jose kažką panašaus į neviltį. O gal į ilgesį.

Stengiausi nepajusti, kaip jam blogai. Stengiausi pajusti jam ką nors kita, nei rūšcia neapykantą dėl to, ką jo gentainiai padarė maniesiems. Tačiau neapykantos nejaučiau. Tik užuojautą. Būdami tokie skirtingi, daugeliu atveju buvome giminingų sielų. Buvome tiesiog du žmonės, kartu siekiantys susigražinti savo gyvenimus. Tačiau tada prisiminiau, kad iš tikrųjų jis ne žmogus.

Įžengiau į liftą. Jis buvo su veidrodžiais, išmuštas medinėmis plokštėmis ir su raudonu kilimu ant grindų, kaip ir tikėtumeisi prabangaus viešbučio lifte. Durys pradėjo vertis, o Rafas tebestovėjo anapus. Iškišau ranką sulaikyti duris.

– Kas atsitiko?

Jis droviai apsižvalgė aplinkui.

– Angelai neina į liftus.

Žinoma, į savo aukštus jie skrenda. Žaismingai pačiupau jam už riešų ir ap sukau ratu garsiai kikendama be jokios priežasties, kaip galėtų pagalvoti koks nors stebėtojas. Ir sukdamasi įtraukiau jį į liftą.

Paspaudžiau mygtuką į septynioliktą aukštą. Pagalvojus, kaip reikėtų ištrūkti iš tokio aukščio, man sugnaibė pilvą. Rafas taip pat jautėsi nepatogiai. Pamaniau, kad tam, kas įpratęs skraidyti aukštai danguje, liftas galėtų atrodyti it plieninis karstas.

Kai durys atsivėrė, jis greitai išlipo lauk. Matyt, poreikis ištrūkti iš panašaus į karstą mechanizmo buvo didesnis nei tikimybė, kad būsi pastebėtas išeinant iš lifto.

Paaiškėjo, kad viešbučio kambarys buvo su visais patogumais, įskaitant miegamąjį, svetainę ir barą. Visas iš marmuro ir minkštos odos, su brangiu kilimu ir plačiais langais. Prieš du mėnesius vaizdas būtų užgniaužęs kvapą. San Fransiskas visu gražumu. Dabai gi nuo šios apanglėjusios, destruktivios panoramos norėjosi raudoti. Priėjau prie lango tarytum lunatikė. Prispaudžiau kaktą ir delnus prie šalto stiklo, kaip būčiau dariusi prie tėvo antkapio.

Apdegusios kalvos buvo nuklotos styrančiais pastatais, kurie kyšojo tarytum išlūžę dantys apdegusiame žandikaulyje. Heit-Ašburis, Misija, Šiaurės paplūdimys, Pietų rinka Auksinių vartų parkas – viskas dingę. Kažkas giliai manyje sudužo lyg stiklinė po kojomis.

Šen bei ten aukštyn kilo tamsaus dūmo draiskanos – taip paskutinį kart išnyra skęstančio žmogaus pirštai. Vis dėlto kelios vietos neatrodė visiškai sudegintos, jose dar galėjo tilpti nedidelės kaimyninės bendruomenės. Ar galėjo kas nors iš jų išgyventi asteroidų, ugnies, užpuolikų ir ligų atakas?

Stovėdamas už manęs Rafas užtraukė užuolaidas.

– Nežinau, kam jie paliko atitrauktas užuolaidas...

Aš žinojau kodėl. Kambarinės buvo žmonių kilmės. Jos norėjo išsklaidyti iliuziją apie

šià civilizacijà. Norėjo būti tikros, kad niekas niekada nepamirš, ką padarė angelai. Aš taip pat būčiau palikusi užuolaidas atitrauktas.

Kai nuėjau nuo lango, Rafas padėjo telefono ragelį. Jo pečiai sulinko, lyg galiausiai būtų visiškai išsekęs.

– Kodėl tau nepalindus po dušu? Aš ką tik užsakiau šiek tiek maisto.

– Per kambarių tarnybà? Ar ši vieta tikra? Juk žemėje dabar pragaras, o jūs, vaikinai, užsakinėjate maistà per kambarių tarnybà?

– Tu nori valgyti ar ne?

Patraukiau pečiais.

– Na, taip, – net nebuvo nepatogu dėl savo dvigubų standartų. Kas žino, kada gausiu kità kartà. – O kaip mano sesuo?

– Vėliau.

– Aš neturiu laiko ir ji jo neturi.

Kaip ir tu neturi. Kiek mums liko, kol kovotojai už laisvę smogs angelų būstinei?

Kad ir kaip norėjau, kad pasipriešinimo armija kuo veiksmingiau smogtų angelams, vien nuo minties, kad per atakà Rafas gali būti pagautas, pilve pajutau spazmus. Gundžiausi pasakyti, kad čia mačiau pasipriešinimo kovotojus, tačiau susilaikiau, vos apie tai pagalvojusi. Abejojau, kad jis nesiųstų pavojaus signalo saviškiams, kaip ir aš, jei sužinočiau, jog angelai puola pasipriešinimo judėjimo stovyklà.

– Gerai, panele Neturiu Laiko, kur pirmiausiai norėtum ieškoti? Ar reikėtų pradėti nuo aštunto, o gal dvidešimt pirmo aukšto? O kaip dėl stogo, arba garažo? Galbūt tiesiog galėtum paklausti tarno, sėdinčio prie staliuko, kur jie galėtų ją laikyti. Šiame rajone yra ir kitų netyrinėtų pastatų. Galbūt mums derėtų nuo jų pradėti. Ką manai?

Su siaubu suvokiau, kaip mano nusistatymas pamažu virsta ašaromis. Stovėjau plačiai atmerktomis akimis, iš visų jėgų stengdamasi sulaukyti ašaras. Aš neverksiu Rafc akivaizdoje.

Jo balsas sušvelnėjo.

– Reikės laiko, kad ją surastume, Penryn. Būdami švarūs galėsime likti nepastebėti, c pasisotinę turėsime jėgų ieškoti. Jei tau tai nepatinka, durys štai ten. Aš nusiprausiu po dušu ir pavalgysiu, kol tu ieškosi.

Jis patraukė į vonios kambarį.

– Gerai, – atsidusau. Įsmeigiau savo aukštakulnius į kilimą ir nuėjau pro jį į vonios kambarį. – Aš pirma nusiprausiu, – turėjau valdytis, kad netrinkelėčiau vonios durimis.

Vonios kambarys buvo prabangus, puoštas senoviniais akmenimis ir žalvariu. Prisiekiu, jis buvo didesnis už mūsų butà. Stovėjau po karšto vandens srove, leisdama, kad nusiplautų grimas. Niekada nemaniau, kad karštas dušas ir plaukų trinkimas galėtų būti tokia prabanga.

Mėgaudamasi dušu beveik galėjau pamiršti, kaip stipriai pasikeitė pasaulis, ir

įsivaizduoti, kad laimėjau galimybę praleisti naktį šiame mieste. Ši mintis nesuteikė tiek daug jaukumo, kaip prisiminimai apie gyvenimą mažame priemiesčio namelyje prieš mums išsikeliant į daugiaaukštį. Tada mumis vis dar rūpinosi tėtis ir Peidžė dar nebuvo netekusi kojų.

Įsisukau į prabangų rankšluostį, didelį it antklodė. Neturėdama nieko geresnio, vėl apsivilkau savo aptemptą suknelę, tačiau kojines ir aukštakulnius nusprendžiau palikti kertėje, kol prireiks.

Kai išėjau į miegamąjį, ant stalo jau laukė padėklas su maistu. Pribėgau ir pakėliau kupolinį dangtį. Bekauliai, maži šoninės gabalėliai, užlieti padažu, špinatų tyre, pertrintos bulvės ir didelis gabalas vokiško pyrago su šokoladu. Vos nenualpau, užuodusi seniai jaustą malonų kvapą.

Taip įnikau į maistą, kad tik po kurio laiko atsisėdau ir ėmiau kramsnoti. Riebūs valgiai tikriausiai jau buvo išnykę iš šio pasaulio. Senais laikais būčiau stengusis laikytis atokiau nuo tokių patiekalų, gal išskyrus šokoladinį pyragą, tačiau kačių ėdalo ir sausų makaronų šalyje galėtum mirti dėl tokio valgio. Tai geriausias maistas, kokį prisiminiau kada nors valgiusi.

– Prašau, nelauk manęs, – tarė Rafas, žiūrėdamas į mano prikimštą burną. Eidamas vonią jis paėmė kąsnelį pyrago.

– Nesijaudink, – sumurmėjau pilna burna.

Kai jis sugrižo, jau buvau sudorojusi savo dalį ir sunkiai tvardžiausi stengdamasi nenušvilpti trupučio jo. Atplėšiau akis nuo jo vaišių, kad pažvelgčiau į jį.

Vos tik jį išvydau, pamiršau viską. Jis stovėjo vonios kambario prieduryje gaubiamas garų debesio, nuogas, tik rankšluosčiu laisvai apjuosęs klubus. Vandens lašeliai buvo apkibę jį tarsi svajonių deimantai. Iš vonios kambario sklindančios minkštos šviesos efektas kartu su besirangančiais nuo jo raumenų garais sudarė įspūdį, kad prieš mane – mitologinis vandenių dievas, besisvečiuojantis mūsų pasaulyje.

– Gali suvalgyti viską, na žinai, – išgirdau sakant.

Kelis kartus sumirksėjau, bandydama suvokti, ar tai tiesa.

– Pamaniau, kad mums reikėtų padvigubinti mūsų racioną, kol dar galime. – Pasigirdo beldimas į duris. – Dabar tai mano užsakymas. – Jis patraukė į svetainę.

Jis aiškino, kad abi porcijos, padėtos priešais mane, priklauso man. Puiku. Žinoma, jis norėtų karštos vakarienės. Nebuvo reikalo palikti ją vėsti, kol prausiesi po dušu, taigi iš pradžių jis užsakė man, o prieš man išeinant iš vonios, užsakė ir sau. Žinoma.

Nukreipiau dėmesį atgal į maistą, bandydama prisiminti, kaip vos prieš minutę troškau jo. Maistas. Taip, maistas. Įsidėjau didžiulį šoninės kąsnį. Kreminis padažas – prabangių pojūčių priminimas.

Nuėjau į svetainę ir pilna burna prakalbau:

– Tu genijus, kad užsakei tiek daug...

Albinosas Džosajus įėjo į kambarį su pačia gražiausia moterimi, kokią kada nors buvau regėjusi. Galiausiai man pavyko iš arti pamatyti, kaip atrodo moteris angelė. Jos bruožai buvo tokie subtilūs ir gražūs, kad negalėjai atitraukti akių. Ji atrodė kaip Veneros, meilės deivės, kopija. Jai judant plaukai, ilgumo sulig juosmeniu, tviskėjo šviesoje, derėdami prie auksaspalvių plunksnų sparnuose.

Rugiagėlių mėlio akys būtų tobulas nekaltumo atspindys, jei ne tai, kas slėpėsi už jų. kažkas, kas leido suprasti, jog ji – šeiminingų rasę reklamuojantis vaikas.

Tos akys įvertino mane, nužvelgdamos nuo šlapių ir susivijusių plaukų iki pat basų kojų pirštų galiukų. Pasidarė visai aišku, kad mane užplūdęs entuziazmas, kai kimšau į burną šoninę, buvo perdėtas. Mano skruostai buvo išsipūtę ir aš vos galėjau sučiaupti lūpas, skubėdama viską sukramtyti. Šoninė nėra tai, ką galėtum nuryti vienu kąsniu. Po dušo prieš įnikdama į vaišes nepasivarginau susišukuoti plaukus ar tiesiog juos išsidžiovinti, todėl jie kabėjo nukarę ir lašėjo ant mano raudonos suknelės. Jos arijiškos akys viską matė ir vertino.

Rafas metė žvilgsnį į mane ir patrynė pirštais sau skruostą. Aš sudaviau rankomis sau per veidą ir išsitepiau mėsos padažu. Puiku.

Moteris pasisuko į Rafą. Aš buvau pamiršta. Ji ilgai, vertinamai žiūrėjo į jį, sugerdamą jo beveik visišką nuogumą, jo raumeningus pečius, jo šlapius plaukus. Kaltinantis jos žvilgsnis vėl palietė mane.

Ji priėjo prie Rafo ir perbraukė pirštais žemyn jo blizgančia krūtine.

– Taigi tai tikrai tu, – jos balsas buvo glotnus kaip ledų kokteilis. Kokteilis su viduje paslėptu matiniu stiklu. – Kur tu buvai visą šį laiką, Rafai? Ir ką tokio padarei, kad nusipelnei, jog tau nukirstų sparnus?

– Ar gali juos prisiūti atgal, Leila? – tvirtai pasiteiravo Rafas.

– Tiesiai prie darbo, – ištarė Leila ir nuėjo prie plataus lango. – Turėdama tokį užimtą tvarkaraštį, iš paskutiniųjų stengiuosi paruošti tau kambarį, o tu net negali paklausti, kaip aš laikausi?

– Neturiu laiko žaidimams. Gali tai padaryti ar ne?

– Teoriškai – taip. Žinoma, turint omeny, kad visos žvaigždės šviečia vienodai. Yra daug žvaigždžių, kurioms reikia susilyginti, kad imtųsi darbo. Tačiau svarbiausias klausimas – kodėl turėčiau? – Ji atitraukė užuolaidas, vėl šokiruodama mano akis sunaikinto miesto panorama. – Ar po šitiekos laiko yra tikimybė, kad nesusiviliojai pereiti į kitą pusę? Kodėl turėčiau padėti puolusiam?

Rafas nuėjo prie stalelio, kur gulėjo jo kardas. Tobulai nepavojingu judesiu, turinti galvoje aštrius dvigubus ašmenis, ištraukė iš dėklo kardą, tada apversdamas išmetė jį aukštyn ir sugavo už rankenos. Paskui žvangtelėdamas įkišo atgal į dėklą, viltingai stebėdamas Leilą.

Džosajus linktelėjo.

– Gerai. Kardas jo neatstūmė.

– Tai nereiškia, kad ir neatstums, – pasakė Leila. – Kartais jie būna ištikimi ilgiau nei turėtų. Tai nereiškia...

– Tai reiškia, ką ir turi reikšti.

– Mes nesukurti būti vieni, – tarė Leila. – Kaip ir vilkai nesukurti gyventi po vieną. Joks angelas taip ilgai negalėtų ištvirti visiškos vienatvės, netgi tu.

– Mano kardas manęs neatstūmė. Diskusija baigta.

Džosajus atsikrenkštė.

– Kaip dėl tų sparnų?

Leila įsmeigė akis į Rafaą.

– Neturiu gerų prisiminimų apie tave, Rafai, jei kartais pamiršai. Po tiek laiko tu nei neperspėjęs vėl pasirodai mano gyvenime. Su reikalavimais. Įžeidinėji mane puikuodamasis žmonių žaisliuku mano akivaizdoje. Kodėl turėčiau tau padėti, o ne skambinti pavojaus varpais ir visiems pranešti, jog tau pakako drąsos grįžti?

– Leila, – nervingai pratarė Džosajus. – Jie supras, kad tai aš jam padėjau.

– Tavęs neįvelčiau, Džosajau, – atkirto Leila. – Na, Rafai? Neturi argumentų? Joki „prašau“? Jokio meilikavimo?

– Ko tu nori? – paklausė Rafas. – Pasakyk savo kainą.

Buvau taip pripratusi prie to, kad jis valdo situaciją, taip pripratusi prie jo išdidumo ir kontrolės, kad sunku buvo jį tokį matyti. Įsitempusi, kažkieno, kas elgėsi kaip paniekinta meilužė, galioje. Kas sakė, kad dangiškos būtybės negali būti smulkmeniškos?

Ji vėl peržvelgė mane, lyg būtų norėjusi įvardyti savo kainą – mano gyvybę. Tada atsigręžė į Rafaą, sverdama savo galimybes.

Kažkas pabeldė į duris.

Leila sustingo iš baimės. Džosajus atrodė taip, lyg ką tik būtų pasmerktas pragarui.

– Tai mano vakarienė, – nuramino Rafas. Ir kol niekas nespėjo dingti, atidarė duris.

Tarpduryje stovėjo Dysas–Dumas. Jis atrodė profesionalus ir nešališkas, vis dėlto negalėjo nepamatyti mūsų visų vienu žvilgsniu. Jis vis dar dėvėjo vyresniojo liokajaus aprangą su skvernais ir mėvėjo baltas pirštines. Šalia jo stovėjo rankinis vežimėlis su sidabrinio kupolo formos padėklu ir sidabriniais įrankiais ant sulankstytos servetėlės. Kambaryje vėl pasklido karštos mėsos ir šviežių daržovių aromatas.

– Kur norėtumėte, kad padėčiau, sere? – paklausė Dysas–Dumas. Jis niekai neišsidavė, kad būtų atpažinęs ar kaip nors vertinęs pusnuogį Rafaą.

– Aš paimsiu, – Rafas pakėlė padėklą. Jis taip pat neparodė jokio ženklų, kad būtų atpažinęs. Galbūt Rafas ir nebuvo pastebėjęs šių dvynių stovyklavietėje. Tačiau nekilo abejonių, kad dvyniai yra jį matę.

Prieš užverdama duris Dysas–Dumas nusilenkė, tačiau jo akys nė akimirka nenustojo stebėjusios kambario vaizdą. Buvau tikra, kad jis įsiminė kiekvieną detalę,

kiekvieną veidą.

Rafas taip ir neatsuko jam savo nugaros, slėpdamas randus, taigi Dysas–Dumas vis dar galėjo manyti, jog jis – žmogus. Bet aš svarsčiau, ar jis spėjo pamatyti Rafaą klube su pro švarko režius išsikišusiais sparnais. Bet kuriuo atveju, Obio žmonės negalėjo būti patenkinti, kad pabėgę jų stovyklos „svečiai“ savo kelią užbaigė angelų būstinėje. Kažin, ar neišvystume besiklausančio Dyso–Dumo, jei Rafas dabar staigiai atidarytų duris?

Leila šiek tiek atsipalaidavo ir atsisėdo ant odinės kėdės tarsi karalienė į sostą.

– Tu atsiradai nekviestas, valgai mūsų maistą, įsikuri pas mus it žiurkė namuose ir dar turi drąsos prašyti pagalbos?

Ketinau tylėti. Rafui susigražinti savo sparnus buvo taip pat svarbu, kaip man išgelbėti Peidžę. Tačiau stebėti, kaip ji drybso apanglėjusio miesto fone, buvo per daug.

– Tai ne tavo maistas ir ne tavo namai, – galima sakyti, išspjoviau žodžius.

– Penryn, – įspėjo Rafas, dėdamas padėklą ant baro.

– Ir neižeidinėk mūsų žiurkių, – mano rankos taip tvirtai susigniaužė, kad net įsirežė nagais į delnus. – Jos turi teisę čia būti. Priešingai nei tu.

Įtampa taip įkaito, kad maniau, jog uždusiu. Galbūt ką tik atėmiau iš Rafo šansą susigražinti sparnus. Arijė atrodė taip, lyg būtų pasiruošusi perplėšti mane pusiau.

– Gerai, – pratarė Džosajus raminančiu balsu. – Padarykime nedidelę pertraukėlę ir sukaupkime dėmesį į tai, kas svarbu. – Dėl savo kraujo raudonumo akių ir nenatūralaus baltumo jis atrodė prasčiausiai. Tačiau išvaizda dar ne viskas. – Rafui reikalingi sparnai. Dabar svarbiausia išsiaiškinti, ką gražioji Leila galėtų iš to padaryti, ir mes visi būsime laimingi. Tik tai dabar svarbu, tiesa?

Jis pažiūrėjo į kiekvieną iš mūsų. Norėjau pasakyti, kad nebūsiu laiminga, bet jau buvau užtektinai prikalbėjusi.

– Puiku, taigi, Leila, – tęsė Džosajus. – Ką galime padaryti, kad būtum laiminga?

Leilos blakstienos droviai uždengė akis.

– Ką nors sugalvosiu, – neabejojau, kad ji jau žinojo savo kainą. Kam tas drovumas? – Ateikite į mano laboratoriją po valandos. Tiek užtruksiu pasiruošimui. Sparnai man reikalingi dabar.

Rafas susvyravo, tarsi žmogus, ketinantis pasirašyti sandorį su velniu. Tada nuėjo į miegamąjį, palikdamas Džosajų ir Leilą, spoksančius į mane.

Po velnių. Nusekiau paskui Rafaą. Suradau jį vonios kambaryje vyniojantį sparnus rankšluosčius.

– Aš ja nepasitikiu, – pasakiau.

– Jie gali tave išgirsti.

– Man nè motais, – pasilenkiau prie durų staktos.

– Turi geresnį sumanymą?

– Kas, jei ji pasiims tavo sparnus?

– Tuomet ir imsiu nerimauti, – jis padėjo vieną sparną į šalį, o kitą ėmė vynioti į rankšluostį, dydžiu kone sulig paklode.

– Tuomet nebegalėsi daryti įtakos.

– Aš jau negaliu daryti įtakos.

– Turi savo sparnus.

– Ką turėčiau su jais daryti, Penryn? Pasikabinti ant sienos? Neprisiūti jie man nenaudingi. – Rafas perbraukė ranka per supakuotus sparnus ir užsimerkė.

Jaučiausi kaip bukagalvė. Be abejo, jam ir taip buvo sunku, o aš tik sustiprinau abejones.

Jis lėtai praėjo pro mane ir peržengė slenkstį. Pasilikau vonios kambaryje tol, kol išgirdau dviem angelams pavymui užsitrenkiant fasadines duris.

SPOKSOJAU PRO tamsius langus, apžiūrinėdama apanglėjusį miestą.

– Papasakok man apie Pasiuntinį. – Tai buvo pirma galimybė suprasti ankstesnį pokalbį su Džosajumi.

– Gabrieliui įsakinėja Dievas. Jis – Pasiuntinys. Tada Gabrielius perduoda mums, kuri nori Dievas, – Rafas pakabino kupiną šaukštą šiltos bulvių košės. – Tačiau tai tik teorija.

– Ar Dievas nekalba su kitais angelais?

– Tikrai ne su manimi, – Rafas atsipjovė kepsnio su krauju. –

Tačiau vėlgi, pastaruoju metu aš nebuvo itin populiarus.

– Ir jis su tavimi niekada nekalbėjo, nė karto?

– Ne. Ir abejoju, kad kada nors kalbės.

– Bet iš to, ką sakė Džosajus, atrodė, jog tu galėtum būti kitas Pasiuntinys.

– Taip, argi tai nėra didžiausias pokštas? Vis dėlto tai nėra neįmanoma. Tiesą sakant, aš ir esu paveldėtojas.

– Kodėl tai būtų pokštas?

– Nes, panele Šnipe, aš – agnostikas.

Per pastaruosius kelis mėnesius patyriau daug staigmenų, bet ši žinia mane beveik pribloškė.

– Tu... agnostikas? – ieškojau ko nors, kas patvirtintų, kad tai humoras. – Lyg nebūtum tikras dėl Dievo egzistavimo? – Jis atrodė be galo rimtas. – Kaip taip gali būti? Dėl Dievo, juk tu angelas.

– Ir?..

– Vadinasi, esi Dievo kūrinys. Jis tave sutvėrė.

– Spėjama, kad jis taip pat sutvėrė ir tave. Ar kas nors iš jūsų nėra tikras dėl Dievo egzistavimo?

– Na, taip, bet jis mums nekalba. Turiu galvoje, su manimi nekalba, – mintyse išnirciamos atvaizdas. – Na, sutinku, kad yra žmonių, kurie sako, jog jie kalbasi su Dievu. Bet iš kur man žinoti, jog tai tiesa?

Mano mama netgi nekalba su Dievu angliškai, tik kažkokia sukurta kalba, kuria supranta tik ji pati. Jos religiniai įsitikinimai fanatiški. Tiksliau, jos tikėjimas velniu yra fanatiškas.

Aš? Net dabar, būdama su angelais ir visu kitu, vis dar negaliu tikėti jos Dievu. Norėčiau galėčiau prisipažinti, kad pusiaunakčiu būdavo baugu jos velnio. Manėčiau, kad tai ir verčiau tapti agnostiku. Bet kas žino, gal šie angelai tiesiog yra ateiviai iš kito pasaulio, bandantys mus apgauti, kad pasiduotume be didesnės kovos. Aš nieko nežinojau ir maniau niekada nesužinosianti apie Dievą, angelus ir svarbiausius gyvenimo klausimus,

bet tikėjau visu tuo.

Tačiau dabar suradau angelą agnostiką.

– Nuo tavęs man įsiskaudo galvą, – atsisėdau ant stalo.

– Pasiuntinio žodis priimamas kaip Dievo žodis. Mes veikiame, kaip jis liepia. Visada taip. Ar visi tuo tiki, ar ne, net nesvarbu, ar pats Pasiuntinys tiki – tai jau kita istorija.

– Taigi, jei kitas Pasiuntinys lieptų išnaikinti likusius žmones, angelai taip ir padarytų?

– Net nediskutuodami, – jis įsidėjo paskutinį kepsnio kąsnį.

Leidau viskam susigulėti, kol Rafas ėmė ruošti į operacinę.

Jis užsidėjo kuprinę, apvyniotą baltais rankšluosčiais, kad darytų įspūdį, jog sparnai sulenkti po švarku.

Atsistoju jam padėti susitvarkyti švarką.

– Ar tai neatrodys įtartina?

– Ten, kur einu, nebus daug akių.

Jis nuėjo prie fasadinių durų ir stabtelėjo.

– Jei nesugrįšiu iki aušros, surask Džosajų. Jis padės tau ištrūkti iš būstinės.

Kažkas kieto ir sunkaus sugniaužė krūtinę.

Aš net nežinojau, kur jis eina. Tikriausiai pas kažkokį baisų mėsininką, dirbantį su bjauriais chirurginiais įrankiais blausiai apšviestoje patalpoje.

– Luktelk, – parodžiau į kardą ant stalelio. – O kaip kardas?

– Jam nepatiks visi šitie skalpeliai ir adatos šalia manęs. Jis negalės man padėti ant operacinio stalo.

Pagalvojus apie jį, bejėgiškai gulintį ant stalo, apsuptą priešišškai nusiteikusių angelų, mano viduje nuo nerimo kažkas suplazdėjo. Jau nekalbant apie pasipriešinimo atakos, kol vyks operacija, galimybę.

Ar turėčiau jį įspėti? Ir siųsti pavojaus signalą, kad jis galėtų įspėti saviškius? Senus draugus ir ištikimus karius?

Ką jis darytų, jei vis dėlto sužinotų? Atšauktų operaciją ir atsisakytų savo vienintelės vilties susigrąžinti sparnus? Jokių šansų.

Rafas išėjo pro duris, neišgirdęs iš manęs nė vieno įspėjamo žodžio.

NEŽINOJAU, KUO užsiimti, tad žingsniavau pirmyn atgal. Buvau pernel susijaudinusi, kad galėčiau aiškiai mąstyti. Mintys sukosi apie tai, kas gali vykti su Peidže, mano motina, Rafu ir kovotojais už laisvę. Ar dar ilgai valgysiu tokį puikų maistą, miegosiu prabangiam viešbutyje ir ramiai slankiosiu, kol Peidžė kažkur šalia? Jei taip, prireiks savaičių, kol užtiksimė jos pėdsakus. Trokšte troškau ką nors nuveikti, užuot bejėgiškai laukus, kol Rafui bus atlikta operacija.

Kaip pastebėjau, žmonėms neleidžiama vaikščioti po būstinę be angelų palydos. Nebent jie tarnai...

Atmečiau beveik pusę tuzino beprotiškų idėjų apie tai, kaip užpulti savo ūgio tarnaitę ir pagrobti jos drabužius. Tai pavyktų kine, tačiau jei ją išmestų iš būstinės, aš tikriausiai kažką pasmerkčiau badui. Galiu nepateisinti angelams dirbančių žmonių, bet kas aš tokia, kad smerkčiau tuos, kas stengiasi išgyventi per krizę ir pamaitinti savo šeimas?

Pakėliau telefono ragelį ir užsakiau šampano butelį. Norėjau pakviesti Dysą–Dumą bet nusprendžiau kol kas pasikliauti atsitiktinumu. Ankstesniame pasaulyje nebūčiau galėjusi legaliai gerti, tuo labiau užsisakyti šampano į apartamentus, vertus tūkstančio dolerių už naktį. Vaikščiojau sverdama visus įmanomus scenarijus. Kai jau buvau beišminanti ratą prabangiame kilime, išgirdau beldimą į duris.

Prašau, prašau, tegul tai būna Dysas–Dumas.

Atvėriau duris. Priešais mane stovėjo į pelę panaši moteris. Jos tamsios akys įdėmia žiūrėjo pro kuokštą garbanotų rudų plaukų. Buvau tokia nusivylusi, kad burnoje jutau metalo skonį. Jaučiausi sugniuždyta neišvydusi Dyso–Dumo ir tikrai rengiausi užpulti ją dėl dvispalvės uniformos. Ji dėvėjo ilgą juodą sijoną ir šiugždančią baltą palaidinukę po juodu liemenuotu švarkeliu, primenančiu moteriško smokingo versiją. Buvo šiek tiek aukštesnė už mane, tačiau nedaug.

Pakviečiau užėti. Ji nuėjo prie kavos stalelio padėti savo padėklą.

– Ar tu turi šeimą? – paklausiau.

Ji atsisuko ir pažvelgė į mane kaip išsigandęs triušiuukas. Linktelėjo, po garbanotais plaukais paslėpdama savo akis.

– Ar iš šio darbo jūs pajėgiate prasimaitinti?

Ji linktelėjo dar kartą, akys tapo atsargios. Prieš porą mėnesių ji, ko gero, buvo tyra, bet pora mėnesių taip pat galėjo reikšti ir visą gyvenimą. Jos akių tyrumas pernelyg greitai sklaidėsi. Ši mergina turėjo pakovoti, kad gautų tokį darbą, ir sprendžiant iš liūdno veido išraiškos, taip pat kovojo, kad jį išlaikytų.

– Kiek jūsų išnešioja užsakymus į kambarius?

– Kodėl klausiate?

– Tiesiog įdomu, – svarsčiau, pasakyti, kad ieškau Dyso–Dumo, ar nestatyti jo pavojų. Dar tiek daug visko nesupratau apie angelų visuomenę ir tarnų politiką, kad nesinorėjo švaistytis vardais.

– Mūsų yra apie pusė tuzino, – kilstelėjo vieną petį ir, išmeigusi į mane akis, ėmė atatupsta trauktis prie durų.

– Jūs paeiliui pristatote užsakymus?

Ji linktelėjo. Žvilgtelėjo į miegamojo duris, tikriausiai stebėdamasi, kur yra mano angelas.

– Ar aš tau keliu baimę? – pasiteiravau tyčia baisiu tonu. Ji vėl atsigrėžė į mane. Slinkau prie jos kaip vampyras alkanu veidu. Eidama visko prisigalvojau, galėčiau pasakyti, kad labai ją išgąsdinau. Spėjau, kad taip geriau, nei būti išjuoktai dėl keisto elgesio.

Jos akys išsiplėtė. Ji čiupo už durų rankenos ir išbėgo. Supratau, kad daugiau į š kambarį ji užsakymų nepristatys. O aš dar planavau maždaug penkis užsakymus, nors greitai paaiškėjo, kad tik du, nes tarpduryje pasirodė Dysas–Dumas su dideliu sūric pyrago gabalu. Greitai uždariau duris jam už nugaros ir pasilenkiau, lyg tai jį priverstų man padėti.

Pirmiausia norėjau paklausti, kada prasidės ataka. Bet jis mane matė angelų draugijoje ir aš nuogąstavau, jog jei imsiu klausinėti apie puolimo planus, jis ims mane įtarinėti. Todėl perėjau prie pagrindinio dalyko.

– Ar žinai, kur jie laiko vaikus? – nemanau, kad mano balsas buvo labai garsus, bet jis vis tiek kilstelėjo ranką lyg būtų apsitaškęs. Jo akys įsmigo į miegamąjį.

– Jie išėjo, – sušnibždėjau. – Prašau, padėk man. Man reikia surasti savo mažąją sesutę.

Jis gana ilgai stebeilijo į mane, net ėmiau muistytis. Tada išsitraukė rašiklį ir išplėšė lapelį iš bloknoto, skirto užsakymams užsirašyti. Kažką pakeverzojo ant jo ir padavė man. Perskaičiau: Keliauk iš čia dabar, kol dar gali.

Paėmiau jo rašiklį ir tą patį lapelį. Prieš kelis mėnesius būtų buvę natūralu naujam užrašui naudoti kitą lapelį, tačiau dabar ir šis popierius galėjo būti paskutinis. Negaliu. Turiu išgelbėti sesutę.

Jis brūkštelėjo: Tada tu mirsi.

Galiu kai ką tau papasakoti apie juos, ko tikriausiai nežinai.

Jis pakėlė antakius, tarsi klausdamas, ar tikrai noriu.

Ką galiu jam pasakyti, kas jį sudomintų? Juos ištiko politiniai neramumai. Jie patys nežino, kodėl čia yra.

Jis atrašė: Kiek jų?

Nežinau.

Ginklai?

Nežinau.

Puolimo planas?

Įsikandau į lūpą. Nežinojau nieko, kas galėtų būti gyvybiškai svarbu karinio pobūdžio operacijai, nieko, ką jis siekė išsiaiškinti.

– Prašau, padėk man, – sukuždėjau.

Jis ilgai žiūrėjo į mane. Akys neišdavė jokių emocijų, tik vertinimus, tai buvo keista kombinacija jo rožiniame, strazdanotame veide. Man nereikėjo šio kietaširdžio šnipų meistro. Troškau pažįstamo Dyso–Dumo, to, kuris daug juokiasi ir mėgsta linksmintis.

Parašiau: Tu man skolingas, prisimeni? Šyptelėjau puse lūpų, stengdamasi kaip nors emociškai jį niuktelėti, kad grįžtų žaismingas dvynys, kurį buvau sutikusi stovykloje. Tai lyg ir suveikė. Jo veidas šiek tiek atšilo, gal prisiminė merginų muštynes. Svarsčiau, kokią žalą jie patyrė. Ar mums išvykus demonai paliko juos ramybėje?

Jis užrašė: Nuvesiu tave ten, kur galėtų būti vaikai. Bet tada liksi viena pati.

Buvau tokia susijaudinusi, kad apkabinau jį.

– Ar dar ko nors norėtumėte, kad atneščiau jums, panele? – Jis energingai man linktelėjo, liepdamas užsisakyti dar ko nors.

– O, taip. Kaip dėl... šokolado plytelės? – Peidžės kąsnio dydžio šokoladukai vis dar buvo mano kuprinės dugne automobilyje. Daug atiduočiau, kad galėčiau juos įteikti, kai tik ją pamatysiu.

– Žinoma, – ištarė, tada išsitraukė žiebtuvėlį ir sudegino lapelį, ant kurio mes rašėme.

– Galiu jums pristatyti netrukus, panele. – Liepsna greitai prarijo mažą popierėlį, palikdama susiraičiusius plėnis ir degančio popieriaus kvapą.

Jis nubėgo prie baro kriauklės, įmetė degantį lapelį, ten visi pelenų likučiai ir išnyko. Tada nuo padėklo pasiėmė šakutę ir pakabino nemenką sūrio pyrago gabalą ir įsimetė sau į burną. Išeidamas mirktelėjo ir parodė man delną kaip ženklą pasilikti.

Vėl myniau kilimu ratus, kol jis sugriš. Galvojau apie jo atsisakymą ką nors pasakyti balsu ir apie tai, ką jis čia galėtų veikti.

Atrodė, kad visi tie rašteliai – tik perdėtas atsargumas, turint omenyje, kokios storos būstinės sienos ir koks triukšmas anapus jų. Maniau, kad Rafas būtų mane išpėjęs, jei pokalbius kambariuose galėtų kas nors girdėti. Tačiau, ko gero, Obio žmonės neturėjo tokio išskirtinumo, kad angelas juos perspėtų, jei jie kalbėtų per garsiai. Labai galimas dalykas, kad, nepaisant visų Obio šnipų ir kontaktų, apie angelus aš žinojau daugiau nei jie.

Dysas–Dumas sugrižo, atsinešė tarnaitės uniformą ir didelę šokolado plytelę su riešutais. Mikliai persirengiau tais juodais ir baltais drabužiais. Džiaugiausi, kad batai praktiški: minkštais lygiais puspadžiais, sukurtais padavėjoms, visą dieną praleidžiančioms ant kojų. Tai buvo batai, su kuriais galėčiau bėgti. Reikalai taisėsi.

Kai Dysas–Dumas išsitraukė bloknotėlį, pasakiau jam, kad angelai negali mūsų

girdėti. Net nuramintas, jis žiūrėjo į mane skeptiškai. Galiausiai apstulbo ir išsižiojo, kai aš pakėliau Rafo kardą.

– Kas, po galais, čia yra? – jo balsas buvo tylus, bet jis bent jau kalbėjo. Ir spoksojo, išmeigęs akis, kai aš prisisegiau dėklą sau už nugaros.

– Pavojingi laikai, Dysai–Dumai. Kiekviena mergina privalėtų turėti su savim ašmenis.

Turėjau prisitvirtinti kardą smaigaliu aukštyn taip, kad jo nesimatytų iš už nugaros ir rankena nekyšotų iš mano plaukų.

– Jis atrodo kaip angelo kalavijas.

– Aišku, kad ne, kitaip kaip galėčiau jį pakelti, tiesa?

– Tiesa.

Kaip žmogui, niekada neįstengusiam pakelti angelo kardo, jo balsas skambėjo per daug užtikrintai. Matyt, ne kartą bandė.

Patikrinau odinius nykščio dydžio dirželius aplink apsaugas, kad įsitikinčiau, jog galėsiu lengvai viena ranka išsitraukti kardą.

Jis vis dar įtariai žiūrėjo į mane, lyg žinotų, kad aš kažką meluoju, tik neaišku, ką.

– Na, spėju, kad jis veikia tyliau nei šautuvas. Bet kur radai tokį daiktą?

– Name. Savininkas tikriausiai buvo kolekcionierius.

Užsimečiau trumpą uniformos švarkelį. Man jis buvo šiek tiek didokas, todėl gražiai uždengė kardą. Tiesa, buožės gerai nepaslėpė, tačiau įprastinei apžiūrai užteks. Man nugara atrodė ne visai natūraliai, bet gana neblogai. Nenatūralią liniją paslėpė ilgi plaukai.

Dysas–Dumas aiškiai norėjo paklausti apie kardą, bet atrodė, kad negali tinkamai suformuluoti klausimo. Daviau ženklą, kad vestų iš čia tolyn.

SUNKIAUSIAS DALYKAS – neužmiršti elgtis normaliai, einant į vestibulį, p vakarėlio dalyvių. Man beeinant į strėnas švelniai baksnojo kardo rankena, neleisdama prarasti budrumo. Norėjau atsargiai pasitraukti ten, kur daugiau prieblandos, ir išnykti joje. Tačiau su tarnų uniformomis mes buvome nematomi tol, kol elgėmės, kaip iš mūsų buvo laukiama.

Atrodo, kad iš tolo mus pastebėjo tik kiti tarnai. Laimė, jie neturėjo nei laiko, nei energijos mus įsidėmėti. Vakarėlis buvo pačiame įkarštyje, ir patarnautojai bėgiote bėgiote, kad suspėtų atlikti savo užduotis.

Vienintelis asmuo, kuris pažiūrėjo į mane iš arti, – naktį mus užregistravęs patarnautojas. Pasijutau nesmagiai, kai mūsų žvilgsniai susitiko ir jo akyse šmėstelėjo atpažinimo blyksnis. Jis metė akis į Dysą–Dumą. Jie apsikeitė žvilgsniais. Tada patarnautojas grįžo atgal prie savo popierių, lyg nė nebūtų pastebėjęs kažko neįprasto.

– Palauk čia, – pasakė Dysas–Dumas ir paliko mane šešėliuose, o pats nuėjo prie

patarnautojo staliuko.

Svarsčiau, kiek pasipriešinimo dalyvių prasiskverbė į angelų būstinę?

Jie trumpai šnekelėjo, tada Dysas–Dumas patraukė prie išėjimo ir mostelėjo sekti jį. Jo žingsniai pagreitėjo, eisena pasidarė skubesnė. Truputį nustebau, kai Dysas–Dumas išvedė mus iš pastato. Lauke laukianti minia didėjo ir sargybiniai buvo pernelyg užsiėmę, kad mus pastebėtų. Dar labiau nustebau, kai jis nuvedė aplink pastatą į tamsią alėją. Beveik bėgau, kad suspėčiau iš paskos.

– Kas čia dedasi? – sukuždėjau.

– Planai pasikeitė. Beveik neturiu laiko. Parodysiu tau, kur eiti, ir grįšiu prie savo reikalų.

Nėra laiko.

Bėgau risčia paskui, stengdamasi išlikti rami. Pirmą kartą negalėjau įveikti abejonių, kurios graužė mane iš vidaus. Ar spėsiu rasti Peidžę? Kaip kada nors galėsiu iš čia ištrūkti be vežimėlio neįgaliesiems? Galėsiu ją nešti ant nugaros, tačiau nesugebėsiu vienu metu nešti, bėgti ir kovoti. Mes tiesiog tapsime dideliu, nerangiu taikiniu.

O kaip Rafas?

Mums iš dešinės buvo vartai į požeminį būstinės garažą. Dysas–Dumas vedė ten. Labai aiškiai supratau, kad mes neginkluoti žmonės gatvėje. Dar labiau pažeidžiama pasijutau, kai pastebėjau mus stebinčias akis alėjoje, ten, kur matėsi tamsūs nuo vėjo susigūžusių miegančių žmonių pavidalai. Tose akyse nebuvo nieko antgamtiško, bet aš, žinoma, nesu žvilgsnių specialistė.

– Kodėl tiesiog negalėjome nueiti žemyn pro vestibulį? – pasiteiravau.

– Kas nors visada stebi tuos laiptus. Tu turi daugiau šansų patekti į vidų per šį galinį įėjimą.

Be vartų, čia buvo metalinės durelės, vedančios į garažą. Dysas–Dumas išsitraukė įspūdingą raktų ryšulį. Pavartė juos ir greitai kelis pabandė.

– Nežinai, kuris iš jų? O aš maniau, kad tu vienas iš pasiruošusiųjų.

– Ir esu, – atsakė šelmiškai šyptelėdamas. – Bet tai ne mano raktai.

– Tu tikrai kada nors turėtum išmokyti mane to kišenvagiško triuko.

Jis pažvelgė, tarsi būtų norėjęs atsakyti, bet jo veidą perkreipė nerimastinga išraiška. Atsisukau pažiūrėti, ką jis pamatė.

Nuo tamsios alėjos atsiskyrė keli šešėliai ir artinosi prie mūsų. Dysas–Dumas pasitraukė už kampo ir užėmė kovotojo poziciją, kaip imtynininkas, ruošdamasis susitikimui. Aš vis dar svarsčiau, bėgti ar kovoti, kai mus apsupo keturi vyrai.

Mėnuliui dirščiojant pro audros debesis, pamačiau prarūgusius purvinus kūnus, nuskurusius drabužius ir sulaukėjusius žvilgsnius. Nesupratau, kaip jie pateko į draudžiamą zoną prie angelų būstinės. Tačiau vėlgi, ne mažiau keista, kaip žiurkės patenka. Tiesiog patenka.

– Viešbučio parsidavėliai, – ištarė vienas jų. Jų akys nužvelgė mūsų švarius drabužius, ką tik nupraustus kūnus. – Turit kokio maisto?

– Aha, – pratarė kitas. Jis žaidė sunkiomis grandinėmis, kokias galėtum pamatyti mechanikų garažuose. – Kaip dėl tų įmantrių kekšiškų užkandžių?

– Ei, mes visi iš tos pačios komandos, – pasakė Dysas–Dumas. Jo balsas buvo tylus raminantis. – Visi kovojame dėl to paties.

– Ei, bukagalvi, – atsiliepė pirmasis vaikinys, pamažu siaurindamas ratą aplink mus. – Kada paskutinį kartą buvai alkanas, a? Iš tos pačios komandos, subingalvis.

Vaikinys su grandinėmis pradėjo sukti jas aplinkui kaip lasą. Buvau tikra, kad jis norėjo pasirodyti, bet negalėjau žinoti, kokie tolimesni jo planai. Mano raumenys pasirengė kovai. Būčiau norėjusi daugiau pasipraktikuoti su kardu, prieš panaudodama jį kovoje, bet neturėjau didelių šansų perkirsti grandines.

Vis dėlto atkabinau virvutes ir išsitraukiau kardą.

– PENRYN?

Visi atsisuko pasižiūrėti į naują atvykėlį.

Vienas gniutulas, gulėjęs alėjoje, išsivyniojo ir išniro iš prieblandos. Plačiai išskėtusi rankas, prie manęsėjo mano motina. Ant riešo, lyg didžiulė graži apyrankė, bylojanti apie pamišimą, kybojo jos baksnojimo įrankis. Mano širdis nusirito į skrandį. Ji plačiai šypsojosi, visai nenujausdama, su kokiu pavojumi susidūrė.

Ant pečių it trumpa pelerina vėjuje plazdeno džiugios geltonos spalvos megztinis. Ji praėjo pro vyrus taip, lyg jų nė nematytų. Galbūt ir nematė. Čiupo mane į savo meškišką glėbį ir apsuko ratu.

– Aš taip nerimavau! – paglostė mano plaukus ir apžiūrėjo, ar nesu sužeista. Atrodė patenkinta.

Ištrūkau iš jos glėbio, svarstydama, kaip galėčiau ją apsaugoti. Ketinau vėl pakelti kardą, kai pamačiau, kad vyrai atsitraukia ir ratas plečiasi. Staiga iš grėsmingų jie tapo nervingi. Grandinė, kuri vos prieš akimirką atrodė it bauginantis lasas, dabar priminė karolius, o ją laikantis vaikinai nekantriai strakaliojo vietoje.

– Atsiprašau, atsiprašau, – tarė pirmasis vaikinai mano motinai. Jo rankos buvo iškeltos aukštyn lyg pasiduodant. – Mes nežinojome.

– Aha, – paantrino vaikinai su grandine. – Nenorėjome nieko blogo. Tikrai. – Jis nervingai atsitraukė į šešėlius.

Jie išnyko tamsoje, palikdami mane su Dysu–Dumu nustebusius.

– Kaip matau, jau susiradai draugų, mama.

Ji rūsčiai pažiūrėjo į Dysą–Dumą.

– Nešdinkis, – čiupo savo gyvulių varymo įrankį ir užsimojo į jį.

– Jis geras. Jis – draugas.

Ji pliaukštelėjo man per galvą, pakankamai stipriai, kad jausčiau.

– Aš nerimavau dėl tavęs! Kur tu buvai? Kiek kartų sakiau niekuo nepasitikėti.

Nekenčiau, kai ji taip elgdavosi. Nėra nieko, žeminančio labiau, nei pamišusios motinos pliaukštelėjimas tavo draugų akivaizdoje. Dysas–Dumas apstulbęs spoksojo į mus. Nepaisant jo plataus požiūrio ir kišenvagiškų sugebėjimų, jis aiškiai buvo ne iš to pasaulio, kur motinos muša savo vaikus. Ištiesiau jam ranką.

– Viskas gerai. Nesijaudink dėl to. – Pasisukau į savo motiną: – Jis padeda ieškoti Peidžės.

– Jis tau meluoja. Tik pažvelk į jį, – jos akys prisipildė ašarų. Ji žinojo, kad neklausysiu įspėjimų. – Jis apgaus tave ir nutemps į purviną skylę pragare, ir niekada iš ten tavęs neišleis. Prirakins grandinėmis prie sienos ir leis žiurkėms gyvą suėsti. Argi nematai?

Dysas–Dumas dirstelėjo atgal ir nustebeęs atsistojo tarp manęs ir mano motinos. Atrodė panašus į mažą vaiką.

– Pakaks, mama, – sugrižau prie metalinių durų šalia įvažiavimo vartų. – Arba būk rami, arba paliksiu tave čia ir pati surasiu Peidžę.

Ji pribėgo prie manęs ir maldaujamai čiupo už rankos.

– Nepalik manęs čia vienos, – laukinės akys išdavė tai, kas liko nutylėta: vienos su demonais.

Neišsidaviau, kad ji ir buvo labiausiai gąsdinantis dalykas gatvėje.

– Tada būk rami, gerai?

Ji linktelėjo. Jos veidas buvo sklidinas kančios ir baimės.

Daviau ženklą Dysui–Dumui rodyti kelią. Jis pažvelgė į mus tikriausiai bandydama suprasti, kas čia įvyko. Jis stabtelėjo ir išsitraukė raktus, atsargiai stebėdamas mano motiną. Paeiliui išbandė kelis raktus, kol galiausiai spyna atsirakino. Durys atsivėrė girgždėdamos, net susigūžiau.

– Pačiame garažo gale, tau iš kairės, rasi duris. Pabandyk jas.

– Ko galiu čia tikėtis?

– Neįsivaizduoju. Viskas, ką galiu pasakyti, kad tarp tarnų sklinda gandai... lyg šioje patalpoje galėtų būti vaikų. Bet kas žino? Galbūt tai tik nykštukai.

Giliai įkvėpiau ir iškvėpiau, bandydama nusiraminti. Širdis daužėsi krūtinėje lyg mirštantis paukštis. Nepaisant visų mūsų skirtumų, tikėjausi, kad Dysas–Dumas pasisiūlys eiti su manimi.

– Tai savižudiška misija, žinai, – ištarė. Tiek beliko iš tikėjimo sulaukti pasiūlymo.

– Tai toks ir buvo tavo planas? Parodyti, kur eiti, o tada įtikinti, kad niekaip negalėsiu išgelbėti sesers?

– Iš tiesų tai aš visą laiką planavau tapti roko žvaigžde, keliauti po pasaulį ir turėti daug gerbėjų merginų, tada tapti apkūniu vyruku ir likusį gyvenimą praleisti žaidžiant kompiuterinius žaidimus, kol merginos ateidintų manydamos, jog atrodau vis dar taip gerai, kaip ir savo muzikiniuose vaizdo įrašuose. – Jis patraukė pečiais lyg sakytų: Kas būtų žinojęs, kad pasaulis taip pasikeis?

– Ar man padėsi?

– Apgailestauju, vaike. Jei jau nuspręsiu žudyti, tai pasirinksiu įspūdingesnę būdą, nei būti papjautam rūsyje, bandant išgelbėti kažkieno seserį, – įgėlė jis ir blyškioje šviesoje pamačiau jo šypseną. – Be to, dar turiu keletą labai svarbių reikalų.

Linktelėjau.

– Ačiū, kad mane čia atvedei.

Motina suspaudė man ranką, tyliai primindama, kad, jos manymu, viskas, ką jis sakė, buvo melas. Suvokiau, kad atsisveikinu su juo, nors taip pat maniau, jog tai – savižudiška misija. Nugrūdau visas dvejones giliai vidun, kad daugiau jų nebejausčiau. Tai buvo

labai panašu į šuolį per bedugnę. Jei nesi tikras, kad galėsi ją įveikti, tai ir neišveiksi.

Žengiau pro duris.

– Tu tikrai ketini tai daryti? – paklausė Dysas–Dumas.

– Jei ten būtų tavo brolis, kaip tu elgtumeisi?

Jis patylėjo, tada apsižvalgė, kad įsitikintų, jog nėra nieko, kas galėtų mus išgirsti.

– Paklausk manęs atidžiai. Tu turi pasprukti iš angelų būstinės per valandą. Ir spruk kuo toliausiai.

Kai galėjau paklausti, kas čia dedasi, jis jau buvo pranykęs tamsoje.

Per valandą?

Ar pasipriešinimo dalyviai galėtų taip greitai pulti?

Tai, kad jis mane įspėjo, veikė kaip spaudimas. Jis nebūtų rizikavęs informacijos nutekiniu, o jei būčiau pagauta ir tardoma, neturėčiau daug laiko pakenkti. Tuo tarpu negalėjau atsikratyti Rafo, bejėgiškai gulinčio ant operacinio stalo, vaizdo. Net nežinojau, kur jis.

Giliai įkvėpiau, kad nurimčiau, ir patraukiau į tamsią kiaurymę, kuri turėjo būti garažas.

Po kelių sekundžių stovėjau visiškoje tamsoje apimta panikos. Mano motina spaudė ranką taip stipriai, kad tai žadėjo mėlynės.

– Tai spąstai, – šnibždėjo ji į ausį. Jaučiau jos drebulį. Ramindama spustelėjau jai ranką.

Nieko negalėjau daryti, kol akys neapsiprato su tamsa ir su tuo, su kuo dar reikėjo apsibrasti. Pirmasis įspūdis – kad tai dusli, dervos juodumo erdvė. Stovėjau ramiai ir laukiau, kol akys pripras prie tamsos. Girdėjau tik nervingą mamos kvėpavimą.

Laiko prireikė nedaug, bet atrodė, kad prabėgo valandos. Mano smegenys šaukte šaukė skubėk, skubėk, skubėk.

Kai akys priprato, nebesijaučiau kaip aklas taikiny, apšviestas prožektoriumi. Stovėjome požeminiame garaže apsuptos tuščių mašinų, metančių tirštus šešėlius. Lubos vienu metu atrodė ir plačios, ir pernelyg žemos. Iš pradžių pasirodė, kad priešais mane – milžinai, bet paaiškėjo, kad tai betoninės kolonos. Garažas buvo tikras tamsoje skendintis mašinų ir kolonų labirintas.

Priešais save lyg dievišką lazda laikiau angelo kardą. Nenorėjau lįsti į tamsesnes garažo gelmes, kur nesiekė menka vartų užtvaros šviesos, bet kaip tik ten ir turėjau eiti, jei norėjau surasti Peidžę. Čia atrodė taip apleista, kad norėjosi pašaukti ją vardu, bet nusprendžiau, kad tai turbūt būtų labai bloga mintis. Nedrąsiai žengiau į beveik visišką tamsą, atsargiai vengdama nuolaužų ant grindų. Klupinėjau, kaip maniau, ant pabirusių maišų. Vos jaučiau žemę po kojomis, bet mamos gniaužtai suteikė stabilumo.

Mano žingsniai aidėjo tamsoje. Jie ne tik išdavė mūsų buvimo vietą, bet ir trukdė išgirsti, ar kas nors nesėlina prie manęs. Tuo tarpu mano mama buvo tyli kaip katė. Net

jos kvėpavimas dabar buvo tylus. Ji turėjo didelę sėlinimo tamsoje, išvengiant to, kas ją persekiodavo, patirtį.

Atsitrenkiau į automobilį ir pastebėjau ilgą zigzago formos mašinų eilę. Karda naudoju labiau kaip neregys lazdelę nei kaip ginklą.

Vos neužkliuvau už lagamino. Tikriausiai jį tempė koks nors keliautojas, kol suprato, kad jame nėra nieko tokio, dėl ko vertėtų vargti. Galėjau į jį atsitrenkti. Buvau pačiame garažo viduryje, turėjo būti visiškai tamsu. Tačiau akys išskyrė stačiakampio formos bagažą. Iš kažkur sklido labai silpnas šviesos šaltinis.

Ieškojau jo, bandydama rasti tą vietą, kur šešėliai buvo pilkesni. Buvau beviltiškai pasimetusi tame automobilių labirinte. Atrodė, kad čia, tarp šių apleistų mašinų, galiu praleisti visą naktį ir nieko nerasti.

Du posūkiai ir kaskart šešėliai būdavo vos vos šviesesni. Jei nebūčiau ieškojusi, niekada nebūčiau pastebėjusi.

Šviesa, kurią galiausiai išvydau, buvo tokia menka, kad tikriausiai nė nebūčiau jos pamačiusi, jei pastate nebūtų taip tamsu. Plonytis šviesos ruoželis rėmino duris. Priglaudžiau prie jų ausį, bet nieko neišgirdau.

Atsargiai pravėriau. Durys vedė į laiptinę. Blyški šviesa sklido iš apačios. Kuo tyliau užvėriau duris už nugaros ir nusileidome laiptais žemyn. Jaučiausi dėkinga, kad laiptai buvo cementiniai, ne metaliniai, nes einant būtų girdėjęsi žingsniai ir jų aidas.

Laiptų apačioje buvo kitos durys. Jas rėmino ryški sidabrinė šviesa, vienintelė visoje laiptinėje. Priglaudžiau ausį. Kažkas kalbėjo.

Negirdėjau, kas buvo sakoma, bet atrodė, kad ten buvo mažiausiai du žmonės. Mes laukėme palinkusios tamsoje, prispaudusios ausis prie durų, tikėdamos, jog yra dar kitos durys, pro kurias tie žmonės išeis.

Balsai nutolo. Kelis širdies dūžius klausiausi tylos, paskui vos vos pravėriau, padarydama mažą plyšelį, ir sustingau, laukdama triukšmo. Durys atsidarė tyliai.

Tai buvo betonuota sandėlio dydžio patalpa. Pirmas dalykas, kurį pastebėjau – tai eilių eilėmis besidriekiančias stiklinės kolonas, kurių kiekviena buvo pakankamai didelė, kad joje išsitektų suaugęs vyras. Bet tai, kas buvo tuose vamzdžiuose, labiau panėšėjo į susuktus angelus skorpionus.

PLONYČIAIS DRAKONIŠKAIS sparnais, lenktais prie nugaros, jie truputį panėš angelus, tačiau tokie nebuvo. Nebuvo panašūs į jokių angelų, kokį esu mačiusi. Ar kada nors norėčiau toki pamatyti?

Jie buvo kažkokie susukti. Plūduriavo skaidriame kolonų skystyje, ir aš pajutau, kaip ėmiau spoksoti į gyvūno, kuris neturėtų egzistuoti, nuo kūno atskirtas iščias.

Kai kurie jų net būdami embriono pavidalo, dydžiu prilygo suaugusiam, raumeningam vyrui. Kiti, mažesni, atrodė lyg kovotų dėl išlikimo. Keli iš jų čiulpė savo nykščius. Šis žmogiškas gestas ypač sukrėtė.

Iš priekio jie atrodė kaip žmonės, bet iš nugaros ir šonų – visiškai kaip ateiviai. Storos skorpionų uodegos augo iš uodegikaulio, buvo užsiritusios virš galvos ir užsibaigė į adatą panašiu geluonimi, pasiruošusiu gelti. Šių uodegų vaizdas sugražino mano naktinių košmarų išgyvenimus ir aš ėmiau drebėti.

Beveik visų sparnai buvo suglausti, tik vieno kito praskleisti, nutįsę išilgai kolonų ir trūkčiojantys, lyg svajojant apie skrydį. Į šiuos žiūrėti buvo lengviau nei į tuos, su virpančiomis skorpioniškomis uodegomis, tarsi trokštančius naikinti.

Jų užmerktas akis dengė keisti, neišsivystę vokai. Galvos beplaukės, o oda beveik permatoma, išryškinanti venų ir po jomis esančių raumenų tinklą. Kad ir kas buvo šie padarai, jie tikrai iki galo neišsivystę.

Stengiausi užstoti šį vaizdą nuo mamos. Ji labai susijaudintų, jei išvystų nors dalelę jo. Gal bent kartą jos reakcija būtų kaip sveiko proto žmogaus.

Ranka daviau jai ženklą palaukti manęs ten, kur stovėjo. Nutaisiau rimtą veidą, kad geriau suvoktų, ką turiu galvoje, tačiau nebuvo tikra, kad padės. Tikėjausi, kad paklausys. Mažiausiai ko reikėjo – kad ji įsiaudrintų. Niekada nemaniau, kad būsiu dėkinga už jos paranoją, bet buvau. Ji tikriausiai pasislėps tamsoje kaip triušiuukas urve, kol aš sugrįšiu. O jei kas nutiktų, ji turi savo badymo įrankį. Bent tiek.

Nuo to, ką ketinau daryti, pilve pajutau ledinę baimę. Bet jei Peidžė ten, negaliu jos palikti.

Prisiverčiau įžengti į duslią patalpą.

Viduje oras atrodė šaltas ir priminė lignonę: aplink tvyrojo formaldehidą primenantis kvapas. Tai asocijavosi su kažkuo, kas jau seniai yra mirę ir sudėta į stiklainius ant lentynos. Nedrąsiai žengiau tarp stiklinių kolonų, norėdama pasiekti likusią kambario dalį. Eidama palei kolonas, rezervuarų dugnuose pastebėjau kažką panašaus į krūvas vienkartinį šluosčių ir jūros dumblių. Baisus jausmas persmelkė nugarą. Greitai nusukau akis į šalį, kad nematyčiau to iš arti.

Nespėjau žvilgtelėti į šoną, kaip baimę pakeitė siaubas. Rezervuare vienas žvėrių

laikė apkabinęs moterį kaip koks meilužis. Jo uodega buvo išlinkusi per galvą tiesiai į moterį, o geluonies galiukas įsmigęs į jos sprandą. Vienas vakarinės suknelės raištelis buvo nusmukęs nuo jos skausmingai lieso peties. Skorpionas angelas buvo įsikniaubęs į jos sukritusią krūtį. Moters oda raukšlėjosi nuo džiūstančio kūno, lyg iš jos būtų sunkiami syvai.

Kažkas priverstinai jai buvo uždėjęs deguonies kaukę. Juodi kaukės vamzdeliai jungėsi su rezervuaro dangčiu, panėšėdami į susisukusią bambagyslę. Jos tamsūs plaukai buvo vienintelis judantis dalykas. Jie lengvai bangavo aplink vamzdelius ir geluonį.

Nepaisant kaukės, aš ją atpažinau. Tai buvo moteris, kurios vyras ir vaikai mojavo jai atsisveikindami nuo tvoros, kai ji įžengė į angelų būstinę. Moteris, kuri siuntė oro bučinį savo šeimai. Atrodė, kad per tas kelias valandas, kai paskutinįsyk ją mačiau, ji buvo pasenusi dvidešimčia metų. Jos veidas gelto, oda traukėsi. Ji prarado svorį. Daug svorio.

Po jos plūduriuojančiomis kojomis, apačioje, gulėjo šviesios spalvos panaudotų skudurų krūva, ir tik dabar supratau, jog tai oda nuo jos kaulų. Ką iš pat pradžių palaikiau jūros dumbliais – iš tiesų buvo rezervuaro dugne švelniai plūduriuojantys plaukai. Šis monstras lėtai siurbė jos vidaus turinį ir mito juo. Man sustingo kojos. Stovėjau kaip auka, laukianti grobuonio. Instinktai reikalavo bėgti iš čia.

Vos tik pamaniau, kad baisiau negali būti, kai išvydau jos akis. Jos atrodė iškreiptos nenatūralios, su išsiplėtusiomis lėliukėmis. Įsivaizdavau jose blykstelint nevilį ir skausmą. Norėjau tikėti, kad ji bent jau mirė greita ir neskausminga mirtimi, nors abejoju tuo. Jau ketinau apsisukti, kai iš po jos kaukės išsiveržė mažų burbuliukų gūsis ir nubangavo per plaukus.

Sustingau. Ji negalėjo būti gyva, ar ne?

Tačiau kodėl reikėjo uždėti deguonies kaukę, jei ji negyva?

Stebėjau ir laukiau kokių nors gyvybės ženklų. Judėjo tik skorpionas, godžiai čiulpiantis ją iki išdžiūvimo. Anksčiau stangri jos oda raukšlėjosi akyse. Plaukai lėtai subanguodavo kaskart skorpionui susijudinus.

Tada dar vienas burbuliukų spiečius pakilo aukštyn nuo kaukės.

Ji kvėpavo. Neįprastai, neįmanomai lėtai, bet vis tik kvėpavo.

Atplėšiau nuo jos akis ir prisiverčiau išnaršyti kambarį, ieškodama, kas padėtų ją išvaduoti iš to rezervuaro. Dabar pastebėjau šen bei ten stovinčias kitas talpyklas, taip pat prikištas žmonių. Visi jie buvo skirtingose mirties stadijose, vieni vis dar atrodė pilni gyvybės ir šviežutėliai, kiti išsiurbti ir beveik tušti.

Vienas skorpionas savo glėbyje laikė gyvastingą moterį vakarine suknete ir bučiavo ją į lūpas, o virš jos tabalavo deguonies kaukė. Kitas laikė vyrą, vilkintį viešbučio uniformą. Šio skorpioniško žvėries geluonis styrojo jo aky. Tai nebuvo sistemingas maitinimasis. Vienų rezervuarų dugne gulėjo didesnės krūvos, kitų – labai mažos. Taip pat skirtingi

buvo ir patys skorpionai angelai. Vieni jų dideli ir raumeningi, kiti mažičiai ir išsigimę.

Kol stovėjau čia apstulbusi, tolimame rūšio kampe atsidarė durys ir aš išgirdau kažką dardant cementu. Instinktyviai norėjau pasislėpti už monstrų rezervuaro, bet negalėjau prisiversti prieiti. Taigi stovėjau stiklinių kolonų matricos viduryje, stengdamasi įspėti, kas vyksta kitoje pusėje. Bandytas įžiūrėti kambarį pro stiklines kolonas buvo tolygus raštelio skaitymui pro rezervuarą su rykliu. Viskas atrodė iškreiptai ir neatpažįstamai.

Jei aš negalėjau matyti angelų, jie taip pat negalėtų matyti manęs. Nusėlinau aplink vieną koloną, kad pažiūrėčiau į patalpą iš kitos perspektyvos. Drašinau save nekreipti dėmesio į aukas. Niekam nebūsiu naudinga, jei mane sugaus.

Kitoje matricos pusėje angelas plūdo tarną žmogų:

– Dėžės turėjo būti atvežtos praeitą savaitę.

Virš sparnų jis vilkėjo baltą laboratorijos chalata. Žmogus stovėjo už didžiulio plieninio kabineto, kurį laikė ratu besisukanti platforma. Čia buvo trys dėžės, tokios didelės, kad jose tilptų žmogus. Nenorėjau net pagalvoti, kam jos buvo skirtos.

– Pasirinkai pačią blogiausią naktį jiems išvežioti, – angelas neaiškiai mostelėjo ranka į tolimesnę sieną. – Sukrauk visa tai prie sienos. Jie turi būti patikimai prižiūrėti, kad neišvirstų lauk. Kūnai štai ten, – jis parodė į gretimą sieną. – Dėl tavo delsimo turėjau sukrauti juos į krūvas ant grindų. Kai baigsi įsikurti, galėsi sudėti kūnus į dėžes.

Tarnas atrodė apimtas siaubo, bet laboratorijos angelui, matyt, tai buvo nė motais. Kabinetas kartu su vyru pajudėjo prie atokesnės sienos, o angelas nuėjo kitu keliu.

– Pati įdomiausia naktis per visus amžius, o šis idiotas būtinai turėjo pasirinkti ją, kad išvežiotų baldus, – murmėjo laboratorijos angelas, traukdamas prie sienos man iš kairės.

Pasisukau, kad likčiau nepastebėta. Jis pastūmė duris ir išnyko.

Colis po colio judėjau į priekį, žvalgydamasi, ar patalpoje nieko daugiau nėra. Nesimatė nieko, išskyrus vyrą, iškraunantį dėžes su lavonais. Svarsčiau, ar verta pasirodyti jam ir prašyti pagalbos. Jei rasčiau čia pagalbą, galėčiau sutaupyti daug laiko ir išvengti bėdų. Bet jis gali nutarti, kad sugavęs įsibrovėlę pelnys taškų. Sustingusi stebėjau, kaip jis tempia tuščias dėžes pro dvivėres duris.

Jam išėjus, iš vieno rezervuaro pasigirdo kylančių oro burbuliukų garsas. Manc smegenys vėl suklykė – skubėk, skubėk, skubėk. Turėjau surasti Peidžę dar neprasidėjus pasipriešinimo atakai. Tačiau negalėjau palikti šių žmonių monstrams iščiulpti.

Sėlinau pro kolonas su embrionais, ieškodama galimybės išvaduoti aukas. Tolimame matricos gale pamačiau mėlynas kopėčias. Tobula. Galėsiu atvožti rezervuarų dangčius ir pabandyti ištraukti iš jų aukas.

Įsikišau kardą atgal į dėklą, kad rankos būtų laisvos. Kol bėgau prie kopėčių, kairėje išvydau daugybę naujų spalvų ir jų vis daugėjo. Skysčių pripildytos kolonos iškreipė vaizdą, sudarydamos kūnų su šimtais kojų bei rankų ir šiurkščiai iškreiptais veidais gniutulo įspūdį. Pakraščiu atsargiaiėjau pirmyn. Apgaulinga šviesa deformavo kūnus ir

sukūrė įspūdį, jog šokančios deformacijos mane seka lyg šimtai akių.

Tada išėjau iš kolonų matricos ir išvydau realų vaizdą.

Man sugniaužė krūtinę ir kelias akimirkas nustojau kvėpuoti. Pėdos įaugo į grindinį
aš tiesiog stovėjau atviroje vietoje ir spoksojau.

IŠ PRADŽIŲ protas atsisakė patikėti tuo, ką matė akys. Protas stengėsi interpretuo vaizdą, kad tai lėlių su defektais siena. Vien tik drabužiai ir plastikas, sukurtas lėliadirbio, apimto smarkaus įsiūčio. Bet negalėjau apgauti savęs šia iliuzija, nes mačiau realybę. Palei baltą sieną driekėsi vaikų krūvos.

Vieni sustingę stovėjo prie sienos, kiti atokiau. Treti sėdėjo atsirėmę į sieną ir į kitų vaikų kojas. Dar kiti sukrauti vienas ant kito aukštiekninki, it medinės pliauskos.

Jų amžius siekė nuo kūdikių iki dešimties dvylikos metų vaikų. Visi buvo nuogi, visiškai niekuo nepridengti. Kiekvienas turėjo savitą, Y formos skrodimo žymę, prasidedančią ties krūtine ir užsibaigiančią prie kirkšnies. Dauguma jų turėjo ir daugiau žymių – ant rankų, kojų, kakluose. Keliems taip buvo pažymėti veidai. Vienu vaikų akys plačiai atmerktos, kitų – užmerktos. Kai kurių akių baltymai buvo geltoni arba raudoni. Kitiems vietoje akių žiojėjo kiaurymės, dar kitų akys buvo užsiūtos dideliais negrabiais dygsniais.

Beveik pralaimėjau kovą su savo skrandžiu: visas anksčiau suvalgytas gardus maistas ėmė kiti į gerklę. Šiaip taip prisiverčiau sugražinti jį atgal. Kvėpavimas buvo per karštas, nors pagaugai ėjo kūnu ir jaučiau šaltį.

Norėjau – privalėjau – užsimerkti, kad ištrinčiau matytus vaizdus. Bet negalėjau. Apžiūrinėjau kiekvieną suniokotą vaiką, ieškodama mažosios sesers elfo veiduku. Ėmiau visa drebėti, o galo dar nesimatė.

– Peidže, – nepajutau, kaip sukuždėjau visiškai sugniuždyta.

Vos galėjau ištarti jos vardą, bet kartočiau ir kartočiau, lyg tai būtų galėję viską pakeisti. Nutykinau prie išdarytų lavonų krūvos tarsi sapnuodama naktinį košmarą, negalėdama nei sustoti, nei nusigręžti.

Prašau, neleisk kad ji būtų čia. Prašau, prašau. Tebūnie kaip nori, tik ne tai.

– Peidže? – savo balse išgirdau siaubą ir viltį, kad gal tai ne ji.

Susiūtų kūnų krūvoje kažkas sukrutėjo.

Drebėdama negyvojis kojomis žengtelėjau atgal. Nuo krūvos viršaus nuriedėję mažas berniukas ir liko gulėti veidu žemyn. A pačioje iš po kitų dviejų kūnų išlindo maža rankutė ir nepatogiai stengėsi pastumti nukritusio berniuko petį. Virš rankos esantys kūnai plūduriavo pirmyn ir atgal, kol akimirksniu visi nuvirto ant ano berniuko. Galiausiai išvydau vaiką, kuris kažką grabaliojo ranka. Tai buvo smulki mergaitė neproporcingai liesomis kojomis. Užkritusiais ant veido rudais plaukais, ji skausmingai šliaužė į mane. Virš jos strėnų buvo baisus randas, kuris kirtosi su kitu, kylančiu stuburu. Stambūs, nelygūs dygsniai jos sumušto ir prakirsto kūno puses jungė į vieną. Susiūtos buvo ir abidvi rankos bei kojos. Raudoni ir mėlyni randai bei sumušimai aštriai

kontrastavo su jos balta it lavono oda. Sustingau iš siaubo, troškau užsimerkti ir apsimesti, kad man tik pasivaideno. Tačiau nieko negalėjau padaryti, tik spoksoji į kūnų krūvoje skausmingai judančią mergaitę. Ji prasiyrė į priekį, o jos kojos kaip negyvos vilkosi iš paskos. Praėjo visa amžinybė, kol galiausiai mergaitė pakėlė galvą. Susiviję plaukai nuslydo nuo veido.

Tai buvo mano sesuo.

Jos kančios sklidinios akys surado mane. Kaip elfo veidui jos buvo labai didelės. Išvydus mane, jose ėmė tvenktis ašaros. Susmukau ant kelių beveik nejausdama betono. Mano mažutėlės sesutės veidas buvo susiūtas nuo ausies iki lūpų, lyg kažkas būtų nulupęs apatinę veido dalį, o paskui vėl sudėjęs atgal. Visas veidas buvo ištinęs ir išmargintas nuo žiaurių sumušimų.

– Peidže, – mano balsas užlūžo.

Nušliaužiau prie jos ir apkabinau. Ji buvo tokia pat šalta kaip ir betoninis grindinys.

Mano glėbyje ji susirietė taip, kaip darydavo, kai buvo dar visai mažytė. Pabandžiau išlaikyti ją ant savo kelių, nors dabar ji buvo per didelė. Net jos kvėpavimas buvo šaltas kaip arktinis vėjas. Į galvą šovė beprotiška mintis, jog galbūt jie išleido visą jos kraują, ir ji daugiau niekada nebus šilta.

Mano ašaros riedėjo jos skruostais, ir mudviejų skausmas susiliejo į vieną.

– KOKS JAUDINANTIS momentas, – išgirdau už savęs šaltą balsą.

Prie mūsų ėjo angelas. Jo veido išraiška buvo tokia abejinga, kokios nepamatysi jokio žmogaus veide, o žvilgsnis buvo toks, kokiu galėtų žvelgti ryklys į porą verkiančių mergaičių.

– Tai pirmas atvejis, kai kas nors iš jūsų įsilaužia, užuot bandęs ištrūkti.

Jam už nugaros pro duris su nauju kroviniu įėjo dėžes iškraunantis vaikinai. Jo veido išraiška buvo visiškai žmogiška. Nustebimas, rūpestis, baimė.

Neįstengiau ką nors pasakyti, o angelas staigiai nukreipė akis į lubas ir pakėlė galvą. Jis man priminė šunį, besiklausantį kitiems negirdimų tolimų garsų.

Stipriau apkabinau liesą sesers kūnelį, lyg šitaip būčiau galėjusi ją apginti nuo visokio plauko monstrų. Viskas, ką galėjau, tai įdarbinti savo balsą.

– Kodėl tai darai? – prisiverčiau sušnibždėti.

Vaikinai už angelo nugaros papurtė galvą įspėdamas mane. Jis atrodė taip, lyg norėtų pasislėpti už tų lavondėžių.

– Neprivalau nieko aiškinti beždžionei, – atkirto angelas. – Padėk bandomuosius pavyzdžius atgal, kur buvo.

Bandomuosius pavyzdžius?

Nuo įtūžio venose užvirė kraujas, ėmė drebėti rankos. Norėjosi griebti jam už gerklės ir užčiaupti srėbtuvę. Neįtikėtina, bet susitvardžiau. Įsmeigiau į jį akis, trokšdama padaryti viską, ką galiu. Tikslas buvo išnešti iš čia seserį, o ne siekti momentinio pasitenkinimo. Pakėliau Peidžę ant rankų ir nusvyravau prie jo.

– Mes išeiname, – vos tik ištariau šiuos žodžius, jau žinojau jo slaptas mintis.

Jis padėjo lentelę ir užstojo duris.

– Kas leido? – jo balsas buvo žemas ir grasinantis. Visiškai savimi pasitikinčiojo balsas.

Staiga jis vėl pakėlė galvą, klausydamas kažko, ko negirdėjau aš. Pyktis išvagojo jo lygią odą. Du kartus giliai įkvėpiau, stengdamasi atsikratyti susitvenkusio pykčio ir baimės. Švelniai paguldžiau Peidžę po stalu.

Tada puoliau prie jo.

Daužiau jį viskuo, kas pakliuvo po ranka. Nesvarstydamą, negalvodamą, nesirūpindamą, kas bus... Kaip pamišusi, įspūdingai įsiutusi.

Tai nebuvo nieko ypatinga, palyginti su angelo jėga, net su kokio nuogaišos. Tačiau jis apstulbo ir tai man suteikė pranašumą. Nuo mano smūgio jis tėsėsi ant tyrimų stalo, net nustebau, kaip nelūžo jo tuščiaviduriai kaulai. Išitraukiau kardą. Angelai yra kur kas stipresni už žmones, tačiau būdami ant žemės yra pažeidžiami. Nė vienas gerai

skraidantis angelas nedirbtų rūsyje, kur nėra langų, pro kuriuos galėtų išskristi. Turėjau puikią progą neleisti jam pakilti. Nespėjus jam atsitokėti, puoliau su kardu, taikydamasi tiesiai į kaklą. Ar bent jau bandžiau pataikyti. Bet šįkart jis buvo greitesnis, nei tikėjausi. Jis čiupo man už riešo ir dėjo į stalo briauną. Pajutau nepakeliamą skausmą. Ranka atsigniaužė ir kardas iškrito. Jis nudardėjo grindiniu per daug toli, kad galėčiau pasiekti. Angelas atsistojo, o aš tuo tarpu čiupau nuo padėklo skalpelį. Skalpelis atrodė nerimta. Pasvėriau savo šansus laimėti ar bent jau sužeisti. Jie buvo lygūs nuliui.

Tai dar labiau mane įsiutino.

Sviedžiau skalpelį į jį. Jis perrėžė jam gerklę, pliūptelėjo kraujas, ištepdamas jo baltą drabužį. Neleisdama jam atsigauti, nustvėriau kėdę ir mečiau. Angelas nubloškė ją į šoną lyg popieriaus gniužulą.

Nespėjau gerai susigaudyti, kad jis ateina, kaip jis bloškė mane ant betono ir ėmė smaugti. Jis nesiurbė iš manęs oro – jis neleido kraujui tekėti į mano smegenis.

Penkios sekundės. Tiek turėjau iki prarandant sąmonę, jei kraujas nemaitintų smegenų. Sudėjau rankas pleištu tarp jo rankų ir smogiau jam per dilbius. Tai turėjo suveikti, kad nutraukčiau smaugimą. Per treniruotes visada suveikdavo. Tačiau jo gniaužtai nė kiek neatsileido. Apimta panikos nenumačiau jo išskirtinių galių.

Dar kartą desperatiškai sugniaužiau rankas sunertais pirštais. Įsitempiau ir iš visų jėgų smogiau į rankos linkį. Jo alkūnė trūktelėjo atgal. Bet ir vėl grįžo į buvusią padėtį.

Laikas baigėsi.

Kaip kovotoja mėgėja instinktyviai įsikibau jam į rankas. Bet jis ir toliau veržė mane gerklę plieniniais gniaužtais. Ausyse aidėjo paklaikusiai plakančios širdies dūžiai. Atrodė, kad tuoj nebejausiu galvos.

Angelo veidas buvo šaltas ir abejingas. Jame ėmė ryškėti tamsios dėmės. Mano širdis lėtėjo, akys blėso. Vaizdas darėsi neryškus.

Temo.

KAŽKAS TRENKĖSI į angelą. Šmėkštelėjo plaukai ir dantys ir pasigirdo gyvulišką urzgimą.

Ant mano marškinėlių užtiško kažkas šilta ir šlapia. Gniaužtai, spaudę mano gerklę, staiga išnyko. Kaip ir angelo svoris.

Traukiau orą didžiuliais, deginančiais gurkšniais. Susiriečiau į kamuoliuką stengdamasi per daug nekosėti, o malonus vėsus oras plūdo į mano plaučius.

Ant mano marškinėlių buvo kraujas.

Girdėjau laukinį kriokimą ir urzgimą. Ir riaugėjimą.

Už lavondėžių vėmė dėžes išvežiojantis vaikas. Bet akimis ir toliau šaudė į kažką už manęs. Jo akys buvo tokios plačios, kad atrodė labiau baltos nei rudos. Jis žiūrėjo ten, iš kur sklido garsai. Į tą šaltinį, krauju permerkusį mano marškinius.

Keista, bet nenorėjau į jį atsisukti, nors žinojau, kad turiu.

Pažvelgusi nesuvokiau to, ką pamačiau. Nesumojau, nuo kurio iš tų vaizdų ištiko šokas. Mano varganos smegenys šokinėjo nuo vieno regiono prie kito.

Angelo chalatas buvo visas kruvinas. Aplink jį mėtėsi virpantys mėsos gabalai, lyg ant grindinio išblaškytos sudraskytų kepenų atplaišos.

Iš skruosto buvo išplėstas mėsos gabalas.

Angelas buvo taip sudarkytas, tarsi ištiktas klaikaus košmaro spazmų. Galbūt taip ir buvo. Galbūt aš irgi sapnuoju košmarą.

Peidžė susikūprinusi palinko virš jo. Jos mažos rankelės įsikibo jo chalato, kad geriau nulaikytų drebantį kūną. Jos plaukai ir drabužiai buvo aptaškyti krauju, kraujas lašėjo ir nuo veido. Jos burna prasivėrė, parodydama eilę spindinčių dantų. Iš pradžių pamaniau, kad kažkas jai prie dantų prikabino plokšteles. Bet tai ne plokštelės. Tai buvo skustuvai.

Ji įkando angelui į gerklę, elgdamasi kaip šuo su kramtomu žaislu. Atsitraukė su krauju trykstančiu išplėstu mėsos gabalu ir išspjovė. Kąsnis tekštelėjo ant grindų prie kitų panašių gabalų.

Ji spjaudėsi ir springo. Jai buvo bjauru, nors sunku pasakyti, ar ji bjaurėjosi tuo, ką darė, ar skoniu. Prisiminiau, ką taip stengiausi užmiršti: kaip spjaudėsi žemieji demonai, įkandę Rafui.

Jie nebuvo sukurti ėsti angelų mėsą. Ši mintis šmėkštelėjo sąmonės paribiuose, ir aš iš karto ją išstūmiau.

Dėžių išvežiotojas vėl žiaukčiojo, man irgi susuko pilvą, tarsi būčiau norėjusi prisijungti prie jo. Kaip žiaurus žvėris Peidžė vėl pravėrė burną, pasiruošusi dar kartą suleisti dantis į virpantį kūną.

– Peidže! – sušukau plonu, panikos kupinu balsu, kuriame girdėjosi ir klausimo

gaidelė.

Ta mergaitė, kuri buvo mano sesuo, stabtelėjo, trumpam nutraukdama tai, ką darė mirštančiam angelui, ir pažvelgė į mane. Jos akys buvo plačios, rudos, vaikiškai nekaltos. Ant ilgų blakstienų kybojo lašai kraujo. Ji žiūrėjo į mane kaip visada – atidžiai ir romiai. Jos veide nebuvo nei išdidumo, nei pykčio ar siaubo dėl to, ką darė. Kai pašaukiau ją vardu, ji pažvelgė, tarsi būtų valgiusi javainius.

Nuo smaugimo man tebeskaudėjo gerklę ir aš vis slopinau kosulį, šitaip nurydama ir savo vakarienę. Blogavimo garsai išdavė, kad dėžių krovikas negalės padėti.

Peidžė atsitraukė nuo angelo ir atsistojo, į nieką nesiremdama. Tada žengė į mane porą stebuklingai grakščių žingsnių, bet vėl sustojo, lyg atsiminusi, kad ji luošą.

Nedrišau net kvėpuoti. Stovėjau įsmeigusi akis į ją, atsispirdama troškimui bėgti prie jos, kad spėčiau pagauti, jei kartais kristų. Ji ištiesė į mane rankas, prašydama pakelti, kaip buvo pratusi dar visai mažytė. Jei ne kraujas, lašantis nuo jos veido, ir sudaigstytas kūnas, ji būtų atrodžiusi kaip visuomet: miela ir nekalta.

– Ryn-Ryn, – jos balsas darėsi ašaringas. Tai buvo išsigandusios mergaitės balsas, įsitikinusios, kad jos vyresnioji sesuo gali priversti po jos lova esančius monstrus nešdintis lauk. Peidžė nevadino manęs Ryn-Ryn nuo tada, kai išaugo iš vaiko amžiaus.

Žiūrėjau į siūles, kuriomis buvo išrašytas jos veidas ir kūnas. Negalėjau atitraukti akių nuo sumušimų, raudonomis mėlynomis dėmėmis išmarginusių jos iškamuoją kūną. Tai ne jos kaltė. Ji auka, ne monstras.

Kur aš tai jau girdėjau?

Atmintyje išniro apkramtytos mergaitės, kabančios ant medžio. Ar ne ta pamišusi pora tada pasakė kažką panašaus? Ar tai jų pamišėliškas pokalbis ima įgauti prasmę?

Dar viena mintis ėmė skverbti į galvą tarsi nuodai. Jei Peidžė negalėtų valgyti nieko kito, išskyrus žmones, ką aš daryčiau? Ar nueičiau taip toli, kad imčiau naudoti žmogieną, tikėdama, jog tai padės ją prisivilioti?

Pernelyg klaiki mintis. Ir visiškai nesprenžianti esmės. Nes nėra jokios priežasties galvoti, kad Peidžė turėtų ką nors valgyti. Ji nėra žemoji demonė. Ji maža mergaitė Vegetarė. Humanistė iš prigimties. Kaip dvasinis budistų vadovas Dalai Lama. Ji užpuolė angelą tik kad apgintų mane. Tai viskas.

Be to, ji jo nevalgė, ji tiesiog... truputėlį grybštelėjo.

Kūno gabalai virpėjo ant žemės. Mano skrandis lipo aukštyn...

Peidžė žvelgė į mane šiltomis rudomis akimis, kurias puošė ilgos it elnės blakstienos. Sutelkiau dėmesį į tą žvilgsnį, kad nematyčiau nuo smakro lašančio kraujo ir didžiulių, skausmingų siūlių, einančių nuo lūpų iki ausų.

Už jos konvulsijas išgyveno angelas. Jis vartė savo baltas akis, o galva be perstojo daužėsi į betono grindis. Svarsčiau, ar jis gyvens, netekęs šitiek savo kūno ir gausybės kraujo. Bet netgi dabar jo kūnas tikriausiai pašėlusiai stengėsi išgyventi. Ar šis monstras

turi šansą atsigausti?

Atsikėliau stengdamasi nekreipti dėmesio į bjaurų skystį po mano rankomis. Mano gerklė degė ir aš visa jaučiausi sustingusi bei sumušta.

– Ryn-Ryn, – Peidžė vis dar laikė beviltiškai aukštyn iškeltas rankas, bet aš negalėjau prisiversti priėti ir apkabinti ją. Tik nusvirduliauau prie kardo. Pagriebiau jį ir kiek tvirtesniu žingsniu grįžau atgal, pamažu priprasdamą prie savo kūno. Pažvelgiau į tuščias angelo akis. Jam iš burnos bėgo kraujas. Galva drebėjo ir daužėsi į grindinį. Suvariau ašmenis tiesiai jam į širdį.

Niekada anksčiau nebuvo nieko nužudžiusi. Mane gąsdino ne tai, kad nužudžiau. Gąsdino, kaip lengvai padariau tai. Kardo ašmenys persmeigė jį it prinokusį vaisių. Nepajaučiau gailesčio išeinančiai jo sielai ar gyvybės esencijai. Nepatyriau kaltės jausmą ar šoko, ar širdgėlos dėl praėjusio gyvenimo ir to, kuo tapau. Mačiau tik, kaip rimo drebantį kūną ir kaip lėtai išleido paskutinį kvapą.

– Didysis Dieve danguje.

Apstulbusi, kad išgirdau naują balsą, pakėliau galvą. Tai buvo dar vienas angelas, vilkintis laboratorijos darbuotojo chalata. Sušmėžavo vaizdas, tarsi jo baltą chalata ir pirštines irgi permerkęs šviežias kraujas, o tuo tarpu pro duris įžengė dar du angelai. Jų abiejų chalatai ir pirštinės taip pat buvo aptaškyti krauju.

Vos atpažinau Leilą, į tvirtą kuodelį pakaušyje surištais auksiniais plaukais. Ką ji čia veikia? Ar ji neturėtų operuoti Rafo?

Visi jie spoksojo į mane. Niekaip nesupratau, kodėl spokso į mane, o ne į kraujais aptiškusią mano seserį, kol suvokiau, kad stoviu įsmeigusi į angelą kardą. Buvau tikra, kad jie nesunkiai atpažino, kieno tai kardas. Turėjo būti mažiausiai tuzinas taisyklių, draudžiančių žmonėms turėti angelo kardą.

Mano smegenys pašėlusiai ieškojo galimybės ištrūkti iš čia gyvai. Bet prieš kuriam nors pradedant mane kaltinti, jie visi vienu metu pažvelgė į lubas. Kaip ir anas laboratorijos angelas, jie kažką girdėjo, o aš ne. Jų nervingi žvilgsniai neteikė ramybės.

Tada išgirdau ir aš. Pirma griausmą, paskui – drebėjimą.

Ar jau praėjo valanda?

Angelai vėl įsmeigė į mane akis, tada pasuko ir metėsi pro duris, pro kurias vaikas vežiojo dėžes.

Nemaniau, kad galėčiau būti susinervinusi labiau, nei buvau.

Pasipriešinimo judėjimo ataka prasidėjo.

TURĖJOME PASPRUKTI anksčiau, nei bus sugriautas viešbutis, bet negalėjau leisti kad angelai skorpionai galutinai išsiurbtų šiuos žmones. Prie kiekvieno rezervuaro nutempti kopėčias ir iš lėto iškelti paralyžiuotus žmones užtruktų valandų valandas.

Ištraukiau kardą iš angelo kūno. Nusivylusi nubėgau prie kolonų su embrionais laikydama kardą kaip lazda. Dėjau ašmenimis per rezervuarą. Norėjau atsikratyti nusivylimo, nes nesitikėjau, kad jis atšoks.

Pati nepamačiau, kaip storas rezervuaras sudužo. Ant betoninio grindinio pažiūrėję stiklai ir išsiliejo skystis.

Galėčiau priprasti prie šio kardo.

Skorpiono embrionas atsistūmė nuo savo aukos. Krisdamas suklykė. Tada žnektelėjo ir ėmė raičiotis ant stiklo šukių, taškydamasis krauju. Ant sudužusio rezervuaro dugno susmuko išsekusi moteris, kažkur spoksodama stiklinėmis akimis. Neturėjau supratimo, ar ji gyva ir ar atsigaus, kai išsivadės nuodai. Bet tai buvo geriausia, ką galėjau jai padaryti. Geriausia, ką bet kuriam iš jų galėjau padaryti. Tikėjausi, kad kokiu nors būdu kai kurie iš jų atgaus jėgas ir įstengs iš čia pabėgti dar neprasidėjus sprogimams, nes aš negalėsiu užtempti jų laiptais į viršų.

Nubėgau prie kitų rezervuarų su aukomis ir daužiau juos vieną po kito. Visa laboratorija skendėjo vandenyje ir stiklo šukėse. Oras prisipildė skorpionų gemalų klyksmo.

Kituose rezervuaruose daugelis monstrų pabudo ir ėmė trūkčioti. Keli iš jų sureagavo smurtiškai ir ėmė daužyti stiklą. Jie buvo labiausiai susiformavę, suprato, kad aš juos medžioju, ir spoksojo į mane pro gyslotų vokų membranas.

Kol taip dariau, maža dalelytė manęs nusprendė pabėgti be Peidžės. Ji tikrai daugiau nėra mano mažoji sesutė, ar ne? Ji tikrai nebėra bejėgė.

– Ryn-Ryn? – Peidžė verkė.

Ji šaukė mane, lyg nebūtų tikra, ar aš ja pasirūpinsiu. Suspaudė širdį, tarsi ją būtų gniaužusi geležinė ranka, bausdama už išdavikišką mintį.

– Taip, mieloji, – pasakiau raminančiu balsu. – Turime iš čia dingti. Gerai?

Pastatas vėl sudrebėjo ir vienas sudygsniuotas lavonas nuvirto žemyn. Tai buvo mažas berniukas. Jo galva atsitrenkė į grindinį, burna prasivėrė, parodydama metalinius dantis.

Iš pradžių ir Peidžė atrodė negyva, tik paskui ji pradėjo judėti. Ar gali būti, kad šis vaikas irgi gyvas?

Į galvą šovė keista mintis. Ar kartais Rafas nesakė, kad vardai turi galią?

Ar Peidžė nubudo todėl, kad aš ją pašaukiau? Atsirėmusi į sieną akimis naršiau

kūnus, įsidėmėdama jų spindinčius dantis, ilgus nagus, bespalves akis. Jei jie gyvi, ar galėčiau juos pažadinti?

Apsisukau ir smogiau ašmenimis per dar vieną rezervuarą. Negalėjau rinktis, bet džiaugiausi, jog nežinojau vaikų vardų.

– Peidže? – prie mūsų tarsi sapnuodama ėjo mano motina. Nuo jos žingsnių girdėjosi stiklo šukės, o ji pati lankstėsi, stengdamasi išvengti sudaužytų monstrų, lyg tokius dalykus būtų mačiusi nuolat. Galbūt ir matė. Galbūt jos pasaulyje tai yra normalu. Ji juos mato ir jų vengia, tačiau jie jos nestebina. Jos žvilgsnis buvo aiškus ir atsargus.

– Vaikeli?! – ji nubėgo prie Peidžės ir nedvejodama apsikabino, nekreipdama dėmesio į kraujo krešulius.

Motina verkė garsiai, skausmingai kūkčiodama. Pirmą kartą supratau, kad ji jaudinosi ir liūdėjo dėl Peidžės, kaip ir aš. Kad neatsitiktinai atsirado čia, šitoje pavojingoje vietoje, kur ir aš atkeliavau ieškodama sesers. Net jei jos meilė dažnai pasireiškia tokiais būdais, kokių nesuprastų protiškai sveikas žmogus, gal net laikytų užgaulia, tai nė kiek nesumenkina fakto, kad ji rūpinasi.

Nurijau ašaras, kuriose, stebėdama savo susijaudinusią motiną, būčiau galėjusi nuskęsti.

Mama atidžiai apžiūrėjo Peidžę. Kraują. Siūles. Sumušimus. Ji nieko nesakė, ir tik ką paglostė Peidžę, jos plaukus, ją išstikino šokas ir pasigirdo keisti garsai.

Tada ji pažvelgė į mane. Jos akys kaltino. Ji kaltino mane už tai, kas atsitiko Peidžei. Norėjau pasakyti, kad ne aš tai padariau. Negi ji gali taip galvoti?

Tačiau nieko nesakiau. Neturėjau jėgų. Įstengiau tik pažvelgti į ją, jausdama kaltę ir sąžinės graužatį. Žiūrėjau taip, kaip ji žiūrėjo į mane, kai prieš daugelį metų kartu su tėčiu radome Peidžę suluošintą. Negalėjau sulaikyti į Peidžę skriejančio peilio, nors viskas vyko mano akyse. Pirmą kartą svarsčiau, ar tikrai mano mama buvo kalta dėl to, kad Peidžei lūžo stuburas.

– Turime iš čia dingti, – pasakė mama, stengdamasi ranka apsaugoti Peidžę. Jos balsas buvo aiškus kaip žmogaus, kuris žino savo tikslą.

Nustebusi pažvelgiau į ją. Pajutau užgimstant viltį. Ji atrodė valdinga ir kupina pasitikėjimo. Atrodė kaip motina, pasiruošusi ir pasiryžusi išvesti savo dukras į saugią vietą.

Atrodė esanti pilno proto.

Tada ji tarė:

– Jie už mūsų.

Viltis susitraukė ir numirė, palikdama kietą gniužulą toje vietoje, kur turėtų būti širdis. Man nereikėjo klausti, kas tie „jie“. Kiek pamenu, mano mamos akimis, „jie“ visada mus persekiojo. Jos gynybinė padėtis nebuvo žingsnis į priekį, prisiimant atsakomybę už savo mergaites.

Linktelėjau, prisiimdama atsakomybę už savo šeimą.

MAMA JAU vedėsi Peidžę prie išėjimo, kai už durų pasigirdo garsus dūžis, ir ji sustojo. Garsas sklido iš patalpos, iš kurios pasirodydavo angelai. Stabtelėjau, svarstydamą, ar nereikėtų patikrinti.

Žinoma, sunku įsivaizduoti geresnę priežastį švaistyti laiką, kaip dairytis, kas už tų durų, tačiau man knietėjo. Mane taip užvaldė smalsumas, kaip siuvinėtoją valdo būtinybė žvilgčioti į išvirkščią rankdarbio pusę. Tiek daug visko vyko, kad neturėjau laiko sekti minčių eigos – apie tai, kas galėtų būti svarbu, apie tai...

Kraujas.

Angelų pirštinės ir balti chalatai buvo kruvini.

Ir Leila. Ji turėjo būti operacinėje su Rafu. Už durų vėl pasigirdo trenksmas. Metalas metalą. Tarsi vienas vežimėlis trenktųsi į kitą ir lūžtų.

Išbėgau sužinoti, kas.

Kai buvau šalia dvigubų durų, pro jas tškėsi kūnas. Užteko sekundės, kad atpažinčiau oru prašvilpant Rafaą. Paskui jį pro duris trenkėsi dar vienas milžiniškas angelas. Jo judesiuose buvo kažkas pažįstama. Veidas, anksčiau gal ir gražus, dabar buvo perkreiptas pagiežos. Už jo matėsi išskleisti didžiuliai sniego baltumo sparnai. Jų sąnara buvo kruvina, matėsi šviežios siūlės, kuriomis jie buvo pritvirtinti prie nugaros. Stebėjausi, kad kruvina buvo jo nugara, tačiau aptvarstytas – tik pilvas.

Šie sparnai atrodė pažįstami. Viename jų matėsi rantelis. Toks pat, kokį buvau iškirpusi Rafo sparne. Nors protas nenorėjo patikėti tuo, ką matė akys.

Tarp mano mamos su seserimi ir durų, pro kurias atėjome, stovėjo didžiulis angelas. Motina dėbsojo į jį sustingusi iš siaubo. Drebančia ranka ji laikė savo smaigą, atkišusi jį į milžiną. Bet judesys labiau panėšėjo į dovanojimą nei į gynybą.

Virš lubų pasigirdo žemas, griaustinį primenantis garsas, tuoj pat sekė kitas ir dar kitas. Kaskart vis garsiau. Būtent tai angelai ir girdėjo. Nekilo abejonių, kad prasidėjo ataka.

Pašėlusiai mojau savo motinai sprukti pro duris, pro kurias vaikščiojo dėžes išvežiojantis vaikas. Galiausiai ji suprato ir movė pro jas kartu su Peidže.

Siaubingai bijojau, kad milžinas jas sustabdys, bet jis nekreipė į jas jokio dėmesio. Visas jo dėmesys buvo sutelktas į Rafaą.

Rafas gulėjo ant grindinio, persikreipęs iš skausmo. Jis stengėsi išsiriesti, kad nugara neliestų betono. Po juo, išsiskleidę kaip juodas apsiaustas, ant grindų gulėjo pora milžiniškų šikšnosparnio sparnų.

Vaizdas tarsi iš kino filmo, kur skeletą aptraukusi oda labiau panėšėjo į mirtiną ginklą nei į sparnus. Sparnų pakraščiai buvo aštrūs it skustuvas ir apaugę kabliais, kurių

mažiausias prilygo aštriam žūklės kabliukui. Didžiausi jų buvo sparnų viršuje. Man jie priminė aštirus dalgius.

Rafas apsisuko ir pabandė pasikelti. Nugara lašėjo šviežias kraujas, o naujieji sparnai glebiai nukrito žemyn, lyg dar nebūtų kontroliuojami. Jis nustūmė vieną jų sau už nugaros, kaip aš nubraukčiau nuo veido plaukus. Kai atitraukė nuo jo ranką, ji buvo kruvina nuo naujo įpjovimo ant dilbio ir kabliuko padarytos žaizdos.

– Atsargiai su jais, arkangele, – perspėjo milžinas, tykindamas prie Rafo. Žodis „arkangele“ buvo persmelktas pagieža.

Atpažinau jo balsą. Tai buvo Naktinis angelas, kuris nukirto Rafui sparnus tą naktį kai mes susitikome. Jis praėjo pro mane nė nežvilgtelėdamas, lyg būčiau koks daiktas.

– Kokius čia žaidimus žaidi, Belylai? Kodėl paprasčiausiai nenužudei manęs an operacinio stalo? Kam vargai siūdamas visa tai? – Rafas truputį svyravo. Turbūt jie baigė operaciją tuoj pat, kai išėjo angelų daktarai.

Nereikia būti genijumi, kad, matydamas sukrešėjusį kraują ant milžino nugaros, nesuprastum, jog jie operavo jį pirmą. Jis turėjo daugiau laiko atsigauti nei Rafas, nors galėjau lažintis, kad dar nebuvo sustiprėjęs.

Pakėliau kardą, stengdamasi būti kuo diskretiškesnė.

– Aš būčiau tave užmušęs, – tarė Belylas. – Bet visa ta apgailėtina angelų politika. Tu atsimeni, kas tai yra.

– Praėjo daug laiko, – Rafas svirduliavo.

– Dabar, kai turi šiuos sparnus, prireiks dar daugiau, – šyptelėjo Belylas, bet jo veidas buvo žiaurus. – Nuo dabar moterys ir vaikai klykdami bėgs nuo tavęs. Angelai taip pat.

Jis pasisuko į duris, glostydamas savo naująsias plunksnas.

– Dabar bėk, kol dar neparodžiau jiems, ką įsigijau. Duobėje niekas neturi plunksnų. Visas pragaras man pavydės.

Rafas puolė Belylą, nunarinęs galvą kaip bulius.

Stebėjau, kaip jis apskritai gali vaikščioti ir netgi bėgti, netekęs tiek kraujo.

Puldamas Belylą šiek tiek palinko, bet Belylas čiupo jį viena ranka ir bloškė į vežimėlį. Rafas bildėdamas tėsėsi žemyn kartu su vežimėliu. Nuo nekontroliuojamų sparnų ant jo skruosto, kaklo ir rankų atsirado ryškios raudonos įpjovos.

Nuskuodžiau prie Rafo ir padaviau jam jo kardą. Abejonė nuvilnijo Belylo veidu judesiai staiga tapo atsargūs.

Vos tik įdėjau rankeną į Rafo delną, kardas trenkėsi smagaliu į žemę, lyg būtų svėręs tonų tonas. Rafas laikė kardą įtempęs visas jėgas, nors mano rankose jis buvo lengvas it pūkas. Rodė lyg kažkas būtų sudaužęs Rafui širdį. Jis pažvelgė į kardą sumišęs ir išduotas. Dar kartą pabandė pakelti, bet negalėjo. Veide netikėjimą keitė skausmas. Jame buvo tiek emocijų, kiek niekada anksčiau nebuvau regėjusi, ir tai matydama norėjau kautis.

Pirmas atsitokėjo Belylas. Jis matė, kaip sunkiai Rafui sekasi pakelti savo aštriaašmen kardą.

– Tavo paties ašmenys tavęs atsisakė. Jie jaučia mano sparnus. Tu daugiau nebesi Rafaelis.

Jis sukikeno negeru, nerimą keliančiu piktdžiugos juoku.

– Kaip liūdna. Lyderis prarado savo pasekėjus. Angelas nukirstais sparnais. Karys be kardo, – Belylas suko ratus aplink Rafą tarytum erzinamas ryklys. – Tau nieko nebeliko.

– Jis turi mane, – pasakiau. Akies krašteliu pamačiau, kaip Rafas krūptelėjo.

Belylas dėbtelejo į mane. Supratau, kad jis tikrai tik dabar mane pastebėjo.

– Įsigijai naminį gyvūnėlį, arkangele? Kada tai nutiko? – jo balse pasigirdo sumišimas, tarsi šiaip jam būtų įprasta viską žinoti apie Rafo bendražygius.

– Aš nesu kieno nors gyvūnėlis.

– Sutikau ją šianakt būstinėje, – pratarė Rafas. – Sukiojosi aplink mane. Ji nieko man nereiškia.

Belylas purkštelėjo.

– Juokinga. Aš neklausiau, ar ji tau ką reiškia, – jis nužvelgė mane nuo galvos iki kojų, įsidėmėdamas kiekvieną detalę. – Liesa. Bet naudinga, – ėmė sėlinti prie manęs.

Rafas gražino man kardą:

– Bėk.

Dvejojau svarstydamą, kiek smūgių Rafas atlaikys būdamas toks, koks dabar yra.

– Bėk! – atsistojo tarp manęs ir Belylo.

Ir aš pabėgau. Tada pasislėpiau už embrionų rezervuaro, kad galėčiau stebėti.

– Susidraugavai, ar ne? – paklausė Belylas. – Su žmonių dukra. Kaip smagu ir juokinga. Ir kada baigsis siurprizai? – jis tikrai atrodė patenkintas. – Jau greitai nebebūsi visavertis mano klanų narys. Visada tai žinojau. Tu būtum visai puikus arkdemonas, – šypsenos neliko. – Tik blogai, kad man nereikia, jog būtum mano bosas.

Tada pačiupo Rafą į savo lokišką glėbį, bet tučtuoju paleido: jo rankos ir krūtinė kraujavo nuo šviežių įpjovimų. Matyt, ne vien Rafas buvo nepratęs prie šių sparnų.

Vėl griebė Rafą už kaklo ir pakėlė. Rafo veidas nusidažė raudonai, smilkiniuose iššoko venos. Virš mūsų pasigirdo visą pastatą sudrebinęs dundesys. Pro duris į garažą pažiūro betono duženos. Kelios likusios stiklinės kolonos sudužo, priversdamos jaudinamai suktis išsigimusius jų gyventojus.

Nulėkiau prie Belylo.

Kardas mano rankose atrodė solidžiai, judesiai buvo gerai subalansuoti. Mostelėjau juo ir patyriau dar vieną šoką: kardas pats prisiderino. Galėjau prisiekti, jis pats pagerino smūgio kampą, pakeldamas mano alkūnę aukščiau. Jis buvo pasiruošęs kovai ir ištroškęs kraujo. Sumirksėjau nustebusi, beveik praleisdama savo šansą. Bet nepraleidau. Nors kojos ir buvo sustingusios iš nuostabos, rankos judėjo sklandžiai, vedamos kardo.

Aš nevaldžiau kardo. Tai jis mane valdė.

Pasukau kardą tuo pat metu, kai Rafas mostelėjo savo mirtiniais sparnais į Belylą. Mano kardas perrėžė jo nugarą, sužalodamas stuburą. Rafo sparnai įdrėskė demono žandus ir nukrito prie jo dilbių. Jis suklykė ir paleido Rafo gerklę.

Rafas susmuko ant grindinio, dusdamas ir sunkiai atgaudamas kvapą. Belylas nusvirduliavo tolyn nuo mūsų. Greičiausiai jis dar buvo neatsigavęs po operacijos, kitaip tikrai būtų pajėgęs pasipriešinti mums abiem. O gal ir ne. Galimas dalykas, kad jo liemuo buvo sutvarstytas dėl prieš keletą dienų Rafo padarytų žaizdų, kai jie kovėsi. Jeigu Rafas teisus dėl angelo kardo, Belylo žaizdos užgis negreit.

Mano kardas pasisuko atgal, aiškiai trokšdamas naujos atakos. Belylas spoksojo į mane ne mažiau nustebęs nei anie angelai, kurie matė, kaip nudėjau jų bendrą. Žmonių dukters rankos neturėtų laikyti angelo kardo.

Kova dar nebuvo pasibaigusi. Rafas pakilo ir puolė Belylą. Pagarbiai stebėjau, kaip jis daužė Belylą tokiais greitais smūgiais, kad šie beveik susiliejo. Iš jų sklido nusakoma emocinė galia. Pirmą kartą jis nesistengė slėpti savo nusivylimo ir pykčio, anei prarastų sparnų ilgesio.

Belylas svyravo nuo smūgių. Rafas čiupo savo buvusį sparną ir truktelėjo. Ant demono nugaros pradėjo trūkinėti siūlės, šviežias kraujas merkė anksčiau buvusius sniego baltumo sparnus. Rafas atrodė pasiryžęs dygsnis po dygsnio atgauti savo sparnus, net jei turėtų išpjauti juos iš Belylo kūno. Pačiupau Rafo kardą. Spėjau, kad dabar ta mano kardas. Jei kardas jį atstūmė dėl to, kad jis buvo su kitais sparnais, aš likau vienintelė, galinti juo naudotis.

Patraukiau prie Rafo ir Belylo, pasiruošusi nukirsti sparnus. Tuo tarpu iš už nugaros kažkas pasibjaurėtinai geležiniais gniaužtais sugriebė man už kulkšnies ir truktelėjo. Kojos paslydo, ir aš plojausi ant betono. Kardas iškrito. Mano plaučius sutraukė skausmingas mėšlungis. Pamaniau, jog tuoj prarasiu sąmonę, bet dar sugebėjau pasukti galvą, kad išvysčiau, kas mane laiko.

Daugiau to nebenorėjau matyti.

UŽ MANEŠ buvo klyksmui žiaunas pravėręs labai raumeningas skorpiono embrionas. Nasruose matėsi eilė piraniškų dantų.

Pro jo neišsivysčiusią odą prasišvietė venos ir raumenys. Jis gulėjo ant pilvo, lyg būtų šliaužęs visą kelią nuo savo sudužusio rezervuaro. Jo mirtinas geluonis pakilo aukštyn, išsilenkė virš nugaros ir ėmė taikytis man į veidą.

Galvoje šmėkstelėjo naktį bėgančių motinos ir Peidžės vaizdas. Jos vienos išsigandusios. Svarstančios, ar aš jas apleidau.

– Ne! – suklykiau nenatūraliai pasisukdama, kad išvengčiau geluonies. Jo galiukas vos nepataikė į veidą.

Vos spėjau įkvėpti, kai geluonis pakilo ir vėl staigiai smigo žemyn. Dar nebuvo spėjusi atsigauti, kai jis smigo į mane.

– Ne! – suriaumojo Rafas.

Geluonis prakirto kaklą, mano kūnas sutrūkčiojo. Atrodė, kad į mane susmigo neįmanomai ilga adata. Tada pajutau tikrąjį skausmą. Kaklą apėmė deginanti agonija. Atrodė, kad esu draskoma iš vidaus. Kvėpavau šaižiai dusdama, pylė prakaitas. Iš mano gerklės prasiveržė kankinio klyksmas, o kojos pasiutusiai pulsavo smūgiuodamos. Bet tai nesustabdė skorpiono embriono ir jis šliaužė vis artyn prie manęs. Jo žiaunos prasivėrė mirtinam bučiniui.

Jis prisitraukė mane arčiau ir mūsų žvilgsniai susitiko. Galiu pasakyti, kad jis manė, jog išsiurbęs mano syvus iki sausumo turės jėgų išgyventi be savo dirbtinių iščių. Iš to, kaip jis pražiodavo ir užverdavo žiaunas, tarsi kvėpuoti besistengianti žuvis, kaip spaudė venomis išvogotus akių vokus, lyg atri šviesa būtų per ryški jo neišsivysčiusioms akims, jautei stiprią neviltį.

Po mano veidą ir krūtinę pasklido nuodai. Stengiausi nustumti skorpioninį angelą tolyn, bet įstengiau tik silpnai jį bakstelėti.

Mano raumenys pamažu stingo.

Staiga geluonis išsiplėšė iš mano kaklo. Lyg kažkas būtų traukęs iš manęs spygliuotą vielą. Dar kartą suklykiau, bet be balso. Burna vos vos prasivėrė. Veido raumenys trūkčiojo, neįgaudami net agonijos išraiškos. Vidinis klyksmas girdėjosi tik kaip silpnas gurguliavimas.

Negalėjau pajudinti veido.

Rafas čaižė jo uodegą savo rankomis ir tempė tą bjaurastį tolyn nuo manęs. Jis riaumojo, ir aš supratau, kad jis rėkė visą tą laiką. Jis griebė skorpiono embrioną, mostelėjo lyg šikšnosparnį ir tėsė į rezervuarą. Viena po kitos sudužo trys kolonos. Patalpa prisipildė gaištančių neišsivysčiusių monstrų žviegimo.

Rafas susmuko ant kelių prie manęs. Jis atrodė apstulbęs. Ir keistai sukrėstas. Ji žiūrėjo įsmeigęs akis į mane, lyg negalėdamas patikėti tuo, ką mato. Lyg atsisakydamas patikėti tuo, ką išvydo.

Ar taip blogai atrodžiau?

Ar aš mirštu?

Stengiausi paliesti savo kaklą, kad susigaudyčiau, ar daug kraujo ištekėjo, bet negalėjau pajudinti rankos. Stebėjausi, kaip didžiulėmis pastangomis pavyko sudrebėti trečią kartą, ir tada suglebau. Atrodė, kad mano bejėgiškos pastangos pajudėti palaužė jį. Stengiausi pasakyti, kad geluonies nuodai suparalyžiavo kūną ir sulėtino kvėpavimą, tačiau iš mano burnos išsprūdo tik kažkoks murmesys, kurio aš ir pati nesupratau. Mano lūpos ir liežuvis pernelyg sutinę, kad įstengčiau kalbėti. Nė viena auka nebuvo sutinusi, taigi maniau, kad ir aš nesutinusi, tačiau jaučiausi priešingai. Lyg liežuvis staiga būtų pasidaręs didelis ir nejudrus, per sunkus pajudinti.

– Ššš, – jis švelniai sukuždėjo. – Aš čia.

Jis prisitraukė mane į savo glėbį ir aš stengiausi susikaupti, kad pajusčiau visą jo šilumą. Jutau vidinį skausmo sukeltą drebulį, bet visiškai negalėjau pajudėti, nes paralyžius apėmė visą kūną – nuo kaklo iki pat kojų. Prireikė didžiulių valios pastangų, kad išlaikyčiau galvą ir neleisčiau jai nukristi ant jo rankos.

Rafo žvilgsnis mane gąsdino labiau nei paralyžius. Pirmą kartą jo veidas buvo visiškai išskaitomas. Lyg to, ką mačiau, daugiau nebebūtų prasmės slėpti.

Jo veide matėsi vien šokas ir sielvartas. Stengiausi suvokti, ar jis sielvartauja. Dėl manęs.

– Tu man net nepatinki, atsimeni? – bandžiau pasakyti. Tai, kas pasigirdo iš mano burnos, panėšėjo į pirmuosius kūdikio burbuliavimus.

– Ššš, – pirštų galiukais perbėgo mano skruostą, myluodamas veidą. – Tyliau. Aš esu čia. – Jis žiūrėjo į mane su gilia kančia akyse. Lyg norėtų man labai daug pasakyti, bet jaustų, kad jau per vėlu.

Norėjosi paglostyti jo veidą ir nuraminti, kad bus gerai. Kad viskas bus gerai. Be galo troškau, kad taip ir būtų.

– ŠŠŠ, – RAMINO Rafas, sūpuodamas mane savo glėby. Už Rafo galvos sklidus šviesą uždengė šešėlis. Į mano regėjimo lauką pakilo tamsi Belylo figūra. Vienas jo naujųjų sparnų buvo beveik nuplėštas ir laikėsi vos ant kelių dygsnių. Pykčio perkreiptu veidu jis pakėlė virš Rafo galvos kažką panašų į šaldytuvą, kaip Kainas kad pakėlė nuolaužą virš Abelio galvos. Bandžiau sušukti. Stengiausi įspėti Rafą savo veido išraiška.

Tačiau tik sukuždėjau iškvėpdama.

– Belylai!

Belylas susvyravo ir atsigrėžė pažiūrėti, kas jį pašaukė. Rafas taip pat pasisuko, vis dar laikydamas mane savo glėby ir saugodamas.

Tarpduryje stovėjo Politikas. Atpažinau jį net ir be išsigandusių trofėjinių moterų palydos.

– Nuleisk žemyn, tučtuojau! – draugišką Politico veido išraišką pakeitė piktas, veriantis žvilgsnis, nukreiptas į angelą milžiną. Belylas sunkiai kvėpavo. Jis laikė iškėlęs šaldytuvą ir nebuvo aišku, ar nusileis.

– Turėjai galimybę nudėti jį gatvėje, – tarė Politikas, žingsniuodamas kambariu. – Bet tavo dėmesį patraukė pora gražių sparnų, ar ne? Ir dabar, kai jį jau visi matė, kai gandas apie jo sugrižimą plačiai pasklido, tu nori jį nužudyti? Kas tau atsitiko?

Belylas bloškė šaldytuvą per kambarį. Atrodė, lyg būtų norėjęs sviesti jį į Politiką Pasigirdo trenksmas.

– Jis užpuolė mane! – Belylas dūrė pirštu į Rafą lyg nuo steroidų pamišęs paauglys.

– Man nerūpi, ar jis pripylė rūgštis tau į kelnes. Pasakiau, kad neliestum. Jei jis dabar mirs, jo vyrai paskelbs jį kankiniu. Ar supranti, kaip sunku vykdyti kampaniją prieš angelą kankinį? Jie amžinai kurs istorijas, kaip jis būtų pasipriešinęs vienai ar kitai strategijai.

– Man nerūpi jūsų, angelų, strategijos!

– Jau rūpi, nes aš pasakiau, – Politikas susitvarkė rankogalius. – Man nerūpi... Tu niekada nebūsi kuo nors daugiau, nei vidutinio lygio demonas. Tu tiesiog neturi gabumų politinei strategijai perprasti.

– O, aš ją perpratau, Urieli, – Belylas išsiviepe lyg urzgiantis šuo. – Tu pavertei j atstumtuojų. Viskas, kuo jis kažkada tikėjo, viskas, ką kažkada sakė, bus tik puolusio angelo demono sparnais kliedesiai. Suprantu tai labiau, nei tu kada nors suvoksi. Aš tai išgyvenau, atsimeni? Tik man nerūpi, kad tau tai suteikia pranašumo.

Urielis neleido prieštarauti Belylui, kuris, net ir norėdamas įsmeigti rūstų žvilgsnį, vis tiek buvo priverstas pagarbiai pakelti akis aukštyn.

– Daryk, kaip sakau. Gavai savo sparnus kaip atlygį už paslaugas. Dabar nešdinkis.

Kažkas virš mūsų susprogo. Pastatas sudrebėjo. Mane apleido jėgos. Nebegalėjau ilgiau išlaikyti pakeltos galvos. Suglebau Rafo glėbyje. Galva atkaro, akys liko atsimerkusios, bet nieko nematančios, kvėpavimas nepastebimas. Tiesiog miręs kūnas.

– Ne! – Rafas sugriebė mane, lyg galėtų sulaukyti mano sielą kūne. Pamačiau vaizdą po slenksčiu. Pro ten plūstelėjo dūmai.

Nors skausmas užgožė Rafo skleidžiamą šilumą, vis tiek jaučiau jo rankas, mūsų kūnų siūbavimą pirmyn ir atgal, jam vis kartojant „ne“.

Jo apkabinimas mane ramino ir baimė truputį atslūgo.

– Ko jis čia gedi? – paklausė Urielis.

– Savo žmonių dukros, – atsakė Belylas. – Vienas tavo genetiškai modifikuotu naminių gyvūnėlių ją nužudė.

– Ne, – Urielis buvo keistai šokiruotas. – Ar gali taip būti? Žmogaus? Po šitiek savo paties išpėjimų laikytis nuo jų atokiau? Po tiek karo žygių prieš jų piktus hibridinius išperas?

Urielis suko ratus aplink Rafą kaip ryklis.

– Tik pasižiūrėk į save, Rafai. Didis arkangelas ant kelių ir dar su pora demonišku sparnų. Ir savo glėby laikantis palūžusią žmonių dukterį? – sukikeno. – O, dėl Dievo meilės! Kas atsitiko, Rafai? Ar per daug vieniša pasidarė gyventi Žemėje? Amžius po amžiaus be jokio kompaniono taip kilniai medžiojai nefilimus?

Rafas nekreipė į jį dėmesio ir toliau glostė mano plaukus, švelniai linguodamas pirmyn ir atgal, lyg migdydamas vaiką.

– Ir ilgai priešinai? – paklausė Urielis. – Ar atstūmei ją? Ar pasakei, kad ji tau reiškia tiek pat, kiek ir bet koks kitas gyvūnas? O, Rafai, ar ji mirė manydama, kad tau nerūpi? Kokia tragedija. Tai turbūt pribaiigs tave.

Rafas pakėlė galvą. Jo žvilgsnis buvo žudantis.

– Nekalbėk... apie... ją.

Urielis nesąmoningai pasitraukė ataturpintas.

Pastatas vėl sudrebėjo. Ant mirštančių skorpionų krito dulkės. Rafas švelniai paguldė mane ant betono.

– Viskas. Baigiam, – pasakė Urielis Belylui. – Galėsi nudėti, kai apie jį visi žinos kaip apie puolusį angelą Rafaelį. – Jo pečiai buvo oriai sustingę, bet kojos nerimo kuo greičiau išėiti. Belylas nusekė jį, vilkdamas nuplėštą sparną. Širdis plyšo matant, kaip jis elgėsi su Rafo sniego baltumo sparnais.

Rafas pataisė mano plaukus, kad jie nekristų ant veido, lyg tai dabar būtų labai svarbu. Tada nusivijo juos. Riaumodamas iš įsiūčio jis bloškėsi pro duris ir kaip vėjas nuskriejo laiptais.

Laiptų viršuje priešais Rafą girdėjosi dviejų žingsniai.

Durys užsitrenkė.

Viskas aplinkui aidėjo nuo smūgių. kažkas dužo, kažkas žvangėdamas nusirito laiptais žemyn. Rafas rėkė įniršęs ir atrodė, kad daužo į sienas. Jis niršo kaip pririštas pasiutęs šuo. Prie ko jis buvo pririštas? Kodėl nebėgo paskui anuos?

Jis nutrepsėjo laiptais žemyn ir sunkiai kvėpuodamas sustojo tarpduryje. Žvilgtelėjo į mane, gulinčią ant cementinių grindų, ir staigiai metėsi prie skorpiono rezervuaro.

Jis beveik staugė iš įsiūčio. Pažiro stiklai. Išsiveržė vanduo.

Skorpionų monstrai žviagdami nudribo ant grindinio, atskirti nuo savo aukų. Negalėjau suprasti, kurie sprogimai bei klyksmai sklido nuo laiptų viršaus ir kurie iš laboratorijos, Rafui siautėjant ir ją naikinant.

Galiausiai, kai jau nebebuvo ką sudaužyti, jis sustojo tarp nuolaužų ir smarkiai alsuodamas ėmė žvalgytis, ką dar sunaikinus.

Paspyrė stiklo šukę, kažkokią laboratorinę medžiagą ir į kažką sužiuro. Pasilenkė. Bet užuot pakėlęs, atitempė prie manęs.

Tai buvo kardas. Jis pasuko mane taip, kad galėtų įdėti kardą į dėklą, vis dar kabantį man už nugaros. Tikėjausi, kad jis gerokai svers, bet vos pajutau, kaip jis nuslydo į dėklą.

Tada Rafas vėl pakėlė mane ant rankų. Skausmas nestiprėjo, bet buvau visiškai paralyžiuota. Galva ir rankos kybojo suglebusios kaip ką tik mirusio žmogaus.

Jis pastūmė duris, ir mes patraukėme sprogimų link.

IŠ PRADŽIŲ Rafas svirduliavo ir vos vos išsilaikė nepargriuvęs. Negalėjau pasakyti ar svirduliavo todėl, kad dar nebuvo atsigavęs po operacijos, ar dėl adrenalino antplūdžio. Žaizdos ant jo kaklo ir ausies jau nekraujavo. Jis gijo mano akyse. Ne mažiau sparčiai turėtų ir stiprėti, tačiau kvėpavo sunkiai ir netolygiai.

Vienu metu jis atsilošė į laiptinės sieną ir kilstelėjo mane aukščiau.

– Kodėl nebėgai, kaip liečiau? – sukuždėjo man į plaukus. – Nuo pat pradžių žinojau, kad tavo ištikimybė pražudys tave. Tik niekada nepamaniau, kad taip atsitiks dėl tavo ištikimybės man.

Dar vienas sprogimas sudrebino laiptus, ir mes pajudėjome.

Jis lipo per suniokotus turėklus. Jie mėtėsi išlupti ant laiptų. Abiejose pusėse sienos pramuštos ir išvarpytos dantytomis skylėmis.

Galiausiai pasiekėme viršų. Rafas pastūmė pečiais duris ir mes išlindome į pirmą aukštą.

Tai buvo karo zona.

Tie, kas nešaudė, bandė išsisukti nuo kulku.

Viename vestibulio gale angelai plėšė nuo savęs švarkus, bėgo prie priekinių durų ir, vos tik išpuolę laukan, pašokdavo į orą. Tačiau kas trečias grįždavo kruvinomis, kulku paženklintomis plunksnomis. Visa tai šiek tiek priminė angelų šaudymą statinėje, nes šioje pusėje buvo tik vienas išėjimas.

Kažkas susprogo, žemyn ėmė virsti marmuro ir lengvos armatūros gabalai. Šūviams varpant pastatą, ant mūsų krito dulkių ir nuolaužų lietus.

Žmonės pasklido į visas puses. Daugybė aukštakulniais avinčių moterų bėgo slidinėdamos ir klupdamos ant sudužusio stiklo. Visi tie, kurie prieš minutę lėkė viena kryptim, dabar jau skuodė kita. Jie turėjo apeiti ant žemės gulinčius suglebusius žmones bei angelus.

Su savo naujaisiais sparnais, išskleistais, kad apsaugotų mus nuo pjautynių, Rafas buvo daug labiau pastebimas. Net apimti panikos jie bėgo dėbsodami į mus.

Įsispoksoję sustojo keliolika angelų. Ypač domėjosi kariai. Nuostaba jų veiduose išdavė, kad mus atpažino. Nežinau, kokią kampaniją pradėjo Urielis, bet ji ėmė įgauti didžiulį atgarsį. Rafas ir aš buvome tarsi vaikstantis demoniškos agitacijos plakatas. Jaudinausi, kas jam nutiks, kaip su juo bus elgiamasi, jeigu kada nors mums pavyks ištrūkti iš šio beprotnamio.

Stengiausi pamatyti savo šeimą, tačiau tokiam chaose buvo sunku ką nors įžiūrėti, nes vis dar negalėjau pajudinti savo akių.

Dalis angelų nusprendė, kad viduje gali būti įvilioti į spąstus, ir bėgo nuo priekinių

durų tolyn. Jie tikriausiai skubėjo prie liftų, tikėdamiesi nuo aukštesnės pastato dalies lengviau pakilti. Matydama, kaip yra vakarėlis, kaip šie išpuikę ateiviai nusimeta kostiumus ir mauna, gelbėdami savo gyvybes, jaučiau grįžtant pasitenkinimo jausmą.

Fasadinių durų likučius ištaškė šrapnelio šratai. Tada viskas pritilo. Keli apdangalais apsigobę žmonės sunkiai bėgo stiklais nužertomis grindimis. Jie buvo basi.

Norėjau nubėgti prie durų ir surikti, kad mes esame žmonės. Pasakyti, kad liautųsi šaudę ir išleistų mus, kaip matydavau darant įkaitus per TV. Tačiau net jei būčiau galėjusi tai padaryti, nè per nago juodymą netikėjau, jog pasipriešinimo kovotojai nutrauktų ataką tik dėl to, kad mes galėtume laisvai išeiti. Laikas, kai buvo stengtasi išgyventi sulenktomis nugaromis, baigėsi prieš kelias savaites. Dabar žmogus buvo pigiausia prekė. Šalia jų kaip skudurinės, po sceną išmėtytos lėlės gulėjo angelai.

Mes pajudėjome į pastato vidurį. Visi mus lenkė plačiu lanku.

Prie liftų buvo kilimas, nukrautas švarkais ir sudraskytais marškinėliais. Turbūt jiems lengviau skristi be judesius varžančių drabužių, net jei jie buvo specialiai jiems sukurti.

Virš mūsų visą erdvę užpildė angelai. Jau nebuvo anos įspūdingos grakščių angelų spiralės, dabar tai buvo tik laisva vieta mojuoti sparnais.

Sudužusių veidrodžių sienoje atsispindėjo chaotiški vaizdai. Vestibiulyje, tarsi sklęsdamas per tikrą pragarą, išsiskyrė Rafas savo demoniškais sparnais ir mirusia mergina ant rankų.

Veidrodyje pastebėjau savo atvaizdą. Nors mano gerklė buvo tarsi išdraskyta, vos galėjau įžiūrėti raudoną dėmelę ten, kur buvo įsmigęs geluonis. Maniau, kad prasiveržus geluoniui ten liks kruvinos kūno atplaišos, bet vaizdas beveik nesiskyrė nuo vabalo įkandimo.

Nepaisant aplink tvyrančio chaoso, pradėjau matyti jo struktūrą. Didžioji dalis angelų bėgo į vieną pusę, o žmonės metėsi į kitą. Mes sekėme paskui žmonių srautą, kuris pleištu skyrėsi priešais mus.

Prasistūmėme pro duris į didžiulę virtuvę, pilną nerūdijančio plieno ir pramoninių prietaisų. Ore tvyrojo tamsūs dūmai. Sienos palei virykles degė atvira liepsna. Dūma graužė gerklę ir sunkė ašaras. Tai buvo specialios paskirties kankinimo būdas – kad negalėtum atsikosėti ir sumirksėti. Bet aš tai priėmiau kaip ženklą, kad jei pajutau dūmų dirginimą, tai geluonio poveikis slopsta.

Tolimame virtuvės kampe pro tiekimo duris sruvo žmonės. Keli jų pasitraukė prie sienos, praleisdami mus.

Rafas tylėjo. Nemačiau jo veido, bet žmonės į jį dėbsojo, lyg matytų patį velnią.

Pastatu nuvilnijo dar vienas sprogimas, išgriaudamas sienas. Virtuvėje už mūsų spiege žmonės. kažkas šaukė:

– Išeikite! Išeikite! Dujos tuoj sprogs!

Išsiveržėme pro duris į vėsią naktį.

Mums einant mūšio zonos link, klyksmai ir sprogimai lauke darėsi vis garsesni. Visus mano pojūčius užpildė vienintelis garsas: tra-tat-ta... Plaučius pripildė aštrūs perkaitusių mechanizmų ir šaudmenų dūmų kvapai.

Priešais mus traukė sunkvežimių konvojus, apsuptas nedidelės grupelės civilių ir karių. Už jų pastebėjau šmėkstelint apokaliptinį vaizdą.

Dabar, kai angelai pakilo į orą, kova įgavo kitą kryptį. Kariai iš atsitraukusių sunkvežimių vis dar padavinėjo granatas, bet pastatas jau liepsnojo, o granatos, atrodė, tik sustiprino sąmyšį. Į skrendančius priešus buvo šaudoma ir iš kulkosvaidžių, tačiau taip darydami jie rizikavo patys tapti taikiniais. Gauja angelų pakėlė į orą du sunkvežimius ir numetė ant kitų, besistengiančių ištrūkti iš kovos lauko.

Žmonės išsibėgiojo ir išsivažinėjo po visas alėjas. Angelai smigo žemyn ir draskė į gabalus, kaip atrodė, po ranka pasitaikiusius karius ir civilius.

Rafas vienodu tempu žingsniavo tolyn nuo pastato prie palei sunkvežimius besibūriujančių žmonių.

Ką jis daro? Mums mažiausiai reikia, kad koks nors įsiutęs civilis kovotojas apšaudytų iš kulkosvaidžio tik todėl, kad bus susinervinęs.

Kariai, regis, grūdo civilius į didelius karinius sunkvežimius. Pasipriešinimo kovotojai maskuojamomis uniformomis klūpėjo sunkvežimiuose ir taikėsi aukštyn. Jie šaudė į ore besisukančius angelus. Vienas jų liovėsi šaukti komandas ir įsispoksojo į mus. Švystelėjo kito sunkvežimio žibintai, ir pamačiau jo veidą. Tai buvo Obis, pasipriešinimo vadas.

Šaudymai ir riksmi nutilo taip, kaip nutyla pokalbiai vakarėlyje, kai įeini su policijos pareigūnu. Visi jie sustingo ir įsmeigė į mus akis. Jų veiduose atsispindėjo ugnies pašvaistė: už mūsų pro virtuvės duris ir langus veržėsi liepsnos.

– Kas čia, po velnių? – paklausė vienas kareivis. Jo balse jautėsi baimė. Kitas kareivis peržegnojo jį, visiškai negalvodamas, kad tai ironiškas gestas, nes karys kovojo prieš angelus. Trečiasis pakėlė ginklą ir nusitaikė į mus.

Sunkvežimiuose esantys kariai išsigando ir, spragtelėję gaidukais, atsuko kulkosvaidžius į mus.

– Nešaudykit, – pasakė Obis. Dar vieno sunkvežimio priekinių žibintų šviesa nuslydė jo veidu, ir aš pastebėjau, kad jo smalsumas kovoja su azartu. Kol kas smalsumas išlaikė mus gyvus, bet jis ilgai nesulaikys kulku.

Rafas ėjo prie jų. Norėjau sušukti, kad sustotų, kad jis mus pražudys, bet negalėjau. Jis manė, kad aš jau mirusi, o savo saugumu jau nesirūpino.

Pasigirdo isteriškas moters spiegimas. kažkas jame priminė motiną.

Tada išvydau ją. Taip, tai buvo mano mama. Jos veidą buvo nušvietusi gaisro pašvaistė, atskleisdama milžinišką siaubą akyse. Ji spiegė ir spiegė ir atrodė, kad niekada nenustos.

Galėjau tik įsivaizduoti, kaip mes atrodėme jos akyse. Rafas buvo apsigaubęs

demoniškais šikšnosparnio sparnais, tarsi išėjęs iš paties pragaro. Buvau tikra, kad žibintai tik išryškino sparnų pakraščiuose esančius aštrius kablius. Dūmais užtamsinto dangaus fone piktdžiugiškomis liepsnomis už jo liepsnojo pastatas, nuspalvindamas veidą mirguliuojančiais šešėliais. Be abejonės, jis dunksojo tamsus ir grėsmingas it klasikinis demonas.

Mano motina nežinojo, kad jis taip laikė sparnus tik todėl, kad liktume nesužaloti. Jai ko gero, jis atrodė kaip Tas, Kuris Medžioja Ją. Ir kad šiąnakt išsipildė pats baisiausia jos košmaras. Štai velnias, išeinantis iš liepsnų su jos mirusia dukra ant rankų.

Ji turbūt atpažino mane iš drabužių, jei taip greitai pradėjo spiegti. Arba įsivaizduodavo šią sceną taip dažnai, kad net neabejojo, jog aš – demono rankose. Jos siaubas buvo toks tikras ir gilus, kad aš viduje susigūžiau tai girdėdama.

Sutrūkčiojo į mus nukreiptas ginklas. Nežinojau, kaip ilgai jie save tramdys. Supratau, kad jei jie šaus, aš net negalėsiu užsimerkti.

Rafas atsiklaupė ir paguldė mane ant asfalto. Jis nubraukė plaukus į vieną šoną leisdamas jiems slysti pirštais ir lėtai sugulti man ant peties.

Virš manęs palinkusi jo galva buvo apsupta ugnies šviesų aureolės, veidas pridengtas šešėlio. Lėtai, švelniai lytėdamas perbėgo pirštais per mano lūpas. Tada sunkiai pakilo, tarsi tam būtų priešinęsis kiekvienas jo raumuo.

Troškau maldauti, kad neišeitų. Norėjau pasakyti, kad aš vis dar esu. Bet gulėjau sustingusi. Sugebėjau tik viena – žiūrėti, kaip jis atsistoja.

Ir dingsta iš mano akių.

O tada liko tik tuščias dangus, kuriame atsispindėjo liepsnos.

KAŽKUR MIESTE staugė šuo. Kaukšmas tirpo mūšio triukšme, grimzdo ma baimėje ir skausme, tačiau protas jį ištraukė lauk, ir jis užtemdė viską aplinkui.

Gulėdama suparalyžiuota ant šalto grindinio sugebėjau tik galvoti, kad tai pats vienišiausias garsas, kokį kada nors esu girdėjusi.

Mano motina vis dar klykė, skubėdama prie manęs. Ji puolė isteriškai kūkčiodama, būdama tikra, kad aš miriau. Baiminosi dėl mano sielos. Šiaip ar taip ji ką tik matė, kaip mano kūną atnešė demonas. Aplink mus esantys žmonės baimingai kalbėjosi.

– Kas, po galais, čia buvo?

– Ar ji mirusi?

– Ar jis ją nužudė?

– Turėjot jį nušauti!

– Aš nežinojau, kad ji negyva.

– Ar mes ką tik matėme velnią?

– Ką, po galais, jis čia darė?

Jis atnešė mano kūną mano žmonėms.

Jį galėjo nušauti. Galėjo užpulti kiti angelai. Jei tikrai būčiau mirusi, jis būtų palikęs mane rūsyje, palaidotą tarp griuvėsių. Būtų pasivijęs Belylą ir atsiėmęs savo sparnus. Jis būtų sutrukęs Urieliui ir pasirūpinęs, kad jo nepamatytų kiti angelai.

Tačiau jis atnešė mane mano šeimai.

– Tai ji. Penryn, – mano akiratyje išniro Dysas–Dumas. Jis buvo išsitepęs suodžiais atrodė išsekęs ir liūdnas.

Paskui pasirodė Obis. Šaltai žvilgtelėjo į mane.

– Eime, – pavargusiai ištarė Obis. – Judinkitės! – Jis rėkė savo būriui. – Išvežkim šiuos žmones iš čia!

Žmonės traukė pro mane prie sunkvežimių. Praeidami visi spoksojo į mane. Mano motina suspaudė mane dar stipriau ir vis kūkčiojo.

– Prašau, padėkit užkelti ją į sunkvežimį, – aimanavo ji.

Obis stabtelėjo ir pažvelgė į ją užjaučiančiu žvilgsniu.

– Apgailestauju dėl jūsų dukros, mem. Bet bijau, kad nėra vietos... Bijau, kad turėsite ją palikti, – jis pasisuko ir paliepė saviškiams: – Padėkite kas nors įkelti šią poniją į sunkvežimį.

Priėjo vienas kareivis ir atplėšė ją nuo manęs.

– Ne! – klykė ji ir aimanavo, muistydamosi kareivio glėby.

Kaip tik tada, kai atrodė, kad kareivis tuoj pasiduos ir ją paleis, pajutau, kaip kažkas

mane pakėlė ir ėmė nešti. Mano galva nusviro atgal ir akyse šmėkštelėjo tas, kas mane laikė. Tai buvo mažoji Peidžė.

Žvelgdama iš apačios mačiau šiurkščias siūles, einančias nuo jos žandikaulio iki ausies. Linksmos geltonos spalvos mamos megztinis įkypai pridengė sudygsniuotą gerklę ir petį. Tūkstančius kartų esu ją šitaip nešusi. Niekada nemaniau, kad ateis diena, kai apsikeisime vietomis. Ji ėjo normaliu tempu, nesvirduliuodama, kaip turėtų daryti nešdama mane.

Minia nutilo. Visi spoksojo į mus.

Ji įkėlė mane į sunkvežimį be niekieno pagalbos. Viduje stovintis kareivis pasiruošė savo šautuvą ir atsitraukė nuo mūsų. Esantys sunkvežimyje susigūžė vienas prie kito, kaip bandoje varomi gyvuliai.

Girdėjau, kaip Peidžė niurna, lipdama į mašiną. Niekas jai nepadėjo. Ji dar kartą pasilenkė manęs pakelti.

Žiūrėjo vis plačiau šypsodamasi, bet netrukus išsiklaipė siūlės ir šypsena tapo panaši į grimasą. Prieš akis švystelėjo mėsos skaidulos, patekusios tarp skustuvinių dantų.

Troškau užsimerkti.

Mažoji sesutė paguldė mane ant suolo prie sunkvežimio krašto. Žmonės aplenkdamus. Pamačiau motiną. Ji atsisėdo ir paguldė mano galvą sau ant kelių. Ji vis dar verkė bet jau nebe taip isteriškai. Peidžė sėdėjo prie kojų.

Obis tikriausiai irgi buvo netoliese, nes visi sunkvežimyje žiūrėjo į šoną lyg laukdami sprendimo. Ar jie leis man pasilikti?

– Važiuokime iš čia, – paliepė Obis. – Mes jau iššvaistėme ganėtinai daug laiko. Sulaipinkite šiuos žmones į sunkvežimius! Dinkime iš čia, kol ji dar nesprogo!

Ji? Būstinė?

Sunkvežimis prisipildė žmonių, bet jie vis tiek sugebėjo aplink mus palikti šiek tiek laisvos vietos.

Riksmus ir klyksmus perskrozdavo šūviai. Visi įsikibo, tikėdamiesi grubaus važiavimo. Sunkvežimis trūktelėjo į priekį ir ėmė tolti nuo būstinės, vinguriuodamas tarp apleistų automobilių.

Mašina per kažką pervažiavo ir mano galva krestelėjo ant mamos kelių. Per ką pervažiavo? Per kažkieno kūną? Kulkosvaidžių tratėjimas ir kulku pokšėjimas nesiliovė. Galėjau tik viltis, kad gausios ir smarkios kulku papliūpos nepasieks Rafo.

Netrukus po to, kai išvažiavome, į pastatą trenkėsi didžiulis sunkvežimis, suklaidintas išblėsusios ugnies.

Pirmasis būstinės aukštas sprogo. Pliūptelėjo ugnies kamuolys. Į visas puses pažirc betonai ir stiklai. Žmonės ir angelai bėgo per ugnį, dūmus ir nuolaužas tolyn nuo būstinės tarsi vabzdžiai.

Stebuklingasis pastatas drebėjo iš pačių pamatų. Žemutiniuose languose mirgėjo

liepsnos. Suspausta širdimi svarsčiau, ar spėjo Rafas pasitraukti nuo būstinės. Nemačiau kur jis dingo, palikęs mane. Galėjau tik viltis, kad jis saugus.

Tuo metu angelų būstinė iš lėto sugriuvo.

Ji tiesiog sukiužo, sukeldama lėtai pulsuojančią dulkių debesį. Iš paskos pasigirdo dundėjimų virtinė lyg būtų prasidėjęs nesibaigiantis žemės drebėjimas. Visi išsigandę spoksojo.

Būriai angelų suko ratus ore, stebėdami pjautynes.

Jų gretos praretėjo pakilus dulkėms. Karūnuotam angelų būstinės fasadui susmegus į griuvėsius, įsiviešpatavo baiminga tylą. Netrukus angelai po du, po tris išsibarstė dūmais užtvindytoje erdvėje. Visi aplinkui pralinksėjo. Kai kas verkė. Kiti šaukė. Treti šokinėjo ir plojo delnais. Nepažįstamieji, kurie susitikę gatvėje nukreiptų vieni į kitus ginklus, dabar glėbesčiavosi.

Mes smogėme atgal.

Paskelbėme karą visiems, išdrįsusiems pagalvoti, kad gali sutrinti mus, nesulaukę pasipriešinimo. Nesvarbu, kokie jie dangiški, kokie galingi, – tai mūsų namai ir mes kovosime, kad juos išlaikytume.

Pergalė buvo toli gražu netobula. Žinojau, kad daugelis angelų išsisuko tik vos vos sužeisti. Keletas jų gal ir buvo nužudyti, tačiau kiti greitai pasveiks.

Tačiau žvelgdamas į švenčiančius žmones galėtum pamanyti, kad karas laimėtas. Dabar supratau, ką Obis turėjo galvoje sakydamas, jog ši ataka nebuvo nukreipta prieš angelus. Jos tikslas – nugalėti žmones.

Iki dabar niekas, taip pat ir aš, netikėjo, kad mes apskritai galime smogti atgal. Manėme, kad karas baigtas. Obis ir jo pasipriešinimo kovotojai mums parodė, jog tai tik pradžia.

Niekada apie tai anksčiau nesusimąsčiau, bet didžiuojuosi, kad esu žmogus. Mes visada turėsime trūkumų. Mes esame trapūs, suglumę, ūmūs, mums reikia įveikti galybę problemų. Tačiau tikrai džiaugiuosi, kad esu žmonių dukra.

DANGUS DAŽĖSI kraujo ir suodžių atspalviais, kurie siurrealistiškai apšvie apanglėjusį miestą. Kareiviai nustojo šaudyti, tačiau vis dar žvalgėsi aukštyn, lyg būtų tikėjęsi pamatyti ant mūsų besileidžiančią demonų armiją. Kažkur toli gatvėje nuaidėjo kulkosvaidžio garsas.

Mes tebevažiavome pro apleistas mašinas. Sunkvežimyje žmonės kalbėję susijaudinusiai, pritilusiais balsais. Jie taip viską hiperbolizavo, kad buvo pasiruošę kiekvieną garsą priskirti ištisam legionui angelų.

Kiek tik galėjo, jie vis dar stengėsi laikytis savo pusėje. Gerai, kad jie buvo susijaudinę ir laimingi, priešingu atveju iščirškintų mus visas kaip kepsnį. Besišnekučiuodami ėmė dirščioti į mūsų pusę. Sunku pasakyti, ar dėl mano mamos, kuri besimelsdama pasiekdavo transo būseną ir imdavo kalbėti gomuriniu balsu, ar dėl sesers, traukusios akį jaudinančiomis siūlėmis ir tuščiu žvilgsniu, ar dėl mirusio kūno, tai yra manęs.

Skausmas sklaidėsi. Ėmiau jaustis, lyg būčiau partrenkta ekonominės klasės automobilio, pravažiavusio ženklą „stok“, ko nereikalaujama važiuojant greitkelio aštuoniolikos ratų automobiliu. Vis labiau galėjau valdyti akis. Įtariau, kad atgyja ir kiti raumenys, tačiau lengviausiai galėjau pajudinti akis, jei tik galima taip vadinti nedidelius judesius. Tačiau užteko ir tiek, kad suprasčiau, jog nuodai pamažu išsivaikšto ir kad man bus viskas gerai.

Gatvės ištuštėjo. Iš angelų būstinės rajono įvažiavome į griuvėsių zoną. Pro akis bėgę mylių mylios sudegusių automobilių ir sugriuvusių pastatų. Vėjas plakė plaukus man į veidą, mes važiavome per apdegusį ir iki pamatų sunaikintą mūsų pasaulį.

Kartkartėmis sustodavome, įstrigę tarp apleistų mašinų. Obis mus ištepė purvu ir mes, sulaukę kvėpavimo, vylėmės, kad mūsų niekas neras. Maniau, kad angelai viršuje yra pastebimi, o mes – užsimaskavę.

Kai jau atrodė, kad viskas baigta, kažkas iš galo suriko:

– Žiūrėkit!

Jis rodė aukštyn. Visi pakėlė galvas.

Virš mūsų neramiame danguje ratus suko vienišas angelas.

Ne, ne angelas.

Metaliniam jo sparno krašte atsispindėjo saulės spinduliai. Tai nebuvo paukščio sparnai. Jie atrodė kaip gigantiško šikšnosparnio.

Mano širdis ėmė smarkiai plakti, troškau sušukti jam. Ar gali taip būti?

Jis sklendė virš mūsų galvų, spirale leisdamasis žemyn. Leidosi lėtai, tarsi nenoromis sukdamas plačius ratus.

Man tai atrodė kaip grėsmės nekeltantis pasižvalgymas į mūsų sunkvežimį. Tačiau

kiti, ypač paveikti adrenalino, įsivaizdavo, kad mus puola priešas.

Jie pakėlė savo šautuvus ir nusitaikė į dangų.

Norėjau jiems surikti, kad nieko nedarytų. Norėjau pasakyti, kad ne visi sparnuotieji nori sugauti mus. Norėjau trinktelėti ir sutrukdyti jiems taikytis. Bet galėjau tik stebėti, kaip jie šaudo į orą.

Tingiai sukęs ratus, angelas ėmė manevruoti. Jis buvo pakankamai arti, kad įžiūrėčiau jo tamsius plaukus ir pastebėčiau, jog tai, ką jis darė, nebuvo įprastas sklendimas. Jis judėjo nerangiai, lyg tik dabar mokytųsi skraidyti.

Tai Rafas. Jis gyvas.

Ir jis skrenda!

Norėjau pašokti aukštyn, pamojuoti jam ir pašaukti. Norėjau jį pradžiuginti. Širdis šokinėjo iš džiaugsmo ir baimės, kad jis nenukristų.

Kareiviai nebuvo įgudę šaudyti į judantį taikinį iš tokio atstumo. Rafas nuskrido nesužeistas.

Veido raumenys vos vos sujudėjo, paveikti mano vidinio džiaugsmo.

PRIREIKĖ DAR valandos, kol visiškai atitirpau. Visą tą laiką mano motina lau rankas ir, palinkusi virš mano kūno, desperatiškai meldėsi žemu, gomuriniu balsu. Tai buvo jos savitas žodžių iškraipymas, kuris neabejotinai keldavo nerimą klausytojui, tačiau monotoniškai kartojamas migdė ir liūliavo. Palikau tai mamai, tegul ji būna vienu metu išsigandusi ir rami, kokia gali būti tik pamišusi motina.

Žinojau, kad jau atgaunu savo kūną, tačiau turiu gulėti čia tol, kol galėsiu atsisėsti. Pamažu ėmiau mirkčioti ir normaliai kvėpuoti, tačiau niekas to nepastebėjo. Maniau, kad, be sudygsniuotos ir į robotą panašios sesers galukojoj bei nesiliaujančios melstis mamos galvūgaly, mano ramus kūnas nieko nedomino.

Diena ritosi vakarop.

Niekada neįsivaizdavau, kokia laimė tiesiog būti gyvai. Mano sesuo buvo su mumis. Rafas skrido. Visa kita – antraeiliai dalykai.

Kol kas to visiškai gana.

Padėka

YPATINGĄ PADĖKĄ reiškiu savo fantastiškiems beta skaitytojams¹ Nylai Adams, Džesikai Lynč Alfaro, Erikui Šaiblui, Adrianui Khaktui ir Trevisui Hirmanui už jų nuostabius ir įžvalgius atsiliepimus, kurie suteikė pasakojimui kitą kokybę. Dėkoju originaliam redaktoriui Robertui Grifonui, kurio atsidavimas knygai įkvėpė mane Džonui Skotnikui už baigiamuosius redagavimo darbus; ir Piteriui Adamsui nepaprastam fotografui, sukūrusiam tokias puikias autorines nuotraukas.

Taip pat dėkoju agentei Stiven Akselrod ir leidybos komandai: Lariui Kiršbaumui Timui Ditlovui, Amei Hosford, Margerei Kiuler, Anahidui Hamparianui, Dianai Blou Deborai Bas už jų sunkų darbą, palaikymą ir didžiulį entuziazmą leidžiant šią knygą bei palydint ją į platesnius vandenis.

Apkabinu ir dėkoju Li, kuris visuomet dirba nuostabiai ir saugojo, kad mano galva neišsipūstų nuo rūpesčių. Ir žinoma, nuoširdžiai apkabinu ir dėkoju Aaronui, kurio meninis skonis, pagalba ir padaršiniai padėjo man ieškant savo kelio. Galiausiai labai dėkoju pirmiesiems *Angelių įsiveržimas* skaitytojams ir rėmėjams, palaikiusiems šią knygą. Jūs nuostabūs, nepaprasti, ir aš lieku amžinai jums dėkinga.

---

¹Beta skaitytojas – asmuo, kuris su kūrinio susipažįsta antrasis po rašytojo (autorius) (red. past.).